

НИЙЛ ГЕЙМЪН и МАЙКЪЛ РИЙВС
МЕЖДУСВЯТ

**НИЙЛ ГЕЙМЪН, МАЙКЪЛ
РИЙВС
МЕЖДУСВЯТ**

Превод: Гергана Стойчева

chitanka.info

НИЙЛ ГЕЙМЪН И МАЙКЪЛ РИЙВС ПРИДАВАТ НОВО ИЗМЕРЕНИЕ НА ВЪОБРАЖЕНИЕТО!

Джоуи Харкър не е герой. Всъщност винаги е бил леко странен тип, който никога не се ориентира къде е и е способен да се изгуби дори в собствената си къща. И това не би било странно, ако Джоуи не беше Бродещ. Той е единственият човек на Земята, притежаващ дарбата да броди между различните измерения. Но Джоуи разбира това по трудния начин, когато вместо на мечтаната среща с момичето си, се озовава в центъра на битка между две империи. А залогът е Земята. Всъщност всички Земи. А в „МеждуСвят“ те са около трилион. Сега Джоуи трябва да оцелее, да премине обучението в елитния отряд от негови не-съвсем-еднакви-двойници, събрани от другите Земи, да предприеме най-тежкия поход и най-важното — да повярва в себе си.

Майкъл Рийвс е американски писател, работещ дълги години в Холивуд и автор на много сценарии. Работил е върху сценариите на сериали като Батман, Трансформърс и Костенурките Нинджа.

Автор е на четиринадесет романа и на множество новели, написани по филми. Сред най-известните е серията книги по сагата *STAR WARS* на Джордж Лукас.

Роден на 10 ноември 1960 г. в Англия, Нийл Геймън започва да работи като журналист в началото на осемдесетте години на 20-ти век, взимайки интервюта от автори и правейки рецензии на нови книги.

Първата си собствена книга публикува през 1984 г. с биографична книга на групата Дюран Дюран.

Женен е, има две дъщери и един син. Понастоящем живее в Минеаполис, щата Минесота, САЩ.

Печели световна популярност с комикса си за възрастни „The Sandman“ описван от пресата като феномен в историята на комиксите за възрастни.

Оттогава печели десетки награди и се превръща един от най-титулуваните и продавани съвременни автори. Сред наградите, с които са отличени неговите творби са: три награди *Хюго*, два медала *Нюбъри*, една награда *World Fantasy Award*, четири награди *Bram Stoker Awards*, девет награди *Locus Awards*, една награда *British Fantasy Award*, две награди *British SF Awards*, четири награди *Geffens*, една

награда *International Horror Guild Award*, две награди *Mythopoeic Awards*.

Посвещавам тази книга на сина си Майк, който прочете ръкописа, хареса го, окуражаваше ни и винаги питаше кога ще може да го прочете на истинска книга.

Нийл Геймън

Посвещавам тази книга на Стив Сафел.

Майкъл Рийвс

БЕЛЕЖКА НА АВТОРИТЕ

Тази книга е измислица. Но предвид безкрайния брой възможни светове, все в някой от тях трябва да е истина. А ако история, развиваща се в безкраен брой възможни вселени, е истина в една от тях, то тогава трябва да е истина във всички. Така че може би не е чак толкова измислена, колкото си мислим.

ЧАСТ 1

ГЛАВА ПЪРВА

Изгубих се в собствената си къща.

Предполагам, че не е чак толкова лошо, колкото звучи. Наскоро направихме нова пристройка — коридор и стая за хлапето, наричано още Кевин, моя малък брат. Вече мина месец откак дърводелците си тръгнаха и прахолякът след тях се уталожи.

Мама ни повика за вечеря и аз тръгнах надолу по стълбите. На втория етаж свърнах в грешна посока и се озовах в стая с тапети на облаци и зайчета. Осъзнах, че съм завил надясно, вместо наляво, затова чевръсто повторих грешката и се намърдах в килера.

Докато сляза, Джени и татко вече бяха седнали на масата, а мама ме гледаше с Онзи поглед. Знаех, че ще прозвучи тъпо, ако тръгна да обяснявам, така че просто млъкнах и се залових за макароните със сирене.

Проблемът е там, че ми липсва това, което леля Модри нарича „нюх за посока“. Нюхът ми явно е с постоянна тежка хрема. Забравете такива неща като това да различиш север от юг и изток от запад — на мен ми е трудно да отлича дори ляво от дясно. В което се крие много ирония, като се има предвид как се развиха нещата...

Но аз избързвам.

Добре! Ще пиша така, както ни учеше господин Димас. Той казва, че няма значение откъде започваш, стига да започнеш отнякъде. Затова ще започна с него.

В края на октомврийския семестър на втората ми година всичко си беше почти нормално, като изключим обществените науки, което не беше голяма изненада. Преподавателят господин Димас бе известен с нетрадиционните си методи на обучение. За контролното в средата на срока например ни завърза очите и ни накара да забием кабарчета в картата на света и да напишем есе за мястото, където е попаднало кабарчето. На мен ми се падна Декатур, Илинойс. Някои се оплакваха, защото попаднаха на места като Улан Батор или Зимбабве. Но те бяха късметлии. *Вие* опитайте да напишете десет хиляди думи за Декатур, Илинойс.

Но господин Димас винаги прави такива неща. Миналата година например, когато водеше първата страница на местния вестник, за малко да го уволнят от училището. Цялата дандания стана заради това, че два класа получиха ролите на воюващи феодални царства, които трябваше да преговарят за мир през целия срок. Мирните преговори обаче се провалиха и двата класа влязоха в истинска война на двора по време на един свободен час. Нещата поизлязоха от контрол, в резултат на което имаше няколко разкъравени носове. В местните новини господин Димас бе цитиран с думите: „Понякога войната е нужна, за да ни научи да ценим мира и да разберем истинската стойност на дипломацията в предотвратяването на война. И предпочитам учениците ми да научат тези уроци на площадката за игра, вместо на бойното поле.“

В училище се говореше, че заради това ще го изгонят. Дори кметът Хенкъл бе ядосан, тъй като носът на сина му бе един от разкъравените. Мама, аз и Джени — по-малката ми сестра — стояхме до късно в деня на събранието на градския съвет, пиехме топъл шоколад и чакахме татко да се върне. Хлапето бързо заспа в скута на мама — по това време тя още го кърмеше. Татко влезе през задната врата едва след полунощ, метна шапката си на масата и каза:

— Гласовете бяха седем на шест в негова полза. Димас си запази работата. Гърлото ме боли.

Мама стана да му направи чай, а Джени го попита защо е подкрепял господин Димас.

— Моят учител казва, че той създава неприятности — добави Джени.

— Така е — отвърна татко. — Благодаря, скъпа. — Отпи от чая, после продължи: — Но той е един от малкото учители, които наистина се интересуват от това, което вършат и който има повече от една лъжичка мозък. — Той посочи Джени с лулата си и допълни: — Вечерният час мина, феичке. Бързо в леглото!

Такъв си беше татко. Въпреки че е просто градски съветник, той има повече влияние сред хората от кмета. Преди е бил брокер на Уол Стрийт и все още се занимава с акциите на някои от най-видните жители на Грийнвил, включително на неколцина от училищното настоятелство. Работата на градски съветник му отнема едва няколко дни месечно през по-голямата част от годината, затова татко кара

такси. Веднъж го попитах защо го прави, след като инвестициите му носят достатъчно пари у дома, дори без маминия бизнес с ръчно изработени бижута. Той каза, че обича да се среща с нови хора.

Човек би си помислил, че след като на косъм се размина с уволнението, господин Димас ще се стресне и ще укроти малко топката, но де такъв късмет. Идеята му за тазгодишния изпит по обществени науки бе доста откачена дори за човек като него. Той раздели класа на десет отбора от по трима души, отново ни завърза очите — падаше си по тая работа май — и училищният автобус ни остави на различни места из града. Трябваше да намерим пътя до няколко контролни пункта за определено време и без карта. Един от учителите попита това какво общо има с обществените науки и господин Димас каза, че всичко е обществени науки. Конфискува мобилните телефони, телефонните карти, кредитните карти и парите в брой, за да не можем да се обадим да ни вземат, нито да хванем автобус или такси. Разчитахме само на себе си.

Тогава започна всичко.

Не бяхме в истинска опасност — центърът на Грийнвил не е като центъра на Лос Анджелис или Ню Йорк, нито дори като центъра на Декатур, Илинойс. Най-много някоя стара дама да ни цапардоса с чантичката си, ако някой от нас е достатъчно глупав да се опита да ѝ помогне да пресече Четирийсет и второ авеню. Аз бях в екип с Роуина Денвърс и Тед Ръсел, което означаваше, че ще бъде интересно.

Училищният автобус потегли с ръмжене и ние свалихме превръзките. Бяхме в центъра — това поне бе очевидно. Беше посред бял ден, през един хладен октомврийски следобед. Нямахме много пешеходци и автомобили. Веднага погледнах табелките на улиците — намирахме се на ъгъла на булевард „Шекли“ и улица „Саймък“.

Знаех къде сме!

Което бе толкова голяма изненада, че за момент си глътнах езика. Аз бях детето, което може да се изгуби, докато отива до пощенската кутия на ъгъла, но сега знаех къде сме! Стояхме точно на отсрещния тротоар и една пресечка по-надолу от кабинета на зъболекаря, където само преди няколко дни ходихме с Джени да ни почистят зъбите.

Преди да кажа каквото и да е, Тед извади картончето, което ни даде господин Димас и на което бе записано мястото, от което щяха да ни вземат.

— Трябва да стигнем до ъгъла на „Мейпъл“ и „Уейл“ — каза той. — Хей, може би баща ти ще ни качи, а, Харкър?

Не ви трябва да знаете друго за Тед Ръсел, освен че той не би могъл да напише „коефициент за интелигентност“. Не защото е тъп — какъвто очевидно е, — а понеже изобщо не му пука. Беше с една година по-голям от мен, защото повтаряше класа. Знаех, че от него ще чувам само шеги, при които дори първокласниците биха завъртели очи с досада. Но бях склонен да изтърпя Ръсел, колкото и противен кретен да е, за да съм тук — за да съм където и да е — с Роуина Денвърс.

Предполагам, че може би има по-красиви, по-умни и като цяло по-добри момичета в гимназия Грийнвил, но никога не съм си правил труда да ги търся. Ако ме питате, Роуина бе единственото момиче за мен. Но след две години опити не успях да я убедя, че не съм нищо повече от дребна сцена във филма на нейния живот. Не че ме мразеше, дори не може да се каже, че не ме харесваше — аз не бях толкова значим, че да има основание за това. Съмнявам се, че сме разменили повече от пет изречения през последната година и вероятно четири от тях са били нещо от типа на: „Извинявай, изпусна си това“ или „Извинявай, ти ли седеше тук?“. Великите любовни отношения не се градят с такива неща, въпреки че аз ценях всяко едно от тях.

Но сега можех да променя това. Можех да стана нещо повече от анонимно пиукване на екрана на нейния радар. На практика бях на петнайсет години и тя бе моята истинска първа любов. Сериозно го казвам. Или поне така си мислех навремето. Не беше просто залитане. Не бях просто влюбен в Роуина Денвърс — бях лудо, дълбоко, *страстно* влюбен! Дори казах на родителите ми как се чувствам, а за това е нужна голяма смелост. Ако тя някога ме забележи, казах им аз, това ще е една от най-големите любовни истории на столетието. Те разбраха, че говоря сериозно и дори не се пошегуваха с мен. Схванаха ситуацията. Пожелаха ми късмет — аз щях да съм Тристан, а тя щеше да е Изолда (които и да са те, татко го каза това), аз щях да съм Сид, а тя щеше да е Нанси (които и да са те, това го каза мама). Искях да впечатля Роуина Денвърс и какво от това, че знанието как се пресича

улица в правилната посока не е романтично като в шекспирова пиеса? Използвам това, с което разполагам.

— Знам къде сме — казах аз.

Тед и Роуина ме погледнаха със съмнение.

— Да бе! По-скоро пак бих си сложил превръзката. Хайде, Роуина! — каза Тед и я хвана за ръката. — Всички знаят, че Харкър не може да си намери задника дори и двете му ръце да са вързани на гърба.

Тя измъкна ръката си и ме погледна. Виждах, че не е очарована от перспективата да върви пет-шест пресечки с Тед Ръсел, но също така не иска да се лута из центъра през остатъка от деня.

— *Сигурен* ли си, че знаеш къде сме, Джоуи? — попита ме тя.

Жената, която обичах, ме молеше за помощ! Почувствах, че мога да намеря пътя до къщи, дори да е от тъмната страна на луната.

— Няма проблеми! — казах с цялата увереност на леминг, който мисли, че се отправя на приятен ден край брега. — След мен, хайде! — и поех надолу по улицата.

Роуина се поколеба за миг, после обърна гръб на Тед и тръгна след мен. Той за момент я зяпаше шокиран, после махна с ръка, сякаш да каже „вървете тогава“.

— Сама се загробваш! Ще кажа на Димас да прати спасителни отряди! — извика той на гърбовете ни, после се засмя и отпраши.

Сигурно е приятно сам да си си слушател.

Роуина ме настигна и известно време вървахме мълчаливо. Пресякохме Аркрайт Парк и тръгнахме на север — поне така мисля — по „Коринт“.

След шест пресечки осъзнах нещо много важно — добре е да знаеш къде си, но още по-добре е да знаеш *къде отиваш*. Кое то аз определено не знаех — само след минути се загубих повече от когато и да било. И което бе по-лошо, Роуина го разбра. Личеше си от начина, по който ме гледа.

Започнах да се паникьосвам. Не исках да разочаровам Роуина, но и не исках да ме види как се провалям. Затова казах: „Изчакай малко!“ и затичах напред, преди тя да успее да каже нещо.

Отчаяно се надявах да намеря друга улица или знак, които да разпозная. Завих зад ъгъла и видях една сграда в края на следващата

пресечка, която ми изглеждаше позната, затова тръгнах надолу по булевард „Аркрайт“, край парка, за да се уверя.

Дори в най-добрия случай времето в Грийнвил е странно. Това се дължи на близостта до река Гранд ривър, която ни осигурява пивоварната промишленост и туристите, които идват, за да се разхождат по еко пътеките и да видят водопадите. Но тя ни осигурява и мъглите, затискащи града, щом се захлади.

Една от тези мъгли се спусна на ъгъла на „Аркрайт“ и „Коринт“. Аз навлязох право в нея и усетих как мокри лицето ми. Повечето мъгли изтъняват, когато си в тях. Но не и тази. Все едно вървах сред гъст, заслепяващ, сив дим.

Навлязох в нея, без да ѝ обръщам прекалено много внимание — все пак мислех за по-важни неща. След като се озовах насред мъглата, видях блестящи разноцветни светлини. Странно как изглежда един град, когато от него се виждат само светлините.

Завих на следващия ъгъл по „Фолбрук“, излязох от мъглата и спрях. Бях в част на града, която изобщо не познавах. Отсреща на улицата имаше „Макдоналдс“, който никога не бях виждал, с огромна зелена карирана арка над него. Предполагам, че имаше някаква шотландска промоция. Странно! Видях го, но всъщност не го отбелязах. Бях твърде зает с мисли за Роуина, чудех се дали има някакъв начин да обясня случилото се, без тя да ме помисли за пълен идиот. Нямаше такъв начин. Щеше да се наложи да се върна при нея и да призная, че съм се загубил. Чувството беше същото, като да отидеш на профилактичен преглед при зъболекар.

Поне мъглата почти се беше вдигнала, когато се върнах назад и прекосих улицата, останал почти без дъх. Роуина още чакаше, където я бях оставил. Гледаше витрината на магазин за домашни любимци, с гръб към мен. Пресякох улицата на бегот, потупах Роуина по рамото и казах:

— Съжалявам! Май трябваше да послушаме Тед. Не е нещо, което се чува много често, нали?

Тя се обърна.

Когато бях малък — имам предвид съвсем малък, още в Ню Йорк, още преди да се преместим в Грийнвил, дори още преди Джени да се роди — си спомням, че вървах след мама в магазин „Мейсис“. Тя пазаруваше за Коледа и можех да се закълна, че не откъсвах очи от нея.

Беше със синьо палто. Следвах я из целия магазин, докато натискът на хората ме уплаши и сграбчих ръката ѝ. Тогава тя погледна към мен...

И това изобщо не беше майка ми! Беше някаква жена, която никога не бях виждал, с подобно синьо палто и със същата прическа. Разплаках се и ме заведоха в един кабинет, където ми дадоха кока-кола, намериха майка ми и всичко свърши щастливо. Но така и не забравих този миг на объркване, в който очакваш един човек, а виждаш съвсем друг.

Точно така се почувствах и сега. Защото пред мен не стоеше Роуина. Приличаше на нея, колкото могат да си приличат сестри, а и дрехите ѝ бяха същите. Дори носеше черна бейзболна шапка, точно като Роуина.

Но Роуина много се гордееше с дългата си руса коса. Неведнъж беше казвала, че иска да я пусне възможно най-дълга и никога да не я реже.

Това момиче беше с къса прическа — *наистина* къса. И дори не приличаше на Роуина, не съвсем. Не и отблизо. Очите на Роуина са сини. Това момиче беше с кафяви очи. Тя беше просто момиче с кафяво палто и черна бейзболна шапка, което гледаше кученцата на витрината на магазин за домашни животни. Съвсем се обърках и отстъпих назад.

— Извинете! — казах. — Помислих ви за друг човек.

Тя ме гледаше така, сякаш бях използвал от канала с хокейна маска и електрически трион в ръка. Не продума и дума.

— Наистина съжалявам! — казах аз. — Грешката е моя!

Тя кимна безмълвно и се отдалечи по тротоара до първата пресечка, като непрекъснато се обръщаше назад. После побягна, сякаш я преследваха всички хрътки от ада.

Исках да се извиня, задето я уплаших, но си имах други проблеми.

Бях се изгубил в центъра на Грийнвил.

Бях разделен от другите двама членове на моя отбор.

Бях предал всичките си дребни монети.

Бях скъсан по обществени науки.

Оставаше ми само едно, затова го направих.

Събух си обувката.

Под вътрешната подметка имах сгъната петдоларова банкнота. Мама ме кара да я държа там за спешни случаи. Извадих парите, обух си обувката, развалих банкнотата на дребни и се качих на автобуса за вкъщи, репетирайки всички неща, които щях да кажа на господин Димас, на Роуина, дори на Тед, чудейки се дали ще извадя късмет през следващите дванайсет часа да хвана толкова заразна болест, че да не ме пуснат на училище до края на срока...

Знаех, че бедите няма да свършат, като се прибера. Но поне вече нямаше да съм изгубен.

Оказа се, че дори не знам какво значи тази дума.

ГЛАВА ВТОРА

Седях в автобуса зашеметен. Няколко пресечки след като се качих, престанах да гледам през прозореца и се загледах в гърба на седалката пред мен, защото улиците не изглеждаха както трябва. Не можех да посоча нищо конкретно, което ме притеснява, но всичко изглеждаше малко... не на място. Като зелената карирана арка на Макдоналдс. Поне да бях разбрал каква е промоцията им.

И колите... Татко казва, че когато бил малък с приятелите му лесно различавали форд и шевролет от буик. Сега всички коли изглеждаха еднакви, независимо от производителя. Но сякаш някой бе решил, че трябва да са боядисани в ярки цветове — оранжево, тревисто зелено и веселяшко жълто. Не видях нито една черна или сребриста кола през целия път.

Подмина ни полицейска кола с пуснати сирени и включени светлини — жълти и зелени, не червени и сини.

След всичко това приковах поглед в сивата напукана кожа пред мен. На половината път по моята улица ме обсеби идеята, че къщата ми няма да е на мястото си, че там ще има само празен парцел или — а това бе дори още по-притеснително — ще има *различна* къща. Или че ако в нея има хора, те няма да са моите родители, сестра ми и малкият ми брат, а ще са непознати. Моето място вече няма да е там.

Слязох от автобуса и взех на бегом трите преки до вкъщи. Къщата изглеждаше същата отвън — същия цвят, същите лехи с цветя и саксии по прозорците, същите тръбни камбанки, закачени на предната веранда. За малко да се разплача от облекчение. Реалността може и да се разпада край мен, но домът ми все още бе спокоен пристан.

Бутнах входната врата и влязох.

Миришеше като моята къща, не като нечия друга. Най-накрая можех да си отдъхна.

Освен това и изглеждаше същата — но изведнъж, както стоях в коридора, започнах да забелязвам разни неща. Малки неща, едва доловими. Такива, които ще решиш, че ти се привиждат. Помислих си,

че може би килимът в коридора е с по-различна шарка, но кой, да му се не види, помни каква е шарката на килима? На стената в хола, където някога висеше моя снимка от детската градина, сега имаше снимка на момиче на моята възраст. Тя приличаше на мен, но все пак родителите ми бяха споменали, че ще снимат Джени...

И тогава прозрях. Беше като онзи път миналата година, когато се спуснах по водопада, бурето се удари в скалите и се разби и изведнъж светът се оказа твърде ярък и с главата надолу и ме *заболя*...

Имаше разлика, която не се виждаше от входа. Пристройката, която бяхме направили през пролетта — новата стая за Кевин, малкия ми брат — я нямаше.

Погледнах нагоре към стълбите. Ако застанех на пръсти, извил врат почти болезнено, виждах къде започва новият коридор. Опитах се да го сторя. Дори изкачих няколко стъпала, за да виждам по-добре.

Няма смисъл. Разширението все така *го нямаше*.

„Ако това е шега, помислих си аз, е измислена от някой милионер с много извратено чувство за хумор.“

Чух шум зад себе си. Обърнах се и видях мама. Само че не беше тя.

Точно както с Роуина, и тя изглеждаше различно. Носеше дънки и тениска, които не бях виждал. Прическата ѝ беше същата, но очилата ѝ бяха различни. Както казах, дребни неща. С изключение на изкуствената ръка. Това не беше дребно.

Беше от пластмаса и метал и започваше точно под ръкава на тениската ѝ. Тя забеляза, че я зяпам, и изненаданото ѝ изражение — тя не ме позна, не повече от Роуина — се превърна в подозрение.

— Кой си ти? Какво правиш в тази къща?

Вече не знаех да се смея ли, да плача ли или да започна да крещя.

— Мамо — отчаяно казах аз, — не ме ли познаваш? Аз съм Джоуи!

— Джоуи? Аз не съм майка ти, дете! Не познавам никого на име Джоуи.

Нищо не можех да отвърна на това. Просто я гледах. Преди да измисля какво да кажа или да направя, чух друг глас зад себе си. Момичешки глас.

— Мамо? Наред ли е всичко?

Обърнах се. Мисля, че подсъзнателно вече знаех какво ще видя. Нещо в гласа ми подсказа кой стои на върха на стълбите.

Момичето от снимката.

Не беше Джени. Това момиче беше с червеникавокестенява коса, лунички, глуповато изражение, сякаш прекарва твърде дълго време вътре в главата си.

Беше на моята възраст, така че не можеше да е сестра ми. Тя изглеждаше — и тогава си признах това, което вече знаех — тя изглеждаше точно така, както бих изглеждал аз, ако бях момиче.

Двамата се гледахме в шок. Много слабо, сякаш от много далеч, долетя гласът на майка й:

— Качи се горе, Джозефин. Побързай!

Джозефин!

Тогава някак си разбрах. Не знам как, но прозрението се стовари връз мен и разбрах, че това е истината.

Аз вече не съществувах. Някак си бях *изтрит* от собствения си живот. Не беше се получило напълно обаче, след като мен все още ме имаше. Но явно единствено аз мислех, че имам правото да съществувам. Някак си реалността се беше променила и сега най-голямото дете на господин и госпожа Харкър бе момиче, а не момче, Джозефин, а не Джоузеф.

Госпожа Харкър — странно бе да мисля за нея по този начин — госпожа Харкър ме оглеждаше внимателно. Беше нащрек, но изглеждаше и любопитна. Ами разбира се — виждаше семейната прилика в лицето ми.

— Аз... познавам ли те? — тя се намръщи в опит да се сети. След още минута щеше да разбере защо й изглеждам толкова познат — щеше да си спомни, че я нарекох „мамо“ — и, точно както при мен, светът й щеше да се разпадне.

Тя не ми беше майка. Без значение колко ми се искаше да бъде, без значение колко *имах* нужда да бъде, тази жена ми беше майка не повече отколкото онази със синьото палто в „Мейсис“.

Побягнах.

И до ден-днешен не знам дали побягнах, защото ми дойде твърде много, или защото исках да й спестя това, което аз вече знаех — че реалността може да се натроши като разбито огледало. Че това може да

се случи на всеки, защото току-що ѝ се беше случило и на нея, а и на мен.

Побягнах навън, надолу по улицата и продължих да бягам. Може би се надявах, че ако бягам достатъчно бързо и достатъчно надалеч, някак си ще се върна назад във времето, преди цялата тази лудост да ме бе връхлетяла. Не знам дали можеше да стане. Така и не ми се отдаде възможност да разбере.

Изведнъж въздухът пред мен *се набразди*. Заблестя като посребрени топлинни вълни и *се разкъса*. Сякаш самата реалност се разцепи. Мерна ми се вътрешността на странен психеделичен фон, целият изтъкан от плаващи геометрични фигури и пулсиращи цветове.

После от него прекрачи... *нещо*.

Може би беше човек — не знаех. Носеше тренчкот и шапка. Видях лицето изпод периферията на шапката, когато то вдигна глава, за да ме погледне.

Това бе моето лице.

ГЛАВА ТРЕТА

Лицето на непознатия бе покрито с някаква маска — повърхността ѝ беше огледална, сякаш от живак. Беше изключително странно. Гледах това безизразно, сребристо лице и виждах оттам да ме гледа собственият ми образ, изкривен и изопачен.

Лицето ми изглеждаше глуповато и тъпо. Течна карта с лунички, разрошена гъста червеникавокестенява коса, големи кафяви очи и устата ми, изкривена в смесица от изненада и — съвсем откровено — страх, подобно на герой от анимационен филм.

Първото, което си помислих, е, че непознатият е робот, от онези по филмите, работи от течен метал. После реших, че е извънземно. А после започнах да подозирам, че е някой, нахлузил високотехнологична маска — тази мисъл се превърна в убеденост, защото когато той заговори, гласът му ми беше познат. Заглушен от маската дотолкова, че не можех да се сетя откъде го познавам, но все пак определено го знаех.

— Джоуи?

Опитах се да отвърна „Да?“, но единственото, което успях да направя е да издам някакъв неясен звук.

Той пристъпи към мен.

— Виж, предполагам, че всичко се случва доста бързо за теб, но трябва да ми се довериш.

„Случва се доста бързо!?! Това е омаловажаването на столетието, мой човек!“, искаше ми се да му кажа. Къщата ми не е моята къща, семейството ми не е моето семейство, приятелката ми не е моята приятелка — е, тя не беше още от самото начало, но не му е сега времето да придиряме. Въпросът е там, че всичко стабилно и постоянно в живота ми се превърна в желе и аз бях на *ей-толкова* от това напълно да откача.

Тогава ненормалният с маската постави ръка на рамото ми и това преля чашата. Рязко изнесох коляно нагоре, много силно, точно както господин Димас ни беше учил — и момчета, *и момичета* — ако сметнем, че някой възрастен мъж ни застрашава физически. („Не се

целете в тестисите — каза господин Димас в онзи ден, сякаш обсъждахме прогнозата за времето. — Целете се в центъра на стомаха, сякаш смятате да стигнете там *през* тестисите. После не спирайте да видите дали е добре или не. Просто бягайте!“)

На практика си счупих капачката на коляното. Той имаше някаква броня под палтото.

Изскимтях от болка и стиснах коляното си. По-лошото беше, че знаех — зад огледалната маска мръсникът се усмихва.

— Добре ли си? — попита той с онзи полупознат глас. Звучеше повече развеселен, отколкото загрижен.

— Дали съм добре, въпреки че не знам какво става, че изгубих семейството си и че си счупих коляното? — щях да побягна, но за да тичаш, са нужни два крака в добро състояние. Поех си дълбоко въздух и се опитах да се стегна.

— Две от тези неща са твоя собствена глупава грешка. Надявах се да стигна до теб преди да започнеш да Бродиш, но не бях достатъчно бърз. Успях да задействах всички сигнални системи в района, прескачайки от равнина в равнина.

Нямах представа за какво говори, не бях излизал в равнината, откакто семейството ни ходи до леля Агата за Великден. Потърках крака си.

— Кой си ти? — казах. — Свали си маската!

Той не го направи.

— Можеш да ме наричаш Джей — каза той и отново протегна ръка, сякаш трябваше да я стисна.

Чудя се дали щях да го направя или не — така и не разбрах. Изведнъж ме ослепи зелена светкавица, замигах объркано и след кратък миг оглушителен гръм приведе и ушите ми в неизправност.

— Бягай! — изкрещя Джей. — Не, не натам! Върни се, откъдето дойде. Ще опитам да ги задържа.

Не побягнах — просто стоях и зяпах.

Появиха се три летящи диска — сребристи и блещукащи, и закръжиха на около три метра над нас. Върху всеки диск, пазейки равновесие като сърфист, яхнал вълна, стоеше по един мъж в сива дреха. Тримата мъже държаха нещо, което приличаше на мрежа с тежести — нещо подобно сигурно имаха рибарите, мина ми през ума, или гладиаторите.

— Джоузеф Харкър! — извика един от гладиаторите с равен, почти безизразен глас. — Съпротивата е непродуктивна! Моля, останете на мястото си! — и размаха мрежата, за да подчертае думите си.

Мрежата изпука и там, където примките се докоснаха, пробягаха сини искри. Щом видях мрежите, разбрах две неща — че са пригответени за мен и че ще ме боли, ако ме хванат.

Джей ме изблъска.

— *Бягай!*

Този път схванах. Обърнах се и побягнах.

Един от мъжете върху дисковете извика от болка. За миг погледнах назад — мъжът летеше към земята, а дискът се рееше във въздуха над него. Подозирах, че Джей е причината за това.

Другите двама гладиатори висяха във въздуха точно над мен, без да изостават, докато аз тичах. Нямаше нужда да поглеждам нагоре. Виждах сенките им.

Чувствах се като диво животно в документален филм — може би лъв или тигър — преследван от мъже със стрелички с приспивателно. Ясно е, че преследвачите ще свалят животното, ако то продължи да бяга направо. Затова не продължих. Шмугнах се наляво точно когато мрежата се приземи там, където бях. Мрежата перна ръката ми и тя изтръпна. Не си усещах пръстите.

И аз се преместих.

Не бях сигурен нито как, нито какво направих. Изпитах мигновеното усещане за още мъгли и блещукащи светлини, за звън на тръбни камбанки и след това се оказах сам. Мъжете в небето бяха изчезнали — дори тайнственият господин Джей с огледалното лице не се виждаше никъде. Бе спокоен октомврийски следобед, по тротоарите бяха нападали мокри листа и в сънливия Грийнвил не се случваше нищо. Всичко си бе, както обикновено.

Сърцето ми биеше толкова силно, че сякаш щеше да изскочи от гърдите ми.

Тръгнах по „Мейпъл роуд“, опитах да овладея дишането си, разтривах изтръпналата си дясна ръка и се опитвах да обмисля случилото се току-що.

Къщата ми вече не беше моята къща. Хората, които живееха там, не бяха моето семейство. Преследваха ме лошите на летящи капаци от

шахти, имаше и мъж с брониран чатал и огледално лице.

Какво можех да направя? Да ида в полицията? *Да-а бе*, помислих си. Разказват им такива истории непрекъснато. Працат хората, които им ги разказват, в лудницата.

Оставаше само един човек, с когото можех да говоря. Извивката на улицата свърши и пред себе си видях гимназия Грийнвил.

Щях да говоря с господин Димас.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Гимназия Грийнвил бе построена преди почти петдесет години. Когато съм бил малък, градът я затворил за няколко месеца, за да махне азбеста. Отзад има няколко временни фургона, които приютяват кабинетите по рисуване и научните лаборатории. Ще си стоят там, докато не се разберат за построяването на ново крило. Сякаш всичко се разпада. Мирише на влага, на пица и на потна спортна екипировка — и ако ви се струва, че не обичам училището си, то предполагам това е, защото наистина не го обичам. Но трябва да призная, че сега, като влязох вътре, се чувствах доста добре.

Изкачих стъпалата, като хвърлях напрегнати погледи към небето за гладиатори върху летящи дискове. Нищо.

Влязох. Никой не ме и погледна.

Беше по време на петия час и по коридорите нямаше много хора. Тръгнах към кабинета на господин Димас възможно най-бързо, но без да тичам. Той никога не е бил любимият ми учител — странните тестове, които измисляше, бяха трудни — но винаги оставяше впечатлението на човек, който не би се паникьосал в извънредна ситуация.

А ако това не беше извънредна ситуация, то не знам кое би било. Пък и вината беше негова, нали?

Успях да се сдържа да не тичам по коридора, докато стигна до кабинета му. Погледнах през стъклената врата. Той седеше на бюрото си и проверяваше купчина домашни. Почуках на вратата. Той не вдигна поглед, само каза: „Влез!“ и продължи да пише оценки.

Отворих вратата и пристъпих към бюрото му. Той продължи да гледа домашните.

— Господин Димас? — опитах да овладее треперенето в гласа си. — Може ли за момент?

Той вдигна очи, срещна погледа ми и изпусна писалката си. Просто я изпусна, ей така. Наведох се, вдигнах я и я върнах на бюрото му.

— Има някакъв проблем ли? — попитах аз.

Той изглеждаше преbledнял и — всъщност ми бяха нужни няколко мига, за да го установя — наистина уплашен. Ченето му падна. Поклати глава, по онзи начин, който баща ми нарича „да прочистиш паяжините“ и пак ме погледна. Протегна дясната си ръка. После каза:

— Стисни ми ръката.

— Ама, господин Димас...? — изведнъж ме обзе страх, който също бе част от тази лудост, и мисълта толкова ме уплаши, че едва стоях на краката си. Точно в момента имах нужда от някой, който да се държи като възрастен.

Той все така протягаше ръка. Забелязах, че пръстите му треперят.

— Сякаш сте видели призрак — казах аз.

Той ме изгледа строго.

— Не е смешно, Джоуи! Ако *ти си* Джоуи, стисни ми ръката!

Пъхнах длан в неговата. Той я стисна почти болезнено, за да почувства плътта и костите ѝ, после я пусна и ме погледна.

— Истински си — каза. — Не си халюцинация. Какво означава това? *Ти ли си* Джоуи Харкър? Определено приличаш на него.

— Разбира се, че съм Джоуи! — казах аз.

Признавам си — бях готов да се разцивря като бебе. Тази лудост, каквато и да беше тя, не можеше да е засегнала и него. Господин Димас винаги бе толкова здравомислещ. Поне до известна степен. Когато кметът Хенкъл го описа в колонката си във вестник „Грийнвил куриър“ като „щура снежна вихрушка през юни“, доста добре си представих какво има предвид.

Но трябваше да кажа някому какво става и господин Димас все още ми изглеждаше като най-подходящия.

— Вижте — започнах внимателно, — днес всичко е... много странно. Вие сте единственият човек, който мисля, че би могъл да го понесе.

Той все още бе блед като тебешир, но кимна. После на вратата се почука и той извика: „Влез!“. В гласа му прозвуча облекчение.

Влезе Тед Ръсел, който дори и не ме погледна.

— Господин Димас — започна той, — имам проблем. Ако получа двойка по обществени науки, няма да получа кола. А мисля, че вие ще ми пишете двойка.

Явно дори алтернативните реалности не могат да променят някои неща — Тед очевидно все още имаше трудности с оценките. Господин Димас изглеждаше разочарован, когато момчето влезе, а сега изглеждаше ядосан.

— И защо това да е мой проблем, Едуард?

Точно такъв си спомнях господин Димас. Почувствах облекчение и преди да се замисля, вече бях отворил уста.

— Прав е, Тед. Но пък като не те допуснат на пътя, правят услуга на обществото. Ти си сигурна катастрофа за поне пет коли.

Той се обърна към мен и аз се надявах, че няма да ме удари пред учителя. Тед Ръсел обича да удря по-дребни от него хора, а това е една голяма част от училищното население. Вдигна ръка — и тогава ме видя.

Спря със замръзнала във въздуха ръка и пророни, блед като призрак:

— Божичко, не ме наказвай! — и се заплака. После изтича от стаята. И аз тичах така преди малко. „На това му се вика да тичаш с всички сили, за да спасиш живота си“, помислих аз.

Погледнах господин Димас. Той отвърна на погледа ми, после закачи с крак един близък стол и го придърпа към мен.

— Сядай! Наведи глава и дишай бавно!

Направих го и слава богу, защото светът — или поне кабинетът му — беше започнал да се люлее. След минутка всичко се успокои и аз вдигнах глава. Господин Димас ме гледаше.

Излезе от стаята и се върна след секунди с чаша.

— Пий!

Изпих водата. Помогна ми. Малко.

— Доскоро мислех, че имам странен ден. Сега вече е някъде отвъд шантавото. Можете ли да ми обясните поне нещо?

Той кимна.

— Да, мога да обясня една малка част. Поне реакцията на Едуард. И моята. Джоуи Харкър се удави миналата година при водопадите на Гранд ривър.

Сграбчих разумното си съзнание и се вкопчих в него с две ръце.

— Не се удавих — обясних на учителя. — Бях сериозно пораздрусан, направиха ми пет шева на крака и татко каза, че това ще ми даде урок, който никога няма да забравя и че да се спусна по

водопадите в бъчва е най, ама най-глупавото нещо, което съм правил, а аз му казах, че нямаше да го направя, ако Тед не беше казал, че съм пъзльо...

— Удави се — каза равно господин Димас. — Аз помогнах да извадят тялото ти от реката. Държах реч при погребението ти.

— О...

Тогава и двамата замълчахме за момент, докато мълчанието натежа твърде много и трябваше да кажа нещо. Затова попитах:

— Какво казахте?

На мое място вие не бихте ли попитали същото?

— Хубави неща — отвърна той. — Разказах им, че си бил добросърдечно дете, разказах и как непрекъснато се губеше през първия си срок тук. Как трябваше да пращаме спасителни отряди, за да те ескортират до салона по физическо или до фургоните с научните лаборатории.

Страните ми горяха.

— Супер! — пророних с целия сарказъм, който успях да събера. — Точно така бих искал да ме запомнят.

— Джоуи — попита тихо той, — какво правиш тук?

— Имам щур ден, казах ви.

Щях да му обясня всичко — и съм сигурен, че той се беше досетил за една част — но преди да кажа каквото и да било, в стаята започна да се смрачава. Не така, както когато слънцето се скрива зад облак, а като при много страшна гръмотевична буря или както, сигурен съм, изглежда слънчево затъмнение. Този мрак бе нещо, което може да се докосне, нещо плътно, осезаемо и студено.

И сред мрака се появиха очи.

Тъмнината се оформи в силует на жена. Косата ѝ беше дълга и черна. Устните ѝ бяха големи, както бе модерно при кинозвездите от времето, когато бях малък. Беше дребна и доста слаба, а очите ѝ бяха толкова зелени, че нямаше как да не носи контактни лещи, макар че всъщност не носеше.

Очите ѝ приличаха на котешки. Нямам предвид, че формата им беше такава. Искам да кажа, че ме гледаха така, както котка гледа врабче.

— Джоузеф Харкър! — каза тя.

— Да — отвърнах аз. Кое то вероятно не беше най-умното нещо, което можех да направя, защото тогава тя ме омагьоса.

Това е най-добрият начин, по който мога да го обясня. Размърда пръста си във въздуха, за да опише фигура — символ, който приличаше малко на китайски и малко на египетски — който остана да свети във въздуха, след като пръстът ѝ престана да се движи, а в същото време тя произнесе нещо. Думата, която каза, увисна, завибрира и заплува из стаята. И думата, и жеста изпълниха главата ми и разбрах, че трябва да я следвам цял живот, където и да отиде. Щях да я следвам или да умра.

Вратата се отвори. Влязоха двама мъже. Единият носеше само една дрипа, подобна на превръзка, около кръста си. Беше плешив — всъщност, доколкото можах да видя, нямаше никакви косми и това, заедно с превръзката, го правеха да прилича на кошмар дори и без татуировките. Те само влошаваха нещата — покриваха всеки сантиметър от кожата му, от главата до петите. Целият беше в бледосиньо и зелено, в червено и черно, рисунка след рисунка^[1]. Не можех да различа какво представляват, въпреки че той стоеше на по-малко от два метра от мен.

Другият мъж носеше тениска и джинси. Тениската му беше с един размер по-малка, което никак не беше добре, защото голяма част от корема му се показваше. А коремът му... ами, той *лъщеше* и приличаше на медуза. Виждах вътрешностите и нервите и други такива неща през желираната кожа. Погледнах лицето му, то беше същото. Кожата му беше като мазно петно върху костите, мускулите и сухожилията — те се виждаха под нея, накъдрени и изопачени.

Жената ги погледна така, сякаш ги очакваше. Махна небрежно към мен.

— Хванах го. Все едно да вземеш амброзия от природен дух. Лесна работа. Сега ще ни последва навсякъде.

Господин Димас се изправи и каза:

— Слушайте, млада госпожице! Не можете... — в този миг тя направи някакъв жест и той застина. Или нещо такова. Виждах, че мускулите му трептят, сякаш се опитва да се движи, опитва се с всяка своя клетка, но все пак не успява.

— Къде е сборният пункт? — попита тя.

Имаше тембър на разглежено момиче, който ме дразнеше, особено след като знаех, че ще прекарам остатъка от живота си като я следвам по петите.

— Навън. Има един повален дъб — каза човекът-медуза с глас, сякаш бълваше кал. — Ще ни вземат оттам.

— Добре — отвърна тя, после ме погледна. — Ела с мен — каза го с глас, с който се обръщаш към куче, което не харесваш особено. Обърна се и излезе.

Аз я последвах, сляпо и покорно, мразейки се с всяка своя стъпка.

МЕЖДУДНЕВНИК

ОТ ДНЕВНИКА НА ДЖЕЙ

Върнах се в Базовия град късно през нощта. Повечето в моето спално спяха, с изключение на Джай, който медитираше, увиснал във въздуха с кръстосани крака, така че може и да спеше. Промъкнах се край него, съблякох се, взех си душ за двацет минути, за да измия от косата си калта и засъхналата кръв. После попълних доклада за щетите и загубите, в който обясних как загубих якето и колана си (размених якето за информация, а от колана стана много ефикасен турникет, ако искате да знаете). После се строполих като мъртвец и спах, докато не се събудих.

Това е традиция. Не будиш човек, върнал се от задача. Той получава един ден, за да бъде разпитан след мисията, а после един ден за себе си. Това е неприкосновено. Но неприкосновеното се изпарява, когато Стареца те повика. Когато се събудих, до койката ми имаше бележка, написана на оранжевата хартия на Стареца, с която ми казваше да се явя в кабинета му, когато намеря за добре, което е неговият начин да каже „незабавно“.

Навлякох дрехите и тръгнах към кабинета на шефа. В базата сме петстотин души и всеки един от нас би умрял за Стареца. Не че той иска това. Има нужда от нас. **Ние** имаме нужда от нас.

Разбрах, че е в ужасно настроение, когато стигнах преддверието. Асистентката му ми помаха да вляза в кабинета веднага щом ме видя. Нямахше „здравей“, нито дори предложение за кафе. Само: „Той чака. Влизай.“

Бюрото на Стареца заема по-голямата част от стаята и е покрито с купчини хартии и папки с изрѳани краища, захвани с гумени ластици. Един бог знае как успява да намери нещо сред тях.

На стената зад него има огромна картина на нещо, което прилича на водовъртеж и на нещо като торнадо, а най-вече на фигурата, която прави водата, когато се оттича в канала. Това е изображение на Алти-лената — структурата, която всички сме се заклели да пазим и, ако стане нужда, да дадем живота си за нея.

Той ме погледна със здравето си око.

— Седни, Джей.

Старецът изглежда около петдесетте, но може да е и много по-стар. Доста е очукан. Едно от очите му е изкуствено: то е бинарно творение от метал и стъкло. Светлината блещука в него — зелена, виолетова и синя. Когато гледа през него, те кара да проверяваш съвестта си и да се чувстваш на пет години, точно както прави и истинското му око. Истинското е кафяво, точно като моите очи.

— Закъсня — изрѳмжа той.

— Да, сър — отвърнах аз. — Дойдох веднага щом получих съобщението ви.

— Имаме нов Бродещ — каза той. Взе една папка от бюрото, прелисти я и измъкна лист синя хартия. Подаде ми го. — Отгоре мислят, че може да е нещо горещо.

— Колко горещо?

— Не съм сигурен. Но е непредвидим. Ще задейства всички аларми и ще се спъне във всички капани по пътя си.

Погледнах листа. Основен благоприятен за човека планетарен дизайн — един от средните светове, от плътната част на Арката — нищо прекалено екзотично. Координатите също бяха доста праволинейни. Изглеждаше като сравнително лесна задача.

— Да го изтегля?

Старецът кимна.

— Да, и то бързо! И от двете страни ще пратят залавящи екипи да го приберат веднага щом разберат, че го има.

— Днес трябваше да докладвам за работата по „Звездна светлина“.

— Джолиет и Джой в момента докладват. Ако имам нужда от още информация, ще се свържа с теб. Момчето е по-важно. И можеш да получиш два почивни дни, когато приключиш.

Зачудих се дали наистина ще получа двата дни. Няма значение.

— Ясно! Ще го доведе!

— Свободен си! — каза Старецът. Изправих се, мислех да мина набързо през оръжейната, после да изляза в полето и оттам — в Промеждутъка. Но преди да стигна вратата, той отново заговори. Все още ми ръмжеше, но вече беше приятелски.

— Помни, Джей, искам да се върнеш цял и то скоро. Още един Бродец повече или по-малко няма да е краят на света. Но един полеви офицер по-малко може и да го докара. Не се забърквай в неприятности. Да си се върнал да докладваш до седем нула нула утре сутрин.

— Да, сър! — казах аз и затворих вратата.

Асистентката на Стареца ми подаде разписката за заявка от оръжейната. После ми се усмихна. Казва се Жозета.

— Същото искам да ти кажа и аз, Джей — каза тя. — Върни се жив и здрав! Нужни са ни всички налични полеви офицери.

Интендантът е от една от по-тежките Земи — места, където се чувстваш така, сякаш тежиш двеста килограма — и често тежиш точно толкова. Има формата на бъчва и е дваайсет и пет сантиметра по-висок от мен. Като го гледам, все едно гледам криво огледало на панаир, което те уголемява.

Взех костюм за битки, гледах как ми го подхвърля, сякаш е лек като перце. Хванах го и за малко да падна. Костюмът сигурно тежеше трийсет килограма. Предположих, че интендантът ми е сърдит, задето изгубих бойното яке и колана и затова сега така се отнася с мен.

Подписах се за бойния костюм. Съблякох се по тениска и боксерки, нахлузих го и го активирах, усетих как покрива тялото ми от глава до пети. После настроих съзнанието си на новото хлапе. Взех го на мушка и започнах да Бродя към него...

Промеждутъкът беше студен и вкусът му в устата ми беше като на ванилия и пушек. Намерих хлапето благополучно.

И ПОСЛЕ ВСИЧКО СЕ ОБЪРКА.

[1] Илюстрираният човек е герой от известната едноименна книга с разкази на Рей Бредбъри. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ПЕТА

Вървах след вещицата, а зад мен бяха господин Медуза и Илюстрираният човек.

Все едно в главата ми живееха двама души. Единият бях АЗ — голямо, огромно „аз“, което някак си бе решило, че най-важното нещо сега и завинаги е тази вещица, която следва. Другата личност в главата ми също бях аз, но съвсем малко „аз“, което крещеше мълчаливо, което беше ужасено от вещицата, от татуирания мъж и от господин Медуза, което искаше да избяга и да се спаси.

Проблемът беше, че малкото „аз“ нямаше никакво влияние. Прекосихме футболното игрище в двора на гимназията в посока към стария дъб, който бе ударен от светкавица преди няколко години и сега стърчеше в небето като изгнил зъб. Слънцето бе залязло, но небето бе все още светло. Треперех. Вещицата се обърна към татуирания.

— Скарабус, свържи се с транспорта!

Той наклони глава. Видях как кожата му е настръхнала под едно от тези не много ясни изображения. Вдигна пръст и докосна една от татуировките на врата си — изведнъж я видях ясно. Кораб с издути платна. Той затвори очи. Когато ги отвори, зениците му излъчваха мека светлина.

— Кораб „Лакрима Мунди“ на вашите заповеди, милейди — каза той с далечен глас, сякаш през радиовръзка.

— Доведох плячката. Докарайте кораба, капитане!

— Както желаете — каза Илюстрираният човек с далечен глас. После затвори очи и дръпна ръката си от татуировката, а когато отвори очи, те отново бяха нормални.

— Какво казаха? — попита той с нормалния си глас.

— Карат кораба насам — отвърна човекът медуза. — Виж!

Вдигнах глава.

От нищото се материализира кораб — голям като физкултурната зала. Приличаше на пиратските кораби, които бях гледал в старите филми — мръсни греди, огромни платна и фигура на носа, изобразяваща човек с глава на акула. Плаваше към нас на около два

метра от земята, зелената трева на футболното игрище се развълнува като морска повърхност.

Голямото ми „аз“ изобщо не се интересуваше от призрачния кораб, който плаваше във въздуха, стига да сме заедно с вещицата. Малкото „аз“, което бе в капан някъде отзад в глава ми, се надяваше, че всичко това е просто реакция на някакво ново лекарство, което лекарите изпробват върху мен в която и лудница да са ме затворили.

През борда на кораба се праметна въжена стълба.

— Качвай се! — каза вещицата и аз се закатерих.

Когато стигнах до ръба, огромни ръце ме сграбчиха и ме пуснаха на палубата като чувал картофи. Погледнах нагоре и видях мъже с тела на борци, облечени като моряци от пиратски филм. На главите си имаха кърпи и носеха стари пуловери и изпокъсани дънки, освен това бяха боси. Към вещицата се отнесоха по-внимателно, докато я прехвърляха през борда. После всички се отдръпнаха. Предполагам, че не искаха да докосват мъжа медуза или Скарабус, татуирания, за което не можех да ги виня.

Един от моряците сведе поглед към мен.

— За *това* ли е цялата врява? — попита той. — За тази скарида?

— Да — отвърна студено вещицата. — Цялата врява е за тази скарида!

— Тъй ли? — каза морякът. — Тогава ще го хвърлим ли зад борда? След като потеглим?

— Нараните ли го, преди да се върнем на МАГ, всеки магьосник в Тарн ще иска парченце от вас — каза му тя. — Той ще умре по *нашия* начин. Какво си мислите, че захранва тоя ваш кораб? Свалете го долу в покоите ми!

Тя се обърна към мен.

— Джоузеф, тръгни с този човек! Стой там, където ти каже. Иначе много ще ме натъжиш!

От представата, че мога да я нараня, ме заболя сърцето. Буквално — прониза ме болка. Знаех, че никога няма да направя нещо, което да я натъжи по какъвто и да е начин. Щях да я чакам до края на света, ако се наложи.

Морякът ме поведе по стъпалата надолу, после по тесен коридор, който миришеше на политура за под и на риба. В края на коридора имаше врата, която отворихме.

— Стигнахме, малка скаридке — рече морякът. — Каютата на лейди Индиго за пътуването до МАГ. Стой тук и я чакай! Ако имаш нужда да се облекчиш, отзад има тоалетна. Използвай я, не се цапай. Тя ще слезе, когато е готова. Отиде да начертае курса ни, заедно с капитана.

Говореше ми така, както се говори на домашно животно — просто за да чуеш звука на собствения си глас.

После излезе.

Тогава се наклонихме и през кръглия прозорец на каютата видях как вечерното небе се разтваря в звезди, хиляди звезди, плуващи във виолетова чернота. Движихме се.

Сигурно съм стоял там с часове — край вратата и без да мръдна. В един момент осъзнах, че трябва да пишкам и влязох през вратата, която ми посочи морякът. Мисля, че очаквах нещо неудобно и старовремско, но зад вратата се криеше малка, но луксозна баня с голяма розова вана и малка тоалетна от розов мрамор. Използвах я и пуснах водата. Измих си ръцете с розовия сапун, който миришеше на рози и ги изсуших с пухкавата розова кърпа. После погледнах през страничния прозорец на банята.

Над кораба имаше звезди. Под кораба звездите продължаваха, блещукащи точки светлина. Имаше повече звезди, отколкото някога съм си представял, че съществуват. И бяха различни. Не познах нито едно съзвездие от тези, които ми показваше татко, когато бях малък. Някои бяха невъзможно близко — толкова, че дисковете им бяха големи колкото слънцето, само че някак си все си оставаше нощ.

Чудех се кога ще стигнем там, където отиваме.

Чудех се защо ще трябва да ме убиват, когато стигнем там (и някъде вътре в мен малкият Джоуи Харкър крещеше и викаше, хлипаше и се опитваше да привлече вниманието на тялото ми).

Надявах се, че лейди Индиго не се е върнала и не е открила, че не я чакам. Идеята да я разочаровам ме срязва като нож в сърцето, затичах се обратно към вратата и застанах пред нея, целият нащрек, с надеждата тя да се върне скоро. Ако не се върне, аз със сигурност щях да умра.

Чаках още около двадесет минути, после вратата се отвори и — щастие, чисто и неподправено щастие изпълни душата ми. Моята лейди Индиго стоеше там заедно със Скарабус.

Тя дори не ме удостои с поглед. Седна на малкото розово легло, а Илюстрираният застана пред нея.

— Не знам — каза му тя, явно отговаряйки на въпрос, който ѝ беше задал в коридора. — Не мога да си представя някой да ни открие тук. А стигнем ли МАГ, имаме пазачи и стражи, каквито няма никъде другаде в Алти-лената.

— Но все пак — намръщено каза той, — Невил каза, че е доловил смущение в континуума^[1]. Каза, че нещо идва насам.

— Невил — сладко отвърна тя, — е желе, което постоянно се тревожи. „Лакрима Мунди“ се връща към МАГ през Абсолютното нищо. На практика сме непоследими.

— На практика — промърмори Илюстрираният човек.

Тя се изправи и се приближи до мен.

— Как си, Джоузеф Харкър?

— Много се радвам, че се върнахте, милейди — отвърнах аз.

— Случи ли се нещо необичайно, докато ме чакаше тук?

— Необичайно? Не мисля.

— Благодаря, Джоузеф. Няма нужда да говориш, докато не ти кажа — тя стисна плътните си устни и отново седна на леглото. — Скарабус, свържи се с МАГ!

— Да, милейди!

Той докосна една татуировка на корема си, която приличаше малко на нещо, излязло от Хиляда и една нощ, малко на замъка на Дракула и малко на света, гледан от космоса. Той затвори очи. Когато пак ги отвори, зениците му проблясваха — не светеха равномерно, както когато призова кораба на футболното игрище.

После заговори с плътен глас, какъвто ще чуете, ако потопите Дарт Вейдър в огромен съд с кленов сироп.

— Индиго? Какво има?

— Хванахме момчето Харкър, милорд Сатър. Първокласен Бродещ — ще захрани много кораби.

— Добре — каза сиропираното хриптене. Дори и под влияние на каквато там магия бях, от този глас ме побиха тръпки. — Готови сме да започнем нападението на световите на Лоримаре. Илюзорните входове, които ще създадем, ще направят контраатаката или спасението невъзможни. Когато се захранят, обичайните координати на Лоримаре ще отключат въображаеми сенчести царства под наш контрол. След

като имаме на разположение още един качествен Харкър, ще разполагаме с цялата нужна мощ да изпратим флотата. Императорът на световите на Лоримаре вече е един от нашите.

— Притежаваме Каузата, лорд Сатър!

— Притежаваме Волята, лейди Индиго! След колко време ще акостирате?

— Не по-малко от дванайсет часа.

— Много добре. Ще приготвя казан за Харкър.

Тя ме погледна и се усмихна, а сърцето ми подскочи и запя като червеношийка през пролетта.

— Бих искала да си запазя спомен от този Харкър — каза тя. — Кичур от косата му или кокалче от пръста му.

— Ще се разпоредя за това. А сега, приятен ден — и Илюстрираният човек затвори очи. Когато ги отвори, каза със собствения си глас. — Ау! От това получих убийствено главоболие. Как беше Сатър?

— Отлично — отвърна тя. — Планира нападението ни над световите Лоримаре.

— По-добре той, отколкото аз — каза Скарабус и потърка слепоочието си. — Ох! Ще се разходя по палубата... Да подишам малко чист въздух.

Тя кимна.

— Добра идея. Последните няколко часа прекарах в залата с картите и дишах капитанската вечеря от суров лук и козе сирене. — Тя ме погледна. — Но не искам да оставям Харкър тук.

Скарабус сви своите бледи синьо-червени рамене.

— Вземи и него.

Тя кимна.

— Много добре — отвърна. — Един момент.

Влезе в малката розова баня и затвори вратата след себе си.

Илюстрираният човек ме погледна.

— Ти, тъжно малко създание. Като агне на заколение си.

Лейди Индиго не ми беше казала да говоря, затова си мълчах.

На вратата на каютата се почука. Скарабус отвори. Не видях какво стана след това, защото вратата ми пречеше да виждам. Но се чу тупване, ахване и Скарабус се строполи на пода. Мъжът, който влезе, бе с шапка и палто, а лицето му беше сребърно.

Той вдигна ръка да ме поздрави. После съблече шлифера и шапката си. От глава до пети бе покрит с някакъв сребърен костюм, все едно бе облечен в огледало. Изтърколи изпадналия в безсъзнание Скарабус зад леглото и го покри с палтото.

Чувах как чешмата тече. Знаех, че лейди Индиго си мие ръцете с розовия сапун, който мирише на рози. Трябваше да я предупредя, че онзи Джей е тук и че той ще ѝ навреди. Опитах се да проговоря, но тя не ми беше дала позволение, затова думите не излизаха.

Джей — ако това бе човекът в огледалния костюм вдигна ръка към бронята си и настрои нещо над сърцето.

Костюмът потече, промени се и...

Скарабус стоеше пред мен. Ако не виждах крака на истинския Илюстриран човек да се подава изпод палтото от другата страна на леглото, щях наистина да помисля, че Джей е Скарабус. Толкова добра беше имитацията.

Моята лейди Индиго излезе от банята.

„Кажу ми да говоря! — умолявах я аз. — Кажу ми да говоря и ще ти кажа, че си в опасност. Това не е приятелят ти! Аз съм единственият, който наистина се грижи за теб, а не мога да те предупредя!“

— Така — каза тя. — Да се качваме на палубата. Как ти е главоболието?

Мъжът, който изглеждаше като Скарабус, сви рамене. Предполагам, че костюмът не променяше гласовете. Лейди Индиго не настоя, обърна се и излезе от стаята.

— Последвай ме, робе Харкър, и стой близо до мен! — извика тя.

Последвах я до палубата. Дори не можех и да си представя да не го направя. (Онзи Джоуи, скрит дълбоко в мен, можеше — той продължаваше да вика, че трябва да се съпротивлявам, да бягам — *каквото и да е*. Аз продължих да вървя. Думите му не значеха нищо.)

Над нас звездните поля се въртяха, трептяха и се вихреха. Невил, човекът от желе, се втурна към нас, щом ни видя.

— Проверих всички инструменти и поличби — каза той надутото, със своя глас, с който сякаш засмукваше кал, — проверих и с астролоба и всички са сигурни. Имаме пътник без билет. Някой се е

качил на „Лакрима Мунди“ преди час. Точно когато усетих нещо в стомаха.

— Могъщ стомах е този, да — каза огледалният мъж, който се преструваше на Скарабус, с гласа на Скарабус. Значи грешах — костюмът можеше да имитира и гласове.

— Ще пренебрегна тази забележка — отвърна му желираният мъж.

— Какъв пътник без билет, Невил? — попита лейди Индиго.

— Може някой от хората на Изящната Зелда да опитва да се докопа до Харкър, за да си припишат всички заслуги — каза Скарабус. — Знаеш колко много те мрази. Ако тя заведе твоя Харкър на МАГ, ще изглежда много добре.

— Зелда! — лейди Индиго направи физиономия, сякаш бе захапала нещо, пълно с червеи.

Невил се обгърна с ръцете си на медуза и придоби нещастно изражение.

— Тя иска кожата ми! — изхленчи той. — От години я иска! Искането, тази Зелда, палто, с което да може да се показва, но все пак да ѝ е топло...

Преди господин Медуза да успее да продължи, Скарабус, всъщност Джей, преструващ се на Скарабус, ме погледна и ми смигна.

— Милейди — каза той, — откъде да сме сигурни, че това все още е вашият Харкър? Ами ако е подменен? Може вече да са откраднали момчето и да са оставили на негово място някой, който само прилича на него. Може би някакво омагьосано създание. Дори тук е лесно да се направи.

Лейди Индиго се намръщи и ме погледна. После с една ръка направи няколко движения във въздуха и изпя три чисти ноти.

— Така — каза тя, — всяка магия над теб или около теб е премахната. Да видим какво си всъщност.

Осъзнах, че пак мога да говоря, ако искам.

Можех да правя каквото си искам.

Отново бях поел контрола и, Боже, колко хубаво беше да се завърнеш при себе си.

— Хайде, Джоуи — каза фалшивият Скарабус, чиито лице и тяло отново преляха в сребърно.

— Джей? Ти ли си?

— Разбира се, че съм аз. Хайде!

Той ме метна през рамо и се затича.

Стигнахме почти до бордовата ограда, където нещо малко избухна в зелено, все едно гръмна фойерверк, и Джей изохка. Аз отместих глава и погледнах другото му рамо. Огледалната материя, която го покриваше, бе обгорена и разкъсана, изложила на показ хранваща мрежа и кожа, която кървеше. Виждах странните, изкривени образи на лейди Индиго и Невил, отразени в гърба му.

Джей ме изпусна.

Бяхме пристиснати до борда. От другата му страна беше... нищото. Само звезди, луни и галактики, и така до безкрай.

Лейди Индиго вдигна ръка. Малка топка зелен пламък се появи в дланта ѝ.

В ръката си Невил държеше огромен, страховит меч. Не знам откъде го извади, но той светеше и блещукаше като кожата му. Невил тръгна към нас.

Чух шум над главите ни и погледнах нагоре. Такелажът бе натезал от моряци и всички имаха ножове.

Нещата определено не изглеждаха добре.

Чух изтрещяване на палубата.

— Не стреляй по тях, милейди! Задръж огъня! — истинският Скарабус се показа от трюма.

Не приличаше на наш спасител.

— Моля ви! — каза той. — Оставете на мен. Това изисква нещо специално.

Той протегна напред едната си ръка, покрита с татуировки, а другата сложи на бицепса си. Там имаше мътно изображение на огромна змия, увита около предмишницата му. Бях сигурен, че ако докосне татуировката, змията ще стане истинска, голяма — и несъмнено гладна.

Можехме да сторим само едно и го сторихме.

Скочихме.

Като се сещам сега за случилото се, трябва да призная, че направих няколко големи грешки. Най-голямата беше, че се срещнах с новото хлапе пред къщата на родителите му в новия свят, в който се беше плъзнало.

Надявах се, че няма да започне да Броди, преди да стигна до него. Но надеждата не плаща дивиденди, както казва Стареца. („Надявайте се, когато не ви е останало нищо друго — каза ни веднъж той. — Но ако разполагате с нещо друго, тогава, за Бога, НАПРАВЕТЕ го!“) А Джоуи вече беше започнал да Броди.

Не твърде далеч. Бе направил това, което правят повече нови Бродещи — бе се плъзнал в свят, в който го няма. По-трудно е да Бродиш в свят, в който „ти“ вече съществуваш: все едно се отблъскват еднакви магнитни полюси. Той имаше нужда от изход, затова се бе плъзнал в свят, в който го няма.

Което означава, че ми бяха нужни още четирийсет минути, за да го открия, Бродейки от равнина в равнина. Накрая му хванах дирите — беше в градски автобус и пътуваше към дома. Или това, което мислеше, че е домът му.

А аз чаках отпред. Сигурно съм решил, че ще е поподатлив на вразумяване, след като види какво го очаква вътре.

Но, както Стареца подчерта онази сутрин, момчето вероятно е задействало всички сигнални системи в мирозданието, когато е започнало да Броди.

А и не беше в състояние да бъде убеждавано, когато излезе от къщата. Което означава, че бяхме лесни мишени за бинарните рециарии на техните гравитрони, размахали мрежите си.

Предвид алтернативите, не знам кое мразя повече — бинарните или хората от МАГ.

МАГ изсмукват душичката на Бродещите. Казвам го буквално — пъхат ни в огромни казани, като в онези

канибалски комикси, които преди публикуваха на последна страница във вестниците, заобикалят ни с паяжина от магии и пазители. После ни сваряват, докато от нас не остане друго, освен есенцията — или душата, ако предпочитате — която напъхват в стъклени бутилки. Използват ги да захранват корабите си и мулти-вселенските си пътешествия.

Бинарните се отнасят с Бродещите различно, но в никакъв случай по-добре. Те ни замразяват до минус 273°C, на косъм над абсолютната нула, провесват ни от куки за месо, после ни запечатват в огромните хангари на родния си свят, закачили към тила ни тръби и кабели, и ни държат там, не съвсем мъртви, но много, много далеч от живите, докато изцедят енергията ни, която използват, за да захранят пътуванията си между равнините.

Ако е възможно да мразиш две организации еднакво силно, тогава толкова силно ги мразя аз.

Така че Джоуи постъпи умно — беше несъзнателно, но все пак умно — когато се появиха бинарните, той отново започна да Броди между световите.

Свалих тримата рециарии без никакви проблеми.

После трябваше пак да го намирам. И ако първият път ми се беше сторило трудно... е, този път той препускаше слепешката през Алти-лената, пробивайки си път през стотици вероятностни слоеве сякаш са хартиени носни кърпички. Като слон в стъкларски магазин — или в няколко хиляди идентични стъкларски магазини.

Затова поех след него. Отново.

Странно е. Бях забравил колко много мразя тези понови градове Грийнвил. Грийнвил, в който аз израснах, все още имаше драйв-ин бургер барове със сервитьорки на ролери, черно-бели телевизори и по радиото пускаха радиопиесите „Зеления стършел“. В новите градове има мини сателитни чинии по покривите и хората карат коли, които приличат на огромни яйца или на джипове на стероиди. Повечето нямат радиатори. Имат цветни телевизори и видеоигри, домашни кина и интернет. Това,

което вече нямат, е град. И дори не са забелязали, че си е отишъл.

Уцелих доста отдалечен Грийнвил и най-накрая го усетих като припламване в съзнанието ми. Забродих към него. И видях кораб на МАГ с издути платна и пълен такелаж, да изчезва в Абсолютното нищо.

Бях го изгубил. Отново. Този път вероятно завинаги.

Седнах на футболното игрище и сериозно се замислих.

Имах две възможности. Едната беше лесна. Другата щеше да ми разкаже играта.

Можех да се върна и да кажа на Стареца, че съм се провалил. Че МАГ са хванали Джоузеф Харкър, който има повече светобродеща сила от които и да е десетима Бродещи, събрани заедно. Че вината не е моя. И щяхме да приключим въпроса. Може би щеше да ме съдъвче, може би не, но знаех, че той знае, че аз ще се самоизмъчвам по-дълго и по-силно, отколкото той някога би могъл. Лесна работа.

Или мога да опитам невъзможното. С тези галеони се стига бавно до МАГ. Можеше да опитам да открия Джоуи Харкър и похитителите му в Абсолютното нищо. С такива неща се шегуваме в базата. Никой не го е правил. Никой не би могъл.

Не бих могъл да се изправя пред Стареца и да му кажа, че съм прецакал работата. По-лесно е да опитам невъзможното.

Така че го направих.

Забродих из Абсолютното нищо. И открих нещо, което никой от нас не знаеше — тези кораби оставят диря — почти незабележима следа от вълнение в звездното поле, през което прелитат. Много е слабо и само един Бродещ би могъл да го усети.

Трябваше да осведомя Стареца. Това беше важно. Чудех се дали летящите чинии на бинарните оставят следи, които можеш да следваш през Статика.

Единственото, което ние, в МеждуСвят, имаме като предимство, е, че можем да стигнем много преди тях. Пътуване, което им отнема часове или дни, или седмици през Статика или Абсолютното нищо, ние извършваме за секунди или минути през Промеждутъка.

Благослових бойния костюм, който намаляваше до минимум триенето от вятъра и студа. Да не споменаваме, че ме предпазваше и от мрежите на рециариите.

Виждах кораба в далечината, знамената на МАГ плющяха в нищото. В съзнанието си усещах как Джоуи гори като бекон. Горкото хлапе! Чудех се дали знае какво му се пише, ако аз се проваля.

Кацнах на кораба отдолу и изотзад, хванах се между руля и едната страна на кърмата. Изчаках малко. На кораба имаха поне двама първокласни магьосници и въпреки че костюмът щеше да ме прикрие до известна степен, той не можеше да скрие факта, че нещо се е променило. Оставих им достатъчно време да претърсят кораба и нищо да не намерят. След това влязох през един страничен прозорец и проследих дирята до мястото, където държаха хлапето.

Записвам това в Промеждутъка на връщане към базата. Така докладът утре ще е по-бърз и лесен.

Бележка до Стареца: искам и двата почивни дни, когато това приключи. Заслужавам си ги!

[1] Физически и математически модел, който комбинира пространството и времето в единен пространствено-времеви континуум. ↑

ГЛАВА ШЕСТА

Добре де, ако трябва да съм честен, „ние“ не скочихме. Скочи Джей и тъй като ме държеше здраво за анорака, аз нямах голям избор. Оттеглих се от сцената по-скоро в духа на тримата глупаци, отколкото на Ерол Флин. Вероятно щях да си счупя врата, като се приземим.

Само че не се приземихме.

Нямаше място за приземяване. Просто продължихме да падаме. Погледнах надолу и видях как звездите блестят през редките мъглици под нас. Вляво избухнаха зелени фойерверки, които ни изтласкаха настрани и ни преобърнаха, но бяха твърде далеч, за да ни наранят. Над нас корабът бързо се смали до размера на капачка от бутилка и после изчезна в мрака отгоре. А аз и Джей фучахме през мрака надолу.

Нали се сещате как парашутистите се превъзнасят, че свободното падане било като летене? Лъжат. Усеща си се като падане. Вятърът свири покрай ушите ти, нахлува в устата и носа ти и нямаш ни най-малкото съмнение, че падаш към смъртта си. Има си причина да се казва „терминална скорост“.

Това не беше скок с парашут, не се намирахме близо до Земята или до някоя друга планета, доколкото виждах, но определено падахме надолу, надолу, надолу... Падахме от поне пет минути, когато Джей най-накрая ме сграбчи за раменете и ме извъртя така, че ухото ми да се озове до устата му. Изкрещя нещо, ала въпреки че устните му бяха на два-три сантиметра от ухото ми, не можах да го разбера.

— Какво? — отвърнах му с крясък.

Той ме притегли още по-близо и извика:

— Под нас има портал! Броди!

За пръв и последен път се опитах да ходя във въздуха, когато бях на пет години — щастливо прекрачих ръба на двуметрова стена и усилията ми бяха възнаградени със счупена ключица. Казват, че парен каша духа — и сигурно в това има известна истина, защото оттогава определено никога вече не се опитах да разперя крила.

Досега. Сега всъщност нямах избор.

Джей явно разбра какво си мисля.

— Броди, братле, иначе ще падаме през Абсолютното нищо, докато вятърът не обели плътта от костите ни! *Броди!* Не с краката, с ума си!

Знаех как да го направя почти толкова, колкото краставата жаба знае как да изквака „Лешникотрошачката“. Но Джей определено бе прав за едно — изглежда наистина нямаше никакъв друг начин да се измъкнем от това положение. Така че си поех дълбоко дъх и се опитах да се съсредоточа.

Не ми помагаше и фактът, че няхах представа върху какво се опитвам да се съсредоточа. Джей ми нареди „Броди!“, но за да го направя, имах нужда от нещо твърдо, *по* което да вървя. Така че се съсредоточих върху това — краката ми да стъпят на твърда земя.

Отначало нищо не се промени. После забелязах, че пищящият вятър, който ни шибаше, отслабна. В същото време мъглата се сгъсти. Вече не виждах звездите под нас. Появи се и странно сияние, което сякаш идваше от мъглата, която ни заобикаляше.

Сега по-скоро се носехме, отколкото да падаме. Все едно падаш насън, така че и двамата не се изненадахме, когато накрая докоснахме нещо, подобно на облак.

Предполагам, че Джей беше правил и по-странни неща, и затова го яхна съвсем спокойно. Що се отнася до мен, аз просто достигнах точка на насищане, нищо повече. Като се има предвид какво преживях през деня, накрая стигнах до заключението, че всичко това се случва само в главата ми, че някак си съм изпържил компютъра на мозъка си и че вероятно в момента съм увит в ленена риза с катинари, вместо с копчета. Най-вероятно са ме прибрали в санаториума в Руукс Бей, седя си в обезопасена стая и ям обезопасена храна. Доста потискаща перспектива, но имаше и положителна страна — вече нищо не можеше да ме изненада.

Тази мисъл ме успокои за около две минути — после мъглите окончателно се разсеяха и видях къде се намираме.

Бях мярнал това — място? условие на живот? състояние на духа? — когато Джей премина през цепнатината във въздуха, за да се срещне с мен. Сега беше същото, само че този път двамата се намирахме наред него.

— Браво, Джоуи! — каза Джей. — Докара ни тук. Справи се!
Аз зяпах и се оглеждах бавно. Имаше *много* за гледане.

Вече не бяхме на облак. Стоях на пурпурна пътека, която се извиваше, без никаква очевидна основа, към... безкрайността. Нямаше хоризонт — където и да се намирахме, това място явно нямаше ограничения нямаше никаква линия на хоризонта. Разстоянието просто се губеше в още разстояние. Джей застана до мен върху магентовата лента, която се развиваше в същата обща посока — понякога минаваше под, а понякога — над моята пътека. Цветовете бяха ярки, а и двете пътеки лъщяха като боядисан полиуретан.

Но това не беше всичко. Беше далеч от „всичкото“ с няколко десетични запетаи.

На нивото на очите ми и на около метър разстояние от мен имаше по-голяма от главата ми геометрична форма, която пулсираше и туптеше, като показваше ту пет страни, ту девет, ту шестнайсет. Не бих могъл да ви кажа от какво е направена, също както не бих могъл да ви кажа защо прави това, което прави. Предполагам, че беше направена от *жълто*, защото бе наситена с този цвят. Докоснах я предпазливо с един пръст. Беше с текстурата на балатум.

Погледнах в друга посока — и едва успях да се наведа, когато някакво въртящо се *нещо* изсвистя край мен, фучейки хаотично в отдръпвания и лъкатушения из заобикалящия го хаос. Миг по-късно цопна в езерце от нещо, което изглеждаше като живак — само че на цвят бе канелено и висеше под ъгъл от четирийсет и пет градуса спрямо лентата, на която стоях аз. Вълничките и капчиците забавиха ход, докато се пръскаха, и накрая замръзнаха на височината на плясъка.

Подобни неща се случваха навсякъде около нас, безспир. Нещо подобно на стилизирана уста се отвори изневиделица недалеч от Джей, прозявайки се все по-широко, докато устните най-накрая се огънаха назад и я погълнаха. Погледнах надолу — хаосът продължаваше под краката ми. Геометрични фигури се търкаляха и падаха, превръщаха се в различни форми или се сливаха една с друга, пулсираха цветовете, из въздуха се носеше аромат на мед, терпентин, рози... беше като 3-D смесица между Салвадор Дали, Пикасо и Джексън Поллок. С изобилно количество Йеронимус Бош и най-хубавите стари анимационни филмчета на „Уорнър Бродуей“, добавени за вкус.

Осъзнах, че не мога повече да се мисля за луд. Не лежах в болнично легло, потънал във филма, разиграващ се в собственото ми

съзнание, докато чаках доктора да пъхне в устата ми омекотена пръчка и да пусне през мозъка ми достатъчно волтове, че да съживи чудовището на Франкенщайн. Не. Това беше *истинско!* Трябваше да е истинско! Никой — луд или не — не би могъл да си го въобрази.

Не само очите ми бяха претрупани с образи. Наоколо се вихреше неспирна какофония — разни неща крякаха, звъняха камбани, прозяваха се бездни, мляскаха ями... спрях да се опитвам да различа всички звуци, точно както спрях да се опитвам да видя всичко, което се случваше. Щяха да ми трябва очи не само на гърба, но и отгоре на главата и отдолу на подметките.

Ами ароматите! Бях зашеметен от обгарящо наситен полъх на мента, последван от мирис на гореща мед. Повечето изобщо не можех да ги различа. Доста голяма част от гледките, звуците и миризмите бяха синестетични — чувах цветове, виждах вкусове. Старият господин Телфим от нашата улица твърдеше, че е синестетик и непрекъснато разправяше на всеки, който се сбъркаше да го слуша, колко остро мирише небето или как вкусът на пастата е тюркоазен и звучи в до мажор. Сега, най-накрая, разбрах какво е имал предвид.

Осъзнах, че Джей е хванал ръката ми със своята здрава ръка и я разтърсва.

— Джоуи! Слушай, трябва да се движим. Нямах защитни устройства и без тях няма да издържиш дълго в Промеждутъка.

— В какво?

С неохота откъснах очите си от нещо, което приличаше на много хубаво графично изображение — огромни кули се оформяха и издигаха, само за да се стопят след това в живачни езера и всичко да започне отначало. Джей ме сграбчи и впи металния си поглед в мен.

— Трябва да тръгваме! Не мога да ни върна в МеждуСвят Прим с тази ранена ръка. Болката ме разсейва твърде много, а ако взема някакво лекарство, ще ми е трудно да се концентрирам. Ще трябва ти да откриеш пътя.

Погледнах го с безкрайно удивление. На около трийсетина метра от нас един трапецоид подгони и приклеци по-малък ромбоид, после го „изяде“, като бавно летеше край него и над него. Точно над главата ми изневиделица се появи обикновен прозорец с каса. Завесите му се люшнаха назад и прозорецът се разтвори и разкри небивалата тъмнина зад него, от която долитаха сърцераздирателни викове, стонове и плач.

Това беше или отворен прозорец към ада, реших аз, или поглед към собственото ми съзнание в този момент.

Не знаех кое е по-лошо.

— Как да намеря път през това... това... как го нарече?

— Промеждутъка — каза Джей със заглушен от металната маска глас. Сега придържаше ранената си ръка с другата. Раната не кървеше силно, но определено ѝ трябваше нещо повече от няколко лейкопласта. — Това са междинните гънки между различните равнини на реалността. Ако искаш, наричай го „хиперпространство“ или „червеева дупка“, или тъмното пространство между гънките на мозъка ти, или мястото, където фокусникът държи заека, преди да го извади от шапката. Ясно? Няма никакво значение как го наричаш — важното е да минем през него до МеждуСвят Прим. *Това* трябва да направиш, Джоуи!

— Попаднал си на неправилния човек — опитах се да му кажа. — Не бих могъл да намеря опакото на ръката си, ако напишеш указанията на дланта ми.

— Защото талантът ти не се крие в това да се движиш из равнините — той е в това да се движиш *между* тях. А ние сега сме точно там. Внимавай! — продължи той, заглушавайки опита ми да го прекъсна. — Промеждутъка е опасно място. Има... създания, които живеят тук, или поне частично са тук. Викаме им „морфожи“. Идва от съкращението МИФЖ, което означава мултиизмерна форма на живот. Знаем, много безсмислено определение — нали всички сме многоизмерни форми на живот. Само че ти и аз можем да се движим свободно в три измерения и линейно в четвърто, докато те имат пълна свобода в кой знае колко измерения. Включително, в доста случаи, и в четвъртото.

Голяма част от нещата, които той ми каза, толкова надхвърляха възможностите ми за възприемане, че отскачаха от главата ми като топки за пинг-понг. Но все пак бях гледал повторенията на „Зоната на здрача“ и знаех какво е четвърто измерение.

— Искаш да кажеш, че пътуват във времето?

— Смятаме, че някои го могат. Трудно е да се каже, защото между отделните равнини има темпорална податливост, която засяга всички ни. Когато Бродиш, се научаваш да я компенсираш — иначе може да прекараш цял месец в един свят и да откриеш, че те няма само

от ден-два в друг. Много бързо става доста объркващо, затова гледаме да се възползваме от това само когато е абсолютно необходимо. Но това сега не е важно. Говорех за морфожите — стой настрана от тях. Не са интелигентни, но могат да са опасни. Обикновено стоят в Промеждутъка, но някои знаят как да се промъкнат към различните светове, подобно на полиизмерна паста за зъби.

Всичко това ми дойде твърде много и започнах да се чудя каква част от думите на Джей са истина, и каква — шега.

— Аха... И сега ще ми кажеш, че те са в основата на легендите за феи, зли духове и други подобни — промърморих аз.

Очаквах Джей да се засмее, но той поклати глава.

— Не, за това са виновни съгледвачите на МАГ. Бинарните съгледвачи биват възприемани по-скоро като „мъже в сиво“ и разните му там глупости от Розуел. Но мисля, че някои от приказките за демони вероятно са възникнали от морфожи. Само че това ще го научиш в основния курс за Алти-лената. Сега важното е да се постареем да не се натъкнем на тях и да им се изплъзем, ако вземе та ни се случи — той ме сграбчи, завъртя ме и ме побутна. — Какво чакаш? Шокът почти ме отпусна и изгорялото започва да боли. Искан гореща вана и една цяла банка болкоуспокояващи в системата. Така че стегни се, Бродещ! Знаеш пътя! Хващай го!

Започнах пак да му обяснявам, че е сгрешил човека, но се спрях. Погледнах пред нас, в тази вихреща се каша на Манделброт, наречена Промеждутъка, и някак си разбрах, че той е прав.

Аз *наистина* знаех пътя.

Не знам как го разбрах — не знам дори как разбрах, че го разбрах. Но пътят си беше там, ясен и блестящ в съзнанието ми. И този път не беше самозаблуждение. Беше истина.

Едновременно с това разбрах и нещо друго — че Джей беше прав за морфожите. Съществуваха твари, които биха ни глътнали на две хапки, а от костите ни биха си направили клечки за зъби. Не исках да се натъкна на никое от тях, а колкото по-дълго стояхме в Промеждутъка, толкова повече рискувахме това да се случи. Можеха да ни проследят със сетива, за които дори нямахме имена.

Започнах да се движа и Джей ме последва. Той скочи на моята пурпурна пътека и известно време я следвахме, гмуркайки се под гърчещи се ленти на Мьобиус и пулсиращи бутилки на Клайн.

Гравитацията — или която и сила да ни задържаше на пътеката — изглежда се включваше и изключваше. Когато разбрах, че е дошло времето да напусна пурпурната платформа, единственият начин беше да скочим от нея. Нужна беше известна смелост, да си призная — изглеждаше все едно да скочиш в такава бездна, в сравнение с която скокът от кораба изглеждаше нищо работа. Но пътят светеше ясно и ярко в главата ми, така че затаих дъх и скочих.

Стомахът ми се опита да се изкатери нагоре по гърлото и да избяга, целият Промеждутък се завъртя на деветдесет градуса в няколко посоки едновременно — и тогава „долу“ вече не беше долу. Понесох се сред мързеливо плаващи геометрични форми, покрай нещо, което приличаше на частично отворен гардероб, през който се мярваше вътрешна врата към чудна, огряна от слънцето страна, и продължих да следвам картата в главата ми към нещо, което наподобяваше водовъртеж.

Джей ме следваше плътно. Това явно не беше истинско състояние на безтегловност — голяма изненада, предвид всичко, което ни заобикаляше — защото някъде бях чел, че ако се пробваш да плуваш при нулева гравитация няма да стигнеш далече — всички движения отпадат. Трябва да се изтегляш напред с ръце и крака, или най-добре, да имаш някакъв тласък.

Ние не разполагахме с нито едно от двете, но все пак си плавахме много добре, като ни тласкаше единствено инстинктивно чувство за порядък. Но започнах да се тревожа, когато си дадох сметка, че пътят ни води право към онзи лениво вихрещ се водовъртеж или маелстрьом, или торнадо, или както там се нарича — доста бързо ти свършват думите в Промеждутъка.

Джей бе плътно зад мен и когато спрях — не бе нужно нищо повече от умствено натискане на спирачките — той леко се блъсна в гърба ми.

— Какво има, Джоуи?

— Ето това има — посочих въртящата се фуния и в мига, в който го направих, усетих, че нямам ни най-малка идея от какво е направена. Което не беше никаква изненада. Нямах представа от какво са направени девет десети от нещата в Промеждутъка. Вероятно от тъмна материя — това би обяснило много неща. Нали?

Но не ми пукаше, дори да е направена от ванилов пудинг. Нямах никакво желание да се гмурна през глава във фунията. Трябваше да има и по-лесен начин да се измъкнем от тук.

Джей погледна „надолу“ във фунията. Тя изглежда се простираше навътре до безкрай и сред шеметните конвулсии от време на време проблясваше нещо, подобно на светкавици.

— Това ли е изходът?

— Аз... да. Това е.

Нямаше смисъл да се опитвам да увъртам. Със същия успех можеше да има огромен ярък неонов надпис „ИЗХОД“.

Джей каза с глас, който бе все още влудяващо познат:

— Някои неща не се променят, независимо в кой свят си, малкия. Едно от тях е това — най-бързият начин да избягаш от нещо, обикновено е да минеш право през него.

При тези думи той прелетя край мен и се гмурна във вихъра.

Или падна, или беше засмукан... във всеки случай стана много бързо. Тялото му се смалчаваше много по-скоростно, отколкото би трябвало — изобщо не ми харесваше странно изкривената перспектива. Ами ако това беше някаква сингулярност? Може би от Джей — и от мен, ако го последвам — ще остане само следа от субатомни частици, прострели се като безкрайно дълга броеница.

Но изглежда единственият ми избор беше да остана в страната на смахнатите, което не изглеждаше много добра алтернатива. Джей ми спаси живота — и трябва поне да се опитам да му върна жеста.

Поех си дълбоко от това, което в Промеждутъка минаваше за въздух, и се гмурнах.

ГЛАВА СЕДМА

Изпаднах от блещукащо парче небе на около два метра над земята. Джей предвидливо се беше изтърколил от мястото, на което се приземих, така че се ударих в земята толкова силно, че си изкарах целия въздух.

Джей ме преобърна по гръб, провери трахеята ми да не е запушена, после седна с кръстосани крака до мен и зачака. След няколко минути дробовете ми си спомниха каква им е работата и се върнаха към нея, па макар и нацупено.

Джей изчака отново да започна да дишам нормално, после ми подаде малка стъкленица. Не знам къде я беше държал — костюмът му, който бе плътно по тялото, не оставяше място дори за кутия кибрит. Погледнах шишенцето доста колебливо, после му го върнах.

— Благодаря, не пия.

Той не го взе.

— Може би сега е моментът да започнеш. Трябва да научиш много неща, част от които няма да ти е лесно да чуеш — тъй като аз продължавах да не го приемем, той настоя: — Говоря сериозно, Джоуи! Все още не си имал време да бъдеш обхванат от шока, но той приближава като бързия влак, а ти си вързан за релсите.

Явно тогава го осени някаква мисъл, той се наведе напред и ме изгледа иззад безизразния сребърен овал на маската.

— Чакай малко, да не мислиш, че вътре има *алкохол*? — Когато аз кимнах, той избухна в смях. — В името на Арката, много забавно! Джоуи, довери ми се, в сравнение с алкохола това нещо е като пеницилина в сравнение със змийско масло. Защо, в името на здравия разум, ще прием някаква тератогенна отрова, като има толкова много други начини да се създадат етилови молекули, без такива опустошителни странични ефекти?

Той отвори шишенцето, вдигна наздравица и отпи една глътка. Бях изумен, че не свали безизразната маска — златистата течност протече *през* нея. Сякаш се завихри точно под прозрачната мембрана в долната част — златистата напитка се смеси със сребърното нещо и

образува петно на Роршах — а после избледня. След това Джей пак ми подаде стъкленицата и този път и аз отпих.

Когато се пенсионирам, не се морете да ми давате пенсия — просто ме оставете да си отворя таверна в някой свят от средата на Арката и ми дайте разрешение да продавам това нещо. То се плъзна по гърлото ми и се сви уютно в стомаха ми, така нежно, сякаш цял живот е живяло там, а оттам излъчи чувство на отпускане, сила и увереност, които накараха всяка моя част, от пръстите на ръцете до пръстите на краката, да се чувства като последния син на Криптон. Можех да прескоча висока сграда само с един скок, да жонглирам с фолксвагени и да измисля единна теория на полето — а после да премина към някое истинско предизвикателство. Вместо това подадох стъкленицата на Джей.

— Уха!

— Добре влиза — съгласи се той. — Близко до вътрешния ръб на Хегемонията на МАГ има един свят. В него има езеро, в езерото — остров, а на острова има дърво. На всеки седем години дървото дава плодове и се смята за изключителна чест някой екип да получи задачата да Броди до там и да се върне с пълна кошница от тези ябълки. Те са тайната съставка на тази малка освежаваща течност. — Джей се изправи. — Ей-сега се връщам, само да свърша нещо набързо.

Отдалечи се на трийсетина метра и се обърна с гръб към мен.

Зачудих се защо не се скри зад някоя скала — после се огледах за пръв път, откакто изпаднах от Промеждутъка, и осъзнах, че няма достатъчно голяма скала. Стояхме напред прашна равнина, която се простираше до хоризонта във всички посоки. Пръстен от далечни планини обгръщаше равнината. Напомняше на купа за пунш на боговете. Чудех се колко ли горещо става тук и хвърлих поглед към небето, търсейки слънцето.

Слънце нямаше.

Всъщност нямаше и небе. Вместо това цветовете се вихреха и се носеха като олио по вода, психеделично светлинно шоу, простиращо се от хоризонт до хоризонт. Нямаше ни един източник на светлина, но въпреки това всичко бе осветено от някакво меко, неясно откъде идващо сияние.

Погледнах към Джей, сега май говореше на нещо в ръката си. Вероятно записващо устройство. От време на време до мен долитаха

откъслечни думи, но не разбирах никоя от тях. Почувствах се леко неловко — дали не записваше постъпките ми като показания пред някакъв измислен съд? Наистина ли ми беше приятел? Вярно е, че ми спаси живота, но дали не го направи просто, за да ме притежава неговата страна, вместо тази на лейди Индиго? Изглежда бях доста ценна собственост — въпреки че, убийте ме, не можех да разбера защо. В училище винаги последен ме избираха в отборите, дори побойници като Тед Ръсел ме избираха само в краен случай, след като бяха пребили всички останали.

Отхвърлих моментната параноя. Вярвах на Джей. Не бях съвсем сигурен защо. Просто в него имаше нещо.

Той се върна след няколко минути.

— Добре, седни на някой камък, защото това ще отнеме известно време — каза той и последва собствения си съвет. — Да започнем с главните неща и после ще продължим с някои подробности.

— Защо не започнем от началото? — предложих аз.

— Поради две причини. Първо — тази малка приказка няма истинско начало и вероятно няма и край. Второ — историята е моя и ще започна откъдето си искам.

Нямаше какво да отговоря на това, така че се облегнах и зачаках.

— Можеш ли да си свалиш маската?

— Не. Все още не. Така... цялостната картинка наричаме Алти-лена. Не я бъркай с Мулти-лената, което означава цялата безкрайност от паралелни вселени и всички светове в тях. Алти-лената е този отрязък от Мулти-лената, който съдържа всички неизброими Земи. А те са *много!* — Той млъкна и ми се стори, че се намръщи. — Разбираш ли от квантова диференциация? От принципа на неопределеността на Хайделберг? Линии на множествените светове?

— Тъх... — Бяхме споменали някои в часа на господин Лернър и помня, че бях чел статия в уебсайта на „Дискавъри“. Освен това бях гледал онзи епизод на класическия „Стар Трек“ където Спок е с брада, а „Ентърпрайз“ е пълен с космически пирати. Но всичко това, взето заедно ме прави експерт точно толкова, колкото и домашната ни котка.

Казах го и Джей махна с ръка.

— Няма значение. Без да искаш, ще научиш каквото ти е нужно — културна осмоза. Важно е да запомниш, че някои решения — важните решения, тези, които могат да създадат големи вълни във

времевия поток — карат алтернативните светове да се разцепват на дивергентни пространствено-времеви континууми. Запомни това или ще се вцепеняваш всеки път, когато трябва да направиш избор: Алти-лената *няма* да създаде чисто нов свят въз основа на решението ти днес да обуеш зелени вместо червени чорапи. Или ако го направи, той ще просъществува само няколко фемтосекунди, преди да бъде рециклиран в реалността, от която е бил отцепен. Но ако президентът ви се опита да реши дали да бомбардира някой подстрекател от Близкия Изток или не, ще получи и двете — защото там, където преди е имало един свят, се създават два. Разбира се, Промеждутъка ги разделя, така че той никога няма да разбере.

— Чакай малко — опитваш се да кажеш, че създаването на нови алтернативни светове е *съзнателно* решение.

— Не се *опитвам* да го кажа — току-що го казах. Или не внимаваш?

— Но от *чие* съзнание? Божественото ли?

Джей сви рамене и цветовете на небето като разтопен метал заплуваха и потекоха по раменете му.

— Това е физика, не теология. Наричай го както ти харесва — Бог, Буда, Летящото спагетено чудовище, Първопричината-крайна цел, сумата на всички неща... Не ми пука! Съзнанието е фактор във *всеки* аспект на Мулти-лената. Квантовата математика има нужда от гледна точка, иначе не работи. Само се опитай да запомниш да не бъркаш съзнанието с егото. Това са две напълно различни неща — и от тях заменимо е именно егото.

Исках да му задам още въпроси, но той мина на друга тема.

— Мисли за този отрязък от Мулти-лената като за арка — разбира се, с няколко допълнителни измерения. — Той направи движения сякаш усукваше змия.

— В двата края на арката са родните светове на две независими империи, всяка от които контролира малък процент от индивидуалните Земи в тази дъга. Едната наричаме Бинарни. Те използват напреднала технология — под „напреднала“ имам предвид в сравнение с наличната в повечето от другите Земи — за да се разрастват из арката, покорявайки всичко по пътя си. Ти за малко да се сблъскаш с двама техни представители на Земята, по която Бродеше — момчетата от онези летящи дискове, които разправяха „съпротивата е

непродуктивна“. Те обожават да говорят такива неща. Другата империя се нарича МАГ. Артилерията им разчита на магия — заклинания, талисмани, жертвоприношения...

— Чакай, задръж! — склучих длани във формата на буквата „Т“ — жестът за таймаут. — *Магия?* Нещо като „абракадабра“? „Фокус-мокус“?

Езикът на тялото на Джей подсказваше, че се нервира, но тонът му остана спокоен.

— Ами ние всъщност никога не сме ги чували да *казват* „фокус-мокус“, но да, това е общата идея.

Сякаш мозъкът ми изтичаше през ушите.

— Но това не е...

— Възможно? Изглеждаше ми като убеден вярващ, когато те измъкнах от „Лакрима Мунди“.

Зинах, после реших да затворя уста, след като от нея не излезе нищо. Джей се облегна назад с облекчение.

— Добре. За миг помислих, че ще опиташ да приказваш разумно. Никога не забравяй — в безкрайността от светове всичко не само е възможно, то е *задължително*. Продължавам: Бинарните и МАГ са вкопчени в битка, скрита и явна, за пълен контрол на Алти-лената. Тя продължава от векове, но напредват много бавно заради непосилните размери на задачата. Мисля, че последното преброяване, което прихванахме, показваше около няколко милиона милиарда трилиона Земи — повечето от тях се появяват от вакуума по-бързо от мехурчета в шампанско. МАГ се управлява от Съвета на тринайсетимата, а Бинарните ги владее изкуствен интелект, който се нарича 01101. И едните, и другите искат само едно — да властват над цялата работа и отказват да приемат, че Алти-лената работи най-добре, когато силите на магията и на науката са в равновесие. И тук се намесва МеждуСветът.

— Ти го спомена — него или тях — преди време.

— Да. За тях работя аз — и ти ни водиш натам.

Той спря, за да си поеме дъх. Въпросите ми бяха повече от Земите, но преди да ги задам и преди той да продължи да говори, нещо заръмжа.

Звукът беше далечен и никога преди не бях чувал такова нещо — но определено бе рев на звяр, тръгнал на лов, вероятно достатъчно

едър, че двамата с Джей да му изглеждаме като обедно меню. Джей скочи на крака.

— Хайде! — дори маската не можеше да скрие нервността му. — Този свят се намира на върха на Промеждутъка, което е прекалено близо за мен.

Закрачихме пъргаво през изпечената и напукана пръст на долината. Чудех се какво ли я е изпекло така. Температурата беше приятна, дори леко хладна — предположих, че е около петнайсетина градуса. Погледнах към пълзящото небе и то вече не изглеждаше впечатляващо. Изглеждаше така, сякаш цветовете можеха да се изсипят отгоре ни във всеки един момент, като врящо олово от бойниците на военно укрепление. Потреперих и забързах крачка.

Хубавото на мястото беше, че нищо не можеше да се промъкне до нас. Ала все пак не ми харесваше. Бяхме изложени на показ като две полски мишки на хоккейно игрище.

Вървахме ли, вървахме, а планините изобщо не се приближаваха.

Тогава с крайчеца на окото си забелязах цветно проблясване.

Погледнах настрани и видях нещо, което ме накара да спра. На пръв поглед изглеждаше като огромен сапунен мехур — голям, колкото баскетболна топка — който изплува от широка цепнатина в земята. Издигна се леко, после спря и започна да се полюшва като балон, който се опитва да се откъсне от връвчицата си.

— Какво е това? — попитах аз.

Джей обърна покритата си със сребро глава към мехура. Стоях достатъчно далеч и виждах как цялото ми тяло се отразява в извивката между бузата и челюстта му.

— Нямам представа. Никога не съм виждал подобно нещо. Сигурно е някакъв морфож, което означава, че го приемаме за опасен и подминаваме.

Той отново пое напред, а след като хвърлих последен поглед на балона — *почти изглежда живо*, помислих си — се обърнах да го последвам.

Някъде от далечината долетя трещящ звук. Подсети ме за гърмящи змии или за някой, който влачи много дълга верига по скалите.

Обърнах се да погледна. Не видях нищо, способно да произведе подобен трясък. Но видях, че малкото балонче се дърпа яростно

напред-назад, сякаш се опитва да избяга от нещо. Сферичната му повърхност пулсираше бързо в разнообразни цветове — предимно тъмночервени и оранжеви, преливащи до пурпурно.

Уплаших се. Не съм сигурен как разбрах, но ми стана ясно, че дребосъчето е в опасност.

Обърнах се и тръгнах към дълбоката пукнатина.

Чух как Джей извика зад мен:

— Джоуи! Не! Върни се!

— Мисля, че е в беда! — отвърнах му аз. — Не е опасно. — И продължих.

Спрях до пукнатината, която се оказа по-близка и по-голяма, отколкото смятах. Сега видях, че мехурестото същество е завързано към скалите на бездната с тънка нишка от протоплазма, ектоплазма или нещо такова.

— *Джоуи! Това нещо е от Промеждутъка! Морфоуж! Веднага се върни тук!*

Престорих се, че не го чувам.

Връзчицата беше ярка и тънка, като нишка слюнка. Струваше ми се, че може да се развърже само с поглед и да освободи малкото балонче.

— Завързано е! — извиках на Джей. — Мисля, че мога да го освободя.

Той идваше към мен. Ако исках да го направя, трябваше да действам бързо. Протегнах се и дръпнах нишката. Беше по-здрава, отколкото изглеждаше.

— Хей! — повиках Джей. — Да имаш нож? Сигурно можем да го срежем.

Той не отговори. Дори през сребърния костюм си личеше, че е бесен.

Малкото балонче над нас изглеждаше развълнувано. Пуснах нишката. Тя бе леко лепкава. Приличаше на паяжина.

— Сигурен съм, че е безобиден — казах на Джей. — Погледни го.

Джей въздъхна. Беше на около два метра от мен.

— Може да си прав — отвърна. — Но тук нещо не е наред. Как мислиш, че това мъниче е заседнало тук? И защо?

Паяжиновата нишка започна да вибрира. После се разнесе толкова силен рев, че едва не ми спуска тъпанчетата. Осъзнах, че съм повикал нещо, като съм дръпнал паяжината. Мислех, че се опитвам да освободя малкия морфож, а всъщност съм ударил гонга за вечеря.

От бездната чудовището изрева.

„Чудовище“ е твърде употребявана дума, но не разполагах с по-подходяща в момента. Главата му приличаше малко на акула и малко на тиранозавър, закрепена на стоножкоподобно тяло, дебело като камион за доставки. Не знам колко дълго беше, ала стигаше да се изправи от бездънната пукнатина. Когато всеки сегмент изпълзяваше от скалата, трещеше и отекуваше из клисурата като ужасно дълга верига. За много по-малко време, отколкото го разказвам, то се издигна на десетина метра над ръба. Зяпаше ме с огромните си фасетъчни очи, всяко голямо колкото дланта ми.

После нападна.

Главата му беше като таксито на баща ми, устата му — широко разтворена, разкрила челюст, украсена с множество редове зъби, всеки дълъг като месарски нож. Заради размера си се спусна към мен като скоростен асансьор. Бях на път да стана ордъовър, когато усетих как нещо се блъсва в мен отзад, тласва ме напред и ме просва на ръба.

Извърнах се по гръб и зяпнах — видях как Джей стои на мястото, където бях аз допреди миг. После огромната паст на звяра го обгърна и започна да се затваря...

Тогава малкото сапунено мехурче се изстреля иззад рамото ми. Изглежда, като съм падал, съм скъсал нишката, която го държеше. То уцели муцуната на чудовището и се плисна по нея като полупрозрачно лепило.

Чудовището отстъпи назад с гневен рев и изпусна Джей. Устата му бе все още отворена — смъртоносните челюсти не бяха имали време да се затворят, а сега трябваше да ги държи отворени, за да диша — морфожът бе покрил носа му с лепнещата полупрозрачна субстанция на тялото си. Чудовището вилнееше, реवेशе гневно и се опитваше да изтръска амфибиеподобния морфож. Успяваше да тръсне на няколко метра мехурчета, протегнали се на еластични пипалца, но те веднага се връщаха и отново залепваха около носа му. Колкото и да бе невероятно, балончето прозрачно желе всъщност наистина пречеше на змията Мидгард да ни сдъвче с Джей!

Чудовището се смъкна под нивото на земята и от звуците и от това как пръстта непрекъснато потреперваше, се досетих, че се опитва да изстърже съществуването от Промеждутъка, като се удря в скалите. Не изчаках да разбера кой е победил. Вместо това се втурнах към Джей, сграбчих го за ръка и го издърпах, далеч от бойните действия. Реших, че твърде порасналото балонче няма да издържи дълго.

Спрях на 150 метра от пукнатината. Джей се строполи на пясъка. Ревът и разтърсванията от невидимото чудовище продължаваха. Виждах облаците прах и случайни парчета скала, изхвърлени нагоре. Можеше да е забавно, ако изключим нещо, което едва сега забелязах — кървава следа, гъста като боя и широка колкото дланта ми, проточила се без прекъсване от ръба на пропастта до тялото на Джей.

Ахнах и коленичих до него. Сребърният костюм бе пробит от двете страни на тялото — две огромни пробойни отляво, три отдясно, точно над хълбока. Зъбите на чудовището бяха оставили дупки с диаметър над два сантиметра и кръвта на Джей изтичаше на тласъци през тях. Нямах начин да я спра, а и не знам дали от това щеше да има полза — той вече бе изгубил твърде много кръв.

Джей немощно протегна ръка, която аз веднага сграбчих.

— Ще те върна в МеждуСвят — промълвих, защото не знаех какво друго да кажа. — Ще минем през Промеждутъка, няма да отнеме много време... аз... толкова съжالياвам...

— Млъкни! — прошепна Джей. — Няма да стане. Кървя... като три... прасета едновременно. А и мисля, че онова е отровно. Нямах представа... колко боли... — гласът му беше глух и слаб.

— Какво мога да направя? — попитах безпомощно.

— Сложи ръката ми... на пясъка — отвърна той. — Ще ти покажа... как да стигнеш... крайната точка...

Поставих ръката му на земята. Той нарисова нещо със спазматични, резки движения по пясъка.

После спря, сякаш си почиваше. Почувствах се крайно безполезен.

— Джей? — опитах аз. — Ще се справиш. Наистина!

Не лъжех. Изричах го, като се надявах, че това някак си ще се сбъдне.

Той ме изненада, като се надигна на лакът — другата му ръка сграбчи предницата на тениската ми и ме дръпна с изненадваща сила,

докато лицето ми не спря на сантиметри от маската му. Отново погледнах трепкащото отражение на собствените си черти, гротескно отразени от повърхността на костюма.

— Кажи... на Стареца... че съжалявам... че го оставям... без... един оперативен агент. Кажи му... че заместникът ми... получава най-високите ми... препоръки.

— Ще му предам, който и да е той — обещах аз. — Но ще ми направиш ли една услуга в замяна?

Той немощно наклони глава под въпросителен ъгъл.

— Свали си маската — казах. — Нека видя кой си.

Той се поколеба, после вдигна ръка към лицето си и дръпна материала на костюма точно под брадичката. Тъканта от лицето му се превърна от отразително сребро в мътно бронзово-сиво и някак си се сви в пръстен около врата му.

Погледнах го. Нямаше никаква разлика. Маската си беше все още на мястото. Поне така помислих в началото, след шока при вида на лицето на Джей.

Разбира се, това бе собственото ми лице. Но не съвсем. Джей изглеждаше пет години по-възрастен от мен. През дясната му буза преминаваше белег, а долната част на ухото му завършваше с келоиден израстък. Но нямаше толкова белези, които да скрият кой е той всъщност.

Той бях аз. Ето защо гласът ми бе толкова познат. Той беше собственият ми глас. Или по-скоро беше гласът ми, както би звучал след пет години.

Зачудих се защо не го разбрах веднага и осъзнах, че всъщност го бях разбрал на някакво ниво. Разбира се, че той беше аз. По-готин и по-смел, и по-мъдър от мен и беше жертвал живота си, за да ме спаси.

Погледна ме с помътняващи очи.

— Движи... се...

Шепотът му почти не се чуваше.

— Сега не бива... да се губи нито един оперативен... твърде е опасно. Кажи му... МразоНощ... идва...

— Добре, обещавам.

Но очите му бяха затворени. Беше в безсъзнание.

Нямаше значение. Обещанието ме обвързваше, независимо дали Джей ме беше чул или не. Аз се чух да го давам и не исках да изживея

живота си в опит да се оправдая защо не съм постъпил правилно.

Отпуснах тялото му и седнах на пети, в гърлото ми внезапно се появи буца. Не съм сигурен колко дълго стоях там и просто дишах.

После сведох поглед към фигурите, които беше начертал в пясъка.

Сигурно беше важно. Но когато разгледах символите по-добре, не видях никакъв смисъл. Приличаха на някакво математическо уравнение:

$$\{MC\} = \Omega/\infty$$

Не разбирах какво значат, само че символите някак си пуснаха корени в мозъка ми, заблестяха в окото на съзнанието ми.

Над скалите бе настъпила тишина — чувах как Джей си поема дъх, свистенето на вдигнатия от вятъра пясък и нищо друго. Не знаех откога е така, но знаех, че неравната битка между чудовището и малкия морфож е завършила. Стана ми жал за малкото сапунено мехурче — първо примамка в капана, после убито при опита да спаси мен и Джей от чудовището.

Изправих се, обърнах се и се огледах. Нямаше следа от създанията. Пристъпих напред, за да огледам по-добре.

Нищо. Само прах, който постепенно се слягаше...

Джей променяше цвета си, кожата му ставаше по-бяла. Сигурно по зъбите на съществото е имало отрова, както каза той. И ако го бях послушал и не бях постъпил толкова глупаво, той никога нямаше да се напъха сам в челюстите на смъртта, за да ме измъкне оттам. Бях се втурнал там, където ангелите вероятно наистина се страхуват да стъпват — и Джей умираше заради това. Заради мен! Аз бях виновен! Никой друг!

Погледнах към небето и дадох още едно обещание към каквото и да имаше там, към които и да слушаше, че ако Джей оживее, ако се измъкне, ако му намеря лекар и той се оправя, тогава ще бъда най-добрият, най-усърдният, най-милият, най-готиният човек на света. Ще съм свети Франциск от Асизи или Гаутама Буда и всички от този род.

Но очите му бяха затворени и той не дишаше, не се движеше, сега, в този момент, и нямаше значение какво обещавам или колко

добър ще съм в бъдеще.
Нищо нямаше значение.
Той беше мъртъв.

ГЛАВА ОСМА

Не можех да го оставя.

Сигурно ще ми се смеете, ала не можех. Разумът ми казваше да го оставя. Ако можех да изкопая гроб, вероятно щях да оставя Джей в пустинята на границата край ръба на Промеждутъка. Но наоколо се виждаше само изпечена, твърда червена пръст, покрита с тънък слой пясък.

Затова се опитах да го тегля. Той не помръдна. Знам, че беше по-тежък от мен, но въпреки това успях да му помогна да се измъкне от ръба на пропастта преди десетина минути — в този миг осъзнах, че вероятно така съм изразходвал и последните грамове адреналин в тялото си. Сега, след като опасността бе преминала, шансът да го поместя бе все едно да изтегля „Титаник“ със зъби.

Чудех се дали тежи толкова заради металния костюм. Разгледах го, търсейки закопчалка или цип.

Нищо не открих.

Зад мен се разнесе приглушен звук и щом се обърнах, видях малкото същество от Промеждутъка. Морфожът се носеше във въздуха, плаваше в пространството като амеба с размера на котка и блестеше във всички цветове на дъгата.

— Здравсти! — казах аз. — Поне ти си добре... Но Джей е мъртъв. Май трябваше да те оставя там с онзи тиранозавър.

Цветът на сапуненото мехурче се промени към доста нещастен оттенък на лилавото.

— Не говоря сериозно — успокоих го аз. — Но той ми беше... приятел. Той беше аз, в известен смисъл. Ала сега е мъртъв и аз дори не мога да го върна у дома. Твърде е тежък.

Лилавият цвят се затопли, докато накрая съществото засия в нежен нюанс на златното. Протегна нещо, което не беше крайник, но не беше и пипало — предполагам, че се нарича псевдопод, ако думата означава това, което си мисля — и докосна металния костюм точно над сърцето.

— Да — казах аз. — Мъртъв е.

Съществото запулсира в златно — в раздразнено златно — и потупа точно същото място от костюма.

— Искаш да го докосна там ли?

То отново промени цвета си — в ясно синьо, в *доволно* ясно синьо. Пипнах с пръст там, където докосна псевдоподът, и костюмът се отвори като цвете на слънце. Джей беше облечен в сиви боксерки и зелена тениска. Тялото му изглеждаше много бледо. Измъкнах костюма. Тежеше цял тон. Добре де, може би трийсетина килограма. Амебата все още се мотаеше наоколо, сякаш се опитваше да ми каже нещо. Протегна псевдопод с ален връх към сребърната маса на костюма, който лежеше на купчина върху червената земя. После посочи към мен и по балонестото му тяло се появиха трептящи сребърни вени.

— Какво? — попитах ядосано аз. — Де да можеше да говориш...

То посочи сребърния костюм, който вече беше избледнял до сивия цвят на боен кораб, после пак посочи към мен.

— Мислиш, че трябва да го облека ли?

То засия в синьо, в същия нюанс, в който изпадна преди малко. *Да, трябва да го облека.*

— Чувал съм за говорене с език — каза аз. — Никога не съм чувал за говорене с цвят.

После вдигнах костюма — който сега приличаше на наметка с формата на морска звезда — и го увих около мен. Той провисна тежко и от това ме заболя гърбът. Сякаш бях наметнал оловно одеяло. Беше студен и мъртъв. Не бих могъл да извървя и десетина крачки с това на гърба си.

— Сега какво? — попитах амебата.

Тя се оцвети в озадачен оттенък на зеленото, а жълти и пурпурни линии пробягваха по повърхността ѝ в бърза последователност. После колебливо посочи точка в средата на костюма, на гърдите ми. Докоснах я.

Нищо не се случи.

Докоснах я пак. Ударих я. Потърках я. Стиснах между палеца и показалеца колкото можах по-силно — и изведнъж оловното одеяло, което ме покриваше, оживя. Започна да тече и да се процежда, спусна се по тялото ми и ме покри от глава до пети. Зрението ми се затъмни, когато премина през лицето ми. За миг почувствах чиста, задушаваша

паника — а после отново виждах и то по-добре отпреди, можех и да дишам.

Погледнах тялото си — виждах сребърната покривка, но също така виждах и *вътре*. Беше нещо като дисплеите, които военните пилоти използват в самолетните кабинни. Виждах златната бутилчица и нещо, което приличаше на оръжие, както и предмети, които не познавах. Явно бяха в някакви джобове. Освен това виждах собственото си тяло.

Вече ми беше топло, освен на лявото рамо, където костюмът бе повреден от магията на лейди Индиго, и на местата, където беше пробит.

Наблюдавана през огледалната маска, амебата изглеждаше дори още по-странно. Сякаш гледах нещо огромно през бинокъл, обърнат наобратно. Знаех, че не е по-голямо от котка. Но някак си не можех да се отърся от мисълта, че всъщност е с размерите на небостъргач, само че отдалечен на петнайсет километра. Имаше ли някаква логика в това?

— Имаш ли си име? — попитах аз.

То засия в стотици цветове. Приех го за „да“. Проблемът е, че не говорех с цветове.

— Ще те наричам Ню, от „нюанс“ — казах му аз. — Това е шега. Не от забавните, а от другия вид.

То просветна в златно, което приех като знак, че няма нищо против.

Наведох се, вдигнах Джей и го метнах на рамо. Все още усещах тежестта му, но сякаш костюмът бе поел по-голямата част от нея. Все едно тежеше едва десетина килограма.

После си помислих: $\{MC\} = \Omega/\infty$ и тръгнах за базата, понесъл тялото на Джей на раменете си, подобно на сиукски ловец, понесъл елен към лагера.

Ню известно време пулсираше във въздуха край мен, докато не стигнах до пътеката, която чувствах, че ще ме отведе до Земята, където се намираще базата на МеждуСвят.

Ще ми се да можех да го обясня по-добре. Усещах, че е там, както усещаш с езика си мястото в зъба, откъдето е изпаднала пломба. Можех да го *почувствам*.

Време беше да Бродя.

Което и сторих.

Последното, което видях от онова място, бе Ню, пулсиращ може би леко тъжно във въздуха зад мен. После тази сцена бе заменена от...

Нищо...

Речен бряг...

Част от град...

Хиляди очи, всяко от които се отваряше и затваряше самостоятелно, и всички гледаха в мен...

Тревиста равнина, а в далечината — лилавеещи планини.

И изведнъж се озовах там, където и да беше това „там“. Знаех го. Чувствах го в съзнанието си.

{МС}: = Ω/∞ нямаше да ме отведе по-далече.

Но наоколо нямаше нищо. Бях насред пустеещи пампаси, съвсем сам. Положих тялото на Джей върху тревистата земя. Реших, че или хората от базата му — от МеждуСвят, каквото и да беше това — ще дойдат и ще ме открият, или няма да го направят, но съвсем откровено, не ми пукаше.

Натиснах с пръст мекото място под брадичката, усетих как костюмът се отдръпва от лицето ми и топлият въздух погали бузите ми. После, съвсем сам, на милион милиони километри от навсякъде, се разплаках — за Джей, за родителите ми, за Джени и за хлапето, за Роуина и за Тед Ръсел, за господин Димас и за всички нас.

Но най-вече плачех за себе си.

Плаках и подсмърчах, докато не остана вече нищо, с което да плача, и тогава продължих да седя там, по лицето ми сълзите изсъхваха, а аз се чувствах празен и изцеден, докато слънцето не залезе, а градът в тревата се появи над пампасите, левитирайки тихо на около два метра над земята. Спря на двайсет метра от нас с Джей и група хора, които доста приличаха на мен, дойдоха, взеха ни и ни отведоха.

ЧАСТ 2

ГЛАВА ДЕВЕТА

Бях се вкопчил с всички сили в стръмната скала. Почти се сливах с нея със сивия си гащеризон и обувките за катерене. Към колана ми беше прикрепено въже, което ме свързваше с катерачката на около три метра над мен. Тя ме мразеше от все сърце. Това донякъде усложняваше положението, защото свободата, топлината, добрата храна и пътят към базата бяха на трийсетина метра над нея.

В моето сегашно положение, трийсетте метра си бяха равни на трийсет километра. Бях гладен, беше ми студено, пръстите на ръцете ме боляха, боляха ме и пръстите на краката. Да не споменаваме и всичко останало между тях.

Около главата ми бе увита невро-мрежа, кодирана да ми пречи да Бродя извън района, ако случайно ми се отвори такава възможност. Със сигурност щях да го направя, ако я нямаше мрежата. Повярвайте ми, беше изкусително, особено след като запръска суграшица — мокра, леденостудена смесица от дъжд и сняг, от която подгизнах, а после замръзнах. Перфектно! Започнах да треперя толкова силно, че едва се държах за скалата.

Зад мен някой се изкашля. Обърнах се много внимателно.

Беше Джай. Той е от онези, които изглеждат точно като мен, само че кожата му е орехово кафява. Беше навлякъл бяла роба и седеше с кръстосани крака. Всъщност се носеше с кръстосани крака на около петдесет метра над земята.

— Дойдох да видя как се справяте — каза той с лек акцент. — Дъждът прави катеренето по-проблематично. Ако при тези обстоятелства решите да приключите изкачването, няма да го възприемем като провал.

Зъбите ми тракаха като зарчета в чаша и почти не чувах какво казва Джай.

— Какво?

— Искате ли да прекратите изкачването?

Както споменах по-рано, тази идея беше много изкусителна. Но проблемите ми бяха повече от достатъчно и без да ми лепнат клеймото

страхливец.

— Ще продължа! — казах аз. — Дори изкачването да ме убие.

— Това — отвърна неодобрително той — *не* е вариант.

Джай си падаше кретен, но поне признаваше съществуването ми. Той се понесе леко нагоре към лагера на върха на хълма.

Продължих да се катеря. Стигнах до дълбока пукнатина в скалата. Изкачих я като комин, като ожулих здраво ръцете и гърба си. След почти цяла вечност стигнах издатина на около десет метра от мястото, от което тръгнах, и видях момичето, с което се катерех. Тя се бе сгушила до едната страна на ръба, далеч от шипащата суграшица. Май не ѝ беше много удобно — факт, от който се опитах да не изпитвам твърде голяма наслада. Тя едва-едва ме погледна, като стигнах при нея. Беше вперила очи в небето.

— Имаш ли идея как да стигнем върха? — попитах аз, оглеждайки с тревога скалата над нас.

— Списъкът с хора, с които не говоря, е доста кратък — отговори ми тя. — Всъщност включва само теб.

После се извърна, за да погледне застигналата ни буря.

Ами добре тогава... отворих термопакета на колана си и си сипах една чаша вряща разтворима бизонска супа. Не ѝ предложих — първо, защото тя си имаше свои пакети на колана, точно както и аз, и второ, защо да го правя? Да върви по дяволите!

Отпихах бавно от супата, за да не си изгоря езика — това нещо се сгорещяваше *много бързо* — и гледах Джо. По-скоро двете неща, които я правеха толкова различна от мен.

— Стига си зяпал!

— Извинявай! — казах. — Просто там, откъдето идвам, никой няма криле.

Тя погледна така, сякаш бях дъвка, залепнала за подметката ѝ. Джо е от един от вълшебните светове. Крилете — огромни, бели и покрити с пера, като ангелските от картините — не я задържат във въздуха, когато лети, въпреки че може да ги използва, за да планира и да сменя посоката. Това, което я държи във въздуха, както каза веднъж Старецът, е убеждението, че *може* да лети. Разбира се и фактът, че в нейния свят наистина има магия във въздуха. Често ми се е искало да я попитам дали нейният народ произхожда от крилати маймуни, както например народът на Джакон произхожда от вълчи свят. А може

просто някога, много отдавна, някакъв вълшебник да е присадил лебедови криле на гърба на някое бебе и оттам нататък всички да са започнали да се раждат с крила. Но тъй като тя бе привързана към мен точно толкова, колкото би се привързала към вируса на ебола, нямаше голяма вероятност някога да получа отговор.

Бях в лагера едва от десет дни, а имах чувството, че е минал цял живот. И то не от щастливите. Беше от онези животи, които със сигурност ти доказват, че в предишното си прераждане си бил най-малко Чингис хан и все още имаш да изплащаш кармичен дълг.

Преди десет дни се събудих в някакво брезентово походно легло в бяла стая, която миришеше на дезинфектант, а в далечината се дочуваше оркестър. Музиката беше вълнуваща, ала тъжна.

Свиреха погребалния марш.

Музиката спря. Станах от леглото и олюлявайки се леко приближих до прозореца.

На широк плац се бяха събрали около петстотин души — много различни хора. Бяха строени в редици, около някаква кутия, в която имаше ковчег с тяло, покрито с черно знаме.

Знаех чие е тялото.

И знаех чий живот спаси той със смъртта си.

На някакъв подиум стоеше мъж, който изглеждаше така, както вероятно бих изглеждал аз на средна възраст. Той тъкмо приключваше речта си, в която изреждаше все хубави неща за Джей — знаех това, въпреки че почти не чувах думите му.

После от гърлата на хората се изтръгна вик — вик без думи, вик ридание за загубата, но и вик на триумф.

В този момент кутията с ковчега заблещука, засия и затрептя. После припламна и изчезна.

Оркестърът отново засвири траурния марш, но този път музиката звучеше различно, сякаш казваше „*Животът продължава!*“

Седнах обратно на брезентовото легло. Явно бях в някаква болница. Намирах се в базата с куполи като балони. И видях погребението на Джей.

В този момент на вратата се почука.

— Влез! — викнах аз.

На вратата стоеше мъжът, който произнесе речта.

— Здравей, Джоуи — каза той. Униформата му беше изпъната и чиста. — Добре дошъл в Базовия град. — Едно от очите му беше кафяво, точно като моите. Другото беше изкуствено: сякаш на мястото му имаше грозд цветни светодиоди.

— И ти също си аз — отбелязах аз.

Той сведе глава. А може и да беше кимване в знак на съгласие.

— Аз съм Джо Харкър. Тук всички ми викат Стареца, най-вече зад гърба ми. Аз съм главният.

— Съжалявам за Джей! — казах. — Върнах тялото му.

— Добре свършена работа — отвърна той. — Освен това донесе костюма му, което е дори още по-важно. Имаме едва дузина такива. Вече не се произвеждат. Светът, който ги правеше... вече го няма.

Той млъкна.

Реших, че трябва да кажа нещо, затова попитах:

— Няма го? Цял един свят?

— Световете са евтини, Джоуи. Звучи ужасно, но дори в най-ужасните неща има зрънце истина. Бинарните и МАГ смятат, че световете наистина са много евтини, а животът е още по-евтин... Но да се върнем на теб. Добре направи, че върна тялото на Джей. Така успяхме да се сбогуваме с него. А в костюма бяха последните му съобщения. — Старецът замлъкна. — Помниш ли, когато те докарахме тук? Изглежда бълнуваше. Не спираше да ме викаш.

— Така ли?

— Да. Каза, че Джей е умрял заради теб, за да те спаси. Говореше за морфожа и за тиранозавърската змия и че си постъпил глупаво и си го забъркал в тази беда...

Сведох поглед.

— Да.

Той отвори един бележник и прочете:

— „Джей каза да кажа на Стареца, че съжалява, да му кажа, че съжалява, задето го е лишил от един оперативен работник. Каза, че заместникът му получава най-високите му препоръки...“

— Аз ли казах това?

— Да — той пак погледна в бележника. После попита озадачено: — Какво е МразоНощ?

— МразоНощ ли? Не знам. Джей каза, че трябва да ви кажа, че не бива да губите нито един оперативен... МразоНощ идва.

— И не каза нищо друго?

Поклатих отрицателно глава.

Старецът ме плашеше. Да, наистина той бях аз, но той беше едно аз, което бе видяло страшно много. Чудех се как ли е загубил окото си. После се запитах дали наистина искам да знам.

— Можете ли да ме върнете у дома? — попитах.

Той кимна безмълвно. После добави:

— Да, можем, но няма да е лесно, а и ще означава, че сме се провалили. Ще трябва да заличим спомените ти, да премахнем от паметта ти цялата информация за това място, ще трябва да унищожим способностите ти да Бродиш из световите... Но ако искаш, можем да го направим. Може да се чудят къде си бил, но пък времето не тече като постоянен поток между световите, така че е възможно да си отсъствал не повече от пет минути... — По лицето ми сигурно се беше изписала надежда. — Но така ли ще ни напуснеш?

— Господине, не се обиждайте, но аз дори не ви познавам. Какво ви кара да мислите, че бих се присъединил към организацията ви?

— Ами ти идваш с най-високи препоръки. Джей е казал така. Както е споменал, не можем да си позволим да изгубим и един оперативен работник.

— Аз... аз ли съм заместникът, за който говореше той?

— Страхувам се, че да.

— Но той бе убит заради мен.

— Още една причина да останеш. Загубата на Джей беше трагедия. Загубата на двама ви ще е катастрофа.

— Разбирам... — Сетих се за дома — истинския ми дом, не за безбройните различни негови сенки. — Значи можете да ме върнете обратно?

— Да, щом искаш да изклинчиш, можем да те върнем.

Затворех ли очи, виждах Джей да ме гледа от червената земя преди да умре. Въздъгнах.

— Ще участвам — казах. — Но не заради вас, а заради Джей.

Той протегна ръка. И аз протегнах своята, за да ги стиснем като възрастни хора, но вместо това той хвана дланта ми в своята огромна и твърда длан, и се втренчи в очите ми.

— Повтаряй след мен! — нареди ми той. — Аз, Джоузеф Харкър...

— А... Аз, Джоузеф Харкър...

— Като разбирам, че във всичко трябва да има баланс, заявявам, че ще направя всичко по силите си, за да защитавам и пазя Алтилената от тези, които биха ѝ навредили или използвали според волята си. Обещавам, че ще направя всичко по силите си да поддържам и подкрепям МеждуСвят и неговите ценности.

Повторих го колкото можах по-добре. Той ми помагаше, когато се запъвах.

— Добре — каза Старецът накрая. — Надявам се, че вярата на Джей в теб ще се оправдае. Иди да вземеш екипировката си от дежурния интендант. Хранилицата се намират в квадратната сграда от другата страна на плаца. В момента е единайсет нула нула — имаш достатъчно време да се настаниш в твоята казарма и да разопаковаш багажа си до единайсет и четирийсет и пет. Обядът е в дванайсет нула нула. В дванайсет и четирийсет започваш основното обучение.

Той стана и тръгна. Искях да му задам още един въпрос.

— Сър? *Ви*е обвинявате ли ме за смъртта на Джей?

Светодиодното му око заблещука в студено синьо.

— Хм? Да, разбира се. Както и още петстотин души в базата. Имаш да се реваншираш за ужасно много неща, момче.

И излезе.

Все едно да си нов ученик в училище, което ненавиждаш. Дори още по-лошо. Все едно да си нов ученик в училище, което ненавиждаш, и което за капак се ръководи от армия садистични директори, и където учениците идват от различни страни и имат само едно-единствено общо нещо помежду си.

Всички те мразят.

Не можеше да е по-зле. Никой не плюеше в храната ми, никой не ме завличаше зад казармите, за да ме пребива от бой, никой не ми пъхаше главата в тоалетната и не пускаше водата, но и никой не говореше с мен, освен ако не се налага. Никой не ми помагаше. Ако вървах до класната стая по грешен път, никой не ми казваше, а когато ме видеха да тичам през плаца, плувнал в пот и останал без дъх, защото съм закъснял с пет минути... е, единствено тогава ги виждах да се усмихват, гледайки към мен.

Случайно ме събаряха, докато се катерехме по въже, получавах най-слабия гравитационен отблъскващ диск при състезание с дискове

и най-старата, очукана и слаба пръчка по Магия 101, ядях сам на маса, наред претърпкана с хора зала... да, това се случваше, даже често.

Но нямах нищо против.

Дори обратно — радвах се. Не ме наказваха повече от това, което смятах, че заслужавам. Джей ми спаси живота, измъкна ме от онзи кораб наред Абсолютното нищо, спаси ме от собствената ми глупост, а аз му се отплатих, като оставих да го убият.

Ясно бе защо всички се редят на опашка да ме мразят. Самият аз всъщност оглавявах редицата.

Повей суграшица ме блъсна в лицето, закачих чашата на колана си и се обърнах към скалната стена.

— Добре! — казах. — Време е да тръгваме нагоре.

Джо мълчеше. Плесна с криле, за да отърси ледената вода и се обърна към скалата. Започна да се катери и след няколко минути аз я последвах.

Треперех. Сега обаче беше по-лесно — изглежда Джо имаше инстинкт за места, където да си пхнеш ръката или крака, затова я следвах. Всичко беше чудесно, докато дъждът не се усили.

Погледнах нагоре. Скалата, на която бе стъпила Джо, се ронеше под краката ѝ.

— Хей! — изкрещях и замахах яростно, за да я накарам да се дръпне.

Но тя не ми обърна внимание. После скалата поддаде и Джо се подхлъзна сред дъжд от камъчета. Падна право върху мен и събори и двама ни от скалната стена.

Полетът надолу беше дълъг, макар че двамата заедно падахме доста бързо.

Сграбчих я през кръста и се отблъснах с крака от скалата. Тя веднага схвана идеята и яростно запляска с криле. Може би не можеше да ни задържи дълго във въздуха, но на нас не ни трябваше много време.

Кацна пак на ръба, където бях изял супата си.

— Опитах се да те предупредя — казах аз.

— Да — отвърна тя. — Разбрах, че се опитваш да ми привлечеш вниманието. Само че просто не исках да те погледна.

Стоях под дъжда и треперех.

— Как се запозна с Джей? — попитах.

— Като всички. Един ден сме започнали да Бродим, той е дошъл и ни е довел тук. Най-вече ни е спасявал от бедите по пътя.

— Така откри и мен. По пътя спаси живота ми, три или четири пъти. Жертва и собствения си живот, за да ме докара тук... Но не мисля, че би се отнасял така с мен и съм сигурен, че не би допуснал да се оставя да се държат с мен по този начин.

Настана мълчание. После тя ме погледна с кафявите си очи, които сякаш виждах в огледало.

— Прав си. И аз не мисля, че би го направил. Ще кажа на другите.

После се изкачихме мълчаливо до върха на скалата, но това мълчание беше изпълнено със спокойствие.

След това нещата се промениха. Е, не много и не постоянно, но определено имаше подобрение.

ГЛАВА ДЕСЕТА

А аз си мислех, че тестовете на господин Димас са трудни.

Изпитите в МеждуСвят биха накарали някой от Менса да закърши ръце. От ушите на най-добрите ни мозъчни тръстове би заизлизал пушек. Как се отговаря на въпрос като: „Невероятността на фактор на свят с обърнато време е солипсистичен или феноменологичен?“ Или: „Опишете шест приложения на анти-елемента пандемониум.“ А какво ще кажете за това: „Обяснете наличния гносис от Клипотичните същества от Седми ред.“

Опитайте да се борите с *такива* неща, когато едва сте изкарали тройка по Домашен бит и икономика.

Намирах се в тренировъчния лагер на МеждуСвят вече двацет седмици. Двацет седмици непрекъснати упражнения, уроци по бойни изкуства, за които никога не бях чувал (един от инструкторите беше от свят, където Япония се беше обединила с Индокитай, за да създаде, освен всичко останало, бойни стилове, пред които таекуондото изглеждаше като бални танци), умения за оцеляване, дипломация, приложна магия, приложна наука и един куп други неща, които едва ли ще намерите в програмата на повечето гимназии — а също и на техникумите, като стана дума.

След двадесет седмици МеждуСветска храна, интензивни тренировки, интензивно обучение — да му се не види, интензивно всичко — бях останал без мазнини като парче телешка пастърма, и се приближавах към такива мускулатура и рефлексии, каквито бях виждал да рекламират на гърба на старите книжки с комикси и за каквито винаги си бях мечтал. Освен това главата ми беше пълна с факти, обичаи и друга езотерика, която би ми позволила (теоретично) да мина за местен на голям брой Земи, където човечеството изглеждаше като мен.

Разбира се, новооткритите ми умения по хитруване и сливане с околността не биха ми помогнали много на някоя от другите Земи, за които знаехме, например тази, от която беше Джакон Хаарканен. Джакон беше пример за това какво би станало, ако в родословното

дърво е имало вълк, може би преди трийсет хиляди години. Тя беше яка и дива, тежеше около 35 килограма, повечето — чисти, жилести мускули, покрити с къса тъмна козина. Имаше талант за груби шеги — обичаше да се свива на някоя от гредите в горната зала в спалното помещение и да те изненада, минеш ли отдолу, като се спусне и те събори на пода. Имаше остри зъби и яркозелени очи и все пак приличаше до известна степен на мен.

Както може би сте разбрали от описанието, Джакон беше една от по-далечните ми братовчедки.

В момента аз и тя, заедно с Джоузеф Хокун и Джерзи Хархкар стояхме на един от най-високите балкони в Базовия град, възползвайки се от рядката възможност за почивка от уроците. Наблюдавахме стадо антилопоподобни същества да профучават по протежението на тясната речна долина под нас. Беше по пладне и предпазните полета бяха достатъчно отслабени, че да позволят на охлаждащия ветрец от планетата да мине през тях. Стоях до едно дърво лигири, натежало от гроздове оранжево-червени плодове. Пред нас имаше цветни лехи с кралски лилии, циклопия, карамфили и син лотус. Имаше цикади, иглолистни растения и цветя, които не съществуваха на повечето Земи от милиони години. Комбинираните им ухания бяха достатъчни да ме замаят, особено след сухия филтриран въздух в учебните зали.

Базовият град, като други три-четири обречени плаващи градове, сред които бяха пръснати силите на МеждуСвят, нямаше фиксирано местоположение — вместо това се носеше, благодарение на съчетание от магия и наука, през свят, в който човеците все още си намираха един на друг вкусни бълхи. Все едно да живееш в постоянна обиколка на национален парк с размерите на планета, изглед след изглед от зрелищна природна красота. Плъзгахме се над върховете на гори, които се простираха на половин континент, висяхме над водопад, който никога нямаше да бъде наречен Ниагара, седяхме си в безопасност и наблюдавахме вулканични изригвания, торнадо, наводнения...

Има и по-лоши места да ходиш на училище.

Движехме се на изток заради поредната смяна във фазата. Случваше се по график. Докато гледахме, светът пред нас затрептя, после сякаш се разтопи, протече в моментни сцени от налудничавия пейзаж на Промеждутъка, и отново се завърнахме към реалността.

Този път се носехме над обрүүлена тундра, а слънцето бе високо над главите ни. Виждах стадо зубри да препускат, а шепа мрачни мастодонти методично ошмулваха голяма върба. Въздухът беше постуден, а в далечината видях блещукащите скали на планински ледници, докато пълзяха към нас и лъщяха като айсберг на слънцето.

Същата долина. Но различен свят.

Изненадваме местните, когато влизаме, затова се придържаме към праисторическите времеви потоци. Така има по-малък шанс да ни открият. Всичко е част от необходимите мерки, които предприема МеждуСвят, за да попречи на Бинарните и на МЕГ да го открият. Плаващите куполни градове се местят на случаен принцип сред няколко хиляди Земи на около половината разстояние от центъра на Арката. Ето защо, дори с моите умения за Бродене в Промеждутъка, имах нужда от помощ да открия точния свят, на който се намира Базовия град.

Помощта дойде под формата на странно малко уравнение, което Джей нарисува в кървавия пясък. Както повечето неща в МеждуСвят, то работеше чрез комбинация от магия и наука.

{МС}: = Ω/∞ нито беше само математически аргумент, нито изцяло вълшебно заклинание. То беше парадоксално уравнение, като например корен квадратен от минус едно — комбинаторно понятие, научно твърдение, създадено с магически средства.

{МС}: = Ω/∞ беше меметичен талисман, който всеки от нас носеше в главата си — само там и никъде другаде, и който ни позволяваше да „се завръщаме у дома“ през слоевете реалност, за да стигнем до Базовия град, където и да е той. Това беше ключ и трябваше да си Бродещ, за да прещрака в ключалката. Летящите кораби, захранвани от енергията на немъртви Бродещи, не можеха да го сторят; нито космическите кораби, кръстосващи през Статика на подпространството, задвижвани от дълбоко замразени Бродещи, мъртви на 99 процента. Трябва да си истински жив Бродещ, с ключ в главата, за да се получи. Ето защо беше буквално невъзможно някоя от империите да открие МеждуСвят.

Поне такава беше теорията.

Всичко това обясняваше усета за сигурност, който ни позволяваше да се чувстваме удобно на открито, докато четиримата се препитвахме един друг за утрешните изпити: *Основни теории на*

мултифазната асиметрия в поляризираните равнини на реалността и Законът за неопределения трапецoid, наблюдаван в церемонията на деветте ъгъла.

Дори след пет месеца повечето от новите попълнения все още се държаха доста студено с мен. Вече не оставах сам на масата в голямата зала, но пък и не се избиваха да седнат до мен. А докато говорех с мен, все още се усещаше известна резервираност, която не можех да не забележа. Аз бях един от тях — аз бях тях, а човек не може да мрази себе си. Но пък не е и нужно непрекъснато да се обича. Така че след като никога нямаше да се превърна в господин Популярния, трябваше да се науча как да го понасям. Трите алтернативни версии на самия мен — терминът, използван от лектора ни в Нива на реалността 101, беше „паравъплъщения“ — които седяха с мен на терасата, бяха най-близо до това, което мога да нарека приятели — което ги поставяше в категорията на „не врагове“.

— Добре — казах аз, — избройте атрибутите, които остават константни от една равнина в друга.

— Ами... — измънка Джозеф и почеса носа си. — Всички ли?

— Те са само четири, Джозеф.

Джозеф беше от Земя, по-плътна от моята, което означава по-силно гравитационно поле. Той бе с фигурата на двукрак танк и вероятно бе по-силен, отколкото има право да бъде което и да е човешко същество. Веднъж ми го обясни — ставаше дума за някакви по-дълги и по-широки сухожилни връзки, увеличено съотношение между напречно набраздени и гладки мускули и по-голяма костна плътност. Аз знам само, че той е два пъти по-висок от мен и почти толкова силен.

— Симетрия, хиралност, съответствие и... ъм...

Изглеждаше така, сякаш може да победи голем на шах, ако първо някой завърже очите на голема. Но всъщност си беше доста умен — налагаше се, за да не изостава от всички други Джоевци.

— Предаваш ли се?

— Не е латералност, нали? — попита без особен ентузиазъм той.

— Да — отвърнах аз. — Това е.

— Мой ред е — намеси се Джерзи. — Какво са подпраговите изоритми и как се прилагат към Бродещите?

— Това го знам — отговорих аз. — Чакай, не ми казвай...

Джерзи се ухили.

— Не се тревожи — няма.

Джерзи изглеждаше много по-близък до мен в еволюционно отношение. Главната разлика между човечеството в света на Джерзи и в моя бе, че неговите хора имаха пера вместо косми. О — и жените снасяха яйца, вместо да раждат бебета. Което вероятно е свързано. Винаги се стряхах, когато Джерзи се появише иззад ъгъла — в лице изглеждаше почти като мен, с може би малко по-остри черти около носа и скулите, но веждите му бяха светлосиви, а „косата“ му се състоеше от цветни израстъци, подобни на пера, дълги около двадесет сантиметра. Върховете им бяха яркочервени. Джерзи беше много умен, пъргав и саркастичен. Вероятно бе най-близкото до истински приятел, с което разполагах на няколко милиона Земи.

— Изоритъмът има нещо общо с това колко са високи нещата, а подпраговите изоритми са това, което позволява на Бродещите да минават от свят в свят, без да се озоват на десет метра над земята. Те ни държат на земното ниво, където и да отидем.

Той направи физиономия.

— Така е. Донякъде. Но ще трябва да подбереш по-подходящи думи. Хей, видяхте ли това, ей-там горе?

— Къде? — аз нищо не бях видял.

— Там горе. Високо в небето. Приличаше на... не знам, приличаше на балонче или нещо такова. Не, вече го няма.

Взрях се в синьото небе, но не видях абсолютно нищо.

Последната седмица беше пълна с изпити, което означаваше преговаряне до среднощ в допълнение към физическите тренировки през деня. Програмирането с делта вълни, на което ни подлагаха през средно трите или четирите (ако имахме късмет) часа сън, помагаше, но трябва да се допълва със старомодното четене на учебници, ако искаш да си блестящ. Никога не бях учил толкова много — имах чувството, че мозъкът ми се е подпалил. Будех се посред нощ и мърморех „непрекъснатото движение и философския камък“ и „това е хтонична цялост“ или „подпространството — наричано още Статик — и Абсолютното нищо са просто страни на възприемане, разположени под

ъгъл от деветдесет градуса“. Учех усилено. И на другите не им беше по-лесно.

След това, сякаш за да стане още по-зле, се появиха проблеми с Дж/О Хр/Кр. Той е горе-долу аз — искам да кажа, че изглежда като мен, но е с една глава по-нисък — на неговата възраст и аз бях толкова висок. Има същия нос. Дори същите лунички. Изглежда на около единайсет и е по-млад от мен — всъщност от повечето от нас. И май това го дразни — или поне част от него. Все пак той е наполовина компютър. Или, както сам се нарича, „бионанотични единици“. Там, откъдето идваше, всички бяха такива.

— Има логика — каза ми един ден, докато се занимавахме в Рисквата Зона. — Все пак, ти нали носиш ръчен часовник, защо аз да не разполагам със същата информация като падащо меню в ретината?

Залегнах, претърколих се и се преметнах, за да избегна сноп гърчещи се кабели, изригнаха внезапно от пода точно там, където стоях. Кабелите се метнаха към Дж/О и се пръснаха, за да го обгърнат. Дж/О вдигна дясната си ръка, покрита със слой ситна мрежа. Блесна ослепителна рубинена светлина, дочу се звук като цвърчене на бекон в тиган и когато зрението ми се проясни, от кабелите бяха останали само почернели угарки и миризма на озон.

— Може да носиш и слънчев часовник на главата, ако питаш мен — казах, докато се премятах назад, за да избегна пламъка, изстрелян от стената. — Но не мисля, че е честно да снимаш учебниците на микрофилм и да ги съхраняваш в оперативната си памет, докато на нас ни се налага да ги запомняме.

— Ти губиш, лице от плът! — отвърна той. — Аз разполагам с най-добрата система — силикон и молекулярно инженерство, вместо протеини, нуклеотиди и нервни връзки. Полъх от бъдещето, скъпи!

Кретен! Държеше се така, сякаш той ги беше измислил тия работи, докато всъщност само произлизаше от култура, където ти инжектират компютри и машинки с размера на водни молекули още при раждането. Земята на Дж/О не беше Бинарен сателит — все още — но бе много по-развита от Земята, от която бях аз.

След като изпитите приключиха — така и не научаваме резултатите, което и до ден-днешен ме побърква — ни повикаха в залата за брифинг, всичките сто и десет нови попълнения, и там видях Стареца за пръв път, откакто положих клетва в лечебницата.

Изглеждаше състарен.

— Добре дошли, дами и господа — обърна се той към нас. — Сега вече всички сте готови да участвате във великата битка. Непрекъснато се създават нови светове. В някои науката процъфтява — видях как Дж/О вдига гордо глава — в други магията е движещата сила. Повечето са смесица от двете. Ние от МеждуСвят нямаме проблем с нито една от двете идеологии. Нашият проблем са МАГ и Бинарните, които искат да наложат своята система от вярвания и методи на реалност над другите светове — понякога чрез война, понякога по-недоловимо. МеждуСвят съществува, за да поддържа баланса. Ние сме партизанска група. Никога не бихме могли да се сблъскаме директно с някоя от страните, защото никога не бихме могли да победим — те ни превъзхождат и с хора, и с оръжия. Ние и не искаме да побеждаваме, но можем да сме захарта в резервоара с бензин, дъвката на стола или камъчето, което преобръща колата. Ние защитаваме Алти-лената. Ние поддържаме баланса. Това е задачата ни — да преграждаме приливите-близнаци на магия и наука, да осигуряваме смес от двете навсякъде. Вие, новобранци, завършихте първата стъпка от базовото обучение и всички получавате моите поздравления. Браво! Утре ще се разделите на малки отбори, които ще бъдат пратени на тренировъчни мисии. Във всяко едно отношение това ще е истинска полева операция, освен че, няма да сте в никаква реална опасност. Ще посетите приятелски или неутрални Земи и ще имате цел, която е в рамките на постижимото, дори доста лесна за постигане, за зададения период. Ще разполагате с двадесет и четири часа да завършите мисията си и да се върнете в базата. Всеки отбор ще се състои от четирима новобранци и един по-опитен оперативен, в случай, че нещо се обърка. Което, бързам да кажа, няма да стане...

По-късно в столовата седнах до Джерзи.

— Някога домъчнява ли ти за дома? — попитах го аз.

— Че защо да ми домъчнява? — озадачи се той. — Ако не бях тук, нямаше да съм в семейното гнездо, а щях да съм мъртъв. Дължа живота си на МеждуСвят.

— Схванах — казах с чувство на завист. Аз изпитвах носталгия непрекъснато, понякога до степен на истинска болка в стомаха, което

блокираше биосензорите ми и шашкаше лекарите. Ала не си признавах, разбира се. Смених темата. — Чудя се дали ще сме в един отбор при тази тренировка.

— Защо да мислиш и премисляш толкова безплодно — чу се приятен глас зад нас, — когато, ако просто се отправите към таблото с бюлетина в коридора, на ваше разположение ще се открият пълните и окончателни факти.

Джай сведе глава, усмихна се и отмина.

— Той да не каза, че отборните задачи вече са обявени? — попита ме Джерзи.

— Така мисля — отвърнах аз и двамата се втурнахме да се надбягваме по коридора към таблото, където вече се тълпяха новобранци, които преписваха съответната информация в тетрадките си и си подвикваха неща като: „Уха! Аз съм с Джолиет! Отивам да си взема чесън!“ и „Хей, Джиджу. Утре сме в един екип!“

Джерзи отметна глава назад и изкукурига.

— Аз съм в отбора на Стареца! — изкрещя той. Стареца лично водеше група от четирима новобранци. Завиждах, но донякъде чувствах облекчение, че не съм избран — понякога Стареца все още ме плашеше. Дж/О също беше в екипа на Стареца. Както и Дж'р'охохо. Той е кентавър и миналата седмица недвусмислено ни даде да разберем, че ако още веднъж чуе „яде като кон“ в столовата, всички ще получим отпечатъци от конски подкови по лицата си. Реших, че Стареца е избрал най-обещаващите кандидати за собствения си отбор. Не се изненадах, че не е взел мен и не можех да го виня.

Опитният оперативен на моя отбор беше Джай, загадъчен и, както веднъж сам се описа, многосричен.

— Това означава, че използва много дълги думи — каза Дж/О, който имаше достъп до няколко речника в главата си.

Ето ме и мен. Ето го и Джозеф, едър като бик. Ето я крилатата Джо, която не ми бе проговорила след онзи ден на скалите, но която вече не ме игнорираше. Ето я и Джакон, момичето-вълк. Можеха да ме сложат и в много по-лоша група.

После звънецът иззвъня и вкупом тръгнахме към лабораторните упражнения по практична тавматургия^[1].

Будилникът зазвъня половин час преди изгрев и прекъсна тревожния сън, в който аз и семейството ми, поради някаква причина, си бяхме събрали багажа и се бяхме преместили в Промеждутъка. Мятах се между опита да изкача стълбите в коридора, превърнали се в картина на Ешер, и това да слушам как мама ме поучава, че заради лошите оценки ще ме изядат демони. Мама бе станала като картина на Пикасо, двете ѝ очи бяха от едната страна на носа, Джени се бе превърнала в момиче-вълк, а хлапето — в калмар, който живее в пещера в морето. Всъщност се зарадвах, че се измъквам от леглото.

Наредихме се за каша за закуска, като изключим месоядните мои версии, които разкъсваха месо от зубър — сготвено или, в случая на Джакон, сурово. После си взехме припасите и се събрахме на плаца в групи по петима.

На някои отряди бе дадена зелена светлина да потеглят, те пристъпиха в Промеждутъка и изчезнаха.

После асистентката на Стареца изтича от кабинета му и го повика. Стояха доста близо до нас. Чух: „Не могат! Сега ли? Е, нищо не може да се направи. Все пак се обаждат отгоре. Кажи им, че ще дойда.“

Той се обърна към Джай.

— Можеш да вземеш още един човек, нали?

Джай кимна. Държеше запечатаните заповеди, които щяха да ни отведат на тренировъчната мисия.

Стареца се върна при групата си и им съобщи новото развитие. После посочи различни места на плаца.

Духът ми се повдигна — надявах се, че Джерзи ще бъде разпределен в нашата група.

Вместо това към нас бавно приближи Дж/О.

— Здравсти, новият отбор! — каза той. — Е, аз съм готов да тръгвам. Ние, осъдените на смърт и така нататък.

— Не говори така дори на шега — скастри го Джай. Потупа ме по рамото — аз щях да съм Бродещият в екипа. — Наченете нашата междупространствена екскурзия.

— Какво? — попита Джо.

Джай се усмихна.

— Изведи ни оттук — каза той.

Поех си дълбоко дъх, със съзнанието си отворих вратата към лудостта и в индийска нишка навлязохме вътре.

Промеждутъкът беше студен и докато Бродех имаше вкус на ванилия и пушек от дърва.

[1] Чудотворство, способност да се творят чудеса с помощта на боговете. От гръцките думи „таума“ — чудо, и „теургия“ — божествено дело. ↑

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

След онова първо зашеметяващо посещение няколко пъти се бях връщал в Промеждутъка. Беше част от основното ни обучение за изостряне на способностите ни да намираме различни входове и изходи, да се учим по кои повърхности да не стъпваме (големият морав диск, който плаваше като фризби с размера на кола, изглеждаше примамлив транспорт, но ако стъпиш отгоре му, те засмуква като изгладнели подвижни пясъци) и как да разпознаваме морфожите и други опасности. Все още не харесвах мястото. Беше твърде странно, твърде нестабилно. В един от многото уроци по оцеляване инструкторката описа пътуването през Промеждутъка като „интуитивно налагане на указващ посоката ред в зародишна фрактална хипергънка“. Казах, че на мен ми прилича по-скоро на опит да намериш път навън от огромна плазмена лампа. Тя отговори, че било същото.

Но, вярвате ли ми или не, има начини да минеш през Промеждутъка и да излезеш точно там, където искаш. Нито един от тези начини не е лесен — особено за такъв като мен, на когото му е трудно да стигне дори до магазина в двуизмерна равнина като земната повърхност. Никой не бе съвсем сигурен колко измерения има в Промеждутъка. Най-добрите учени на МеждуСвят смятаха, че съществуват поне дванайсет, а е възможно още пет или шест да са скрити в различни субатомни кълчета и пукнатинки. Промеждутъка беше пълен с хиперболоиди, ленти на Мьобиус, бутилки на Клайн... всичко, което наричат неевклидови форми. Чувствах се като в плен на най-лошите кошмари на Айнщайн. Ако на това място искаш да се ориентираш, не можеш просто да погледнеш компаса и да кажеш: „Насам!“. Там посоките не са само четири, нито осем, нито дори шестнайсет. Човек може да тръгне по безброй много пътища, нужно е съсредоточаване и концентрация, като да откриваш скритите индианци в рисунка на гора. А най-вече е нужно въображение.

Минахме през портала (този път приличаше на въртяща се врата в универсален магазин, само че с мокри панели от цветно стъкло),

застанахме върху едната страна на огромен додекахедрон и Джай отвори запечатаните заповеди. Той извади листа и пусна плика (на когото веднага израснаха криле и отлетя, в Промеждутъка е трудно да замърсяваш). После разгърна листа с инструкциите, мълчаливо го прегледа и каза:

— Трябва да достигнем следните координати — и ги прочете. — Светът е от неутралните в конфедерация Лоримаре. Там ще вземем три маяка, поставени на един квадратен километър от изходната ни точка.

Взех листа и го погледнах. Можеш да разбереш някои неща за дестинацията дори само като погледнеш координатите. Ако си представите Арката — както наричаме Алти-лената — като лък, дебел в средата и изтъняващ към краищата, тази Земя беше почти в средата на извивката на Арката, в най-дебелата част. Световите в крайните части на роговете са или изцяло магични или изцяло технологични, но с приближаването към центъра разграничаването започва да намалява и почти напълно да изчезва. Бинарните и МАГ имат пълна власт над милиони Земи в роговете, но с приближаването към средата на Арката желязната им хватка леко се разхлабва. Има Земи, където МАГ или Бинарните дърпат конците зад кулисите, използвайки хора като илюминатите или технократите. А има светове, чиито цивилизации се основават на науката или на вълшебството, но все още не са подчинени от нито една от враждуващите страни. Моята Земя е от тях. Тя е малко по-напреднала в науката, отколкото в магията. А светът, в който отивахме, бе още по-близо до центъра на Арката — везните на цивилизацията му рано се бяха наклонили в полза на науката, но също толкова лесно можеха да са се наклонили и в другата посока, към магията.

Джай ме посочи и каза:

— Моля, ескортирай ни до правдивата ни дестинация, Бродещ!

Кимнах, запечатах координатите в главата си и ги оставих да ме придърпват насам-натам също като лескова пръчка за търсене на вода. Занулих в точния изходен възел, който исках — пулсираща карирана леха на далечната страна на нещо, което приличаше на поле от разлюлени ивици тофу. Скорчихме един по един от додекахедрона върху огромно кипарисово парче, носещо се с мек златист блясък. Бях готов да ги отведа от там до лехата, когато изведнъж нещо профуча край главата ми и остави след себе си цветна ивица.

— Морфож! — извика Джакон. — Скрийте се!

Тъй като си беше Джакон, тя игнорира собствената си заповед, зае вълча поза и заръмжа заплашително, оглеждайки изпод вежди заобикалящия ни хаос.

Джо, Джай и Джозеф също се заоглеждаха внимателно. Дж/О приклепна, вдигна лазерната си ръка и започна да следи координатната система в електрическото си око в опит да хване на мушка заплахата. Той за малко не падна от изненада, когато скочих пред него и закрих с гърди дулото на лазера му.

— Задръж! — изкрещях. — Не стреляй! Той ми е приятел!

Другите ме погледнаха изумено.

— Това е морфож! — каза Джай, без да изпада в многословие, предвид спешния случай. — Те всички са опасни!

Дж/О се опита да ме заобиколи, за да се прицели отново в Ню. Аз отново застанах пред лазера, а Ню тревожно надзърташе иззад рамото ми.

— Той е съществото от Промеждутъка, за което ви разказах. Онова, което... — спрях, като осъзнах, че не бе много мъдро от моя страна да споменавам случилото се с Джей. — Което... ми спаси живота — завърших доста неубедително. — Вярвайте ми, няма да ви нарани!

Спътниците ми изобщо не изглеждаха убедени, но бавно излязоха от скривалищата си. Ню предвидливо остана зад мен. Заговорих му успокоително, надявах се малко да го окуража.

— Хей, Ню, как си? Радвам се да те видя отново. Излез да видиш бандата.

Ей такива неща му приказвах.

Той се престраши малко, но все пак си остана на крачка зад мен. Тялото му пулсираше в тревожни цветове — най-вече пурпурно с тюркоазени вълнички.

— Вижте — казах им аз, — почти стигнахме портала. Ню няма да излезе от Промеждутъка.

Не споменах, че с Джей го срещнахме в граничен свят, който притежаваше някои характеристики на Промеждутъка, но като цяло бе по-близък до нормалната реалност. Надявах се Ню да не напусне — или да не може да напусне изцяло Промеждутъка. Все пак той си беше морфож, многоизмерна форма на живот, което означава, че вероятно не

може лесно да се свие до четирите измерения на земните равнини. Все едно да опитваш да напъхаш огромен октопод в кутия за обувки. Поне така се надявах.

— Много добре — отвърна неохотно Джай.

Всички се събраха около мен, въпреки че никой не искаше да се доближава особено до Ню.

— Оттук накъде? — попита Джозеф.

— Ще минем оттам — посочих карираната поничка. Джай скочи напред и се гмурна в нея с краката напред. Другите го последваха един по един, докато в Промеждутъка останах само аз.

Обърнах се към Ню. Балончестото създание висеше до мен, а по повърхността му пробягваха зелени и сини оттенъци на надежда.

— Съжالياвам, малкия, но имам работа в реалния свят. Може да се видим, като се връщам. — Въпреки че се съмнявах, честно казано. Все пак какви са шансовете да се натъкна отново на него в непознаваемата, некартографируема огромност на Промеждутъка? Буквално нулеви...

Което означава, че той някак ме е проследил!

При тази мисъл се почувствах едновременно трогнат и притеснен. Никога не бях чел нещо, което да навежда на мисълта, че морфожите могат да засичат хората и да ги намират, още по-малко да се привързват към тях — но тъй като всичко, което знаехме за тях, бе горе-долу с размера на вируса на грипа, това не беше изненадващо.

Но аз все пак изпитвах топли чувства към мъничето. Хванах се, че се надявам да остане и да ни изчака.

— Довиждане, Ню! — викнах аз, мушнах се през поничката...

... и се плъзнах през портал, който се сви неимоверно много и изчезна зад мен. Но точно преди да го направи, едно малко, плътно сапунено мехурче се промъкна през него. То бързо се разшири до размера на Ню и ме последва.

Отначало не го забелязах, защото, както все още се случва понякога, стомахът ми поведе на бунт останалите ми органи и имах нужда от около минута, за да потуша размириците. После вътрешното ми ухо реши да се върне към функциите си и вече можех поне да стоя прав, въпреки че все още бях леко разтреперан, и да се огледам.

Забелязах израженията по лицата на съотборниците ми миг преди да видя Ню.

— Каза, че няма да излезе от Промеждутъка! — обвини ме Джо. Свих рамене, а Ню застана отново зад лявото ми рамо. Май това място му харесваше.

— Какво да ви кажа? Не знам как да се отърва от него. Ако някой има предложения, готов съм да ги чуя.

Никой нямаше предложения. Джай реши, че е по-добре да се съсредоточим върху задачата ни и да открием първия маяк. Понечих да кажа на Ню да внимава какво прави, но думите ми останаха на върха на езика ми, когато се огледах наоколо.

Гледката беше впечатляваща. Стояхме на покрив с гледка към градски пейзаж, сравним само с корицата на научнофантастично списание. Високи тънки кули, грациозни като джамии, се издигаха с манхатъновско величие, свързани с полюшващи се пътеки и стъклени тръби. Въздушни автомобили — лъскави коли за двама във формата на сълза — излитаха от платформи в ясения въздух.

Но никой от нас не продължи да съзерцава гледката — светът не изглеждаше особено опасен, ала така изглежда и кораловата змия, нашарена с ярки цветове, докато не те ухапе. Кръгла будка от бляскав метал, украсена с ветропоказатели в стил арт деко, се извисяваше на метър от нас. Табелата ѝ казваше, че е „асансьор“ — слава богу, тази Земя използваше разпознаваема форма на английски. Плъзгащата се врата беше заключена, въпреки че нямаше и следа от заключващ механизъм.

— Дайте на мен — каза Дж/О и насочи лазерната си ръка към вратата. — Вижте как ще го взривя това бебче!

— Ти да не си терминално асоциален? — попита го Джай. — На това място ние сме гости. Безпричинното разрушаване на лична собственост не е нищо повече от необоснован вандализъм.

Той затвори очи, докосна вратата и тя се плъзна встрани. Нямаше и следа от асансьор. Но имаше метални стъпенки и ние започнахме да се спускаме надолу, един по един, етаж след етаж, след етаж, а Дж/О мърмореше, че никога не му позволяват да използва лазерната си ръка. Ню остана с нас и се рееше над главите ни. Веднъж доплува твърде близо до Джакон и предупредителният ѝ вълчи вой го накара да се втурне назад по шахтата на около 6–7 метра. Започнах да се чудя как толкова беззащитно нещо е оцеляло в Промеждутъка.

Докато слизахме, Джай извади устройство с размера и формата на напръстник. След миг то започна да се носи из въздуха. Замига малък светодиода и след това по повърхността му се появиха светлинки, които изписаха стрелка, сочеща на право.

— Локаторът е активиран — каза той. — Обектът, подлежащ на придобиване, се намира на третия етаж от горе на долу в тази сграда.

— Толкова ли е невъзможно да се задоволиш с няколко срички всеки път, когато казваш нещо? — попита го Джо, а перата на крилето й настръхнаха от раздразнение.

— Да — подкрепи я и Дж/О. — Имам най-новия чип на „Мериам-Уебстър“ — всички излезли през последните двама месеца речници, енциклопедии, списъци... каквото се сетиш, кръстосано индексирани в над шейсет реалностни равнини, но някои от редовете все още излизат като „не са в продажба“.

Джай се усмихна леко.

— Каква е ползата от добрия речник, ако не се използва?

Вратата се отвори и един по един пристъпихме в някаква лаборатория — толкова чиста, лъскава и високотехнологична, че дори доктор Франкенщайн би заплакал от завист. Точно както и самият град, това място изглеждаше като създадено през 50-те години на 20-и век, а след това прескочило няколко десетилетия, за да се приземи на право в края на 21-и век. Редици от лампи, монтирани на високия таван, осветяваха всичко с хладна светлина. Проблясваха екрани на компютри, подредени покрай едната стена, в предните им панели имаше огромни бобини с магнитна лента. Имаше кондензатори, електродни клеми, през които от време на време изпращаваше ток, масивни хладилни камери и друго оборудване, което не разпознавах.

Странното беше, че въпреки че повечето уреди си работеха нормално, нямаше никакви хора. Джакон ни обърна внимание на това, но Джай само сви рамене.

— Толкова по-добре за нас. — Той заоглежда залата, следвайки мигащата шарка на светлинките. — Там горе! — посочи накрая той.

„Там горе“ имаше редица лавици, може би на седем метра височина, на около две трети от тавана.

— Аз ще го взема — каза Джо. Тя пристъпи напред, разпери криле — избягвайки внимателно пращания ток в генератора на Ван дер Грааф — и полетя. Издигна се внимателно с ангелските си

двуметрови бели криле и, докато я гледах, осъзнах, че мисля как Земята, от която е тя, сигурно най-много прилича на рая в цялата Алти-лена.

Джо спря, увисна във въздуха край лавицата и бръкна зад предметите. Ню изглеждаше омаян от способността ѝ да лети, но любопитството му бе туширано от предпазливост, затова той просто се рееше на метър от нея и гледаше. Джо измъкна малка джаджа, която сякаш мигаше, въпреки че не можех да съм сигурен — проблясъците изглеждаха бяха почти в ултравиолетовия спектър, точно на горната граница на видимата светлина. Беше притеснително по някакъв уталожен начин, затова извърнах поглед и го плъзнах покрай една контролна конзола и екран на монитор, за да погледна през прозореца.

Нещо ме притесняваше, но не можех да разбера какво...

Лабораторията беше три етажа под върха на кулата и през прозореца се виждаше голяма част от града. Чух как крилето на Джо изшумоляха, когато тя кацна зад мен, и онова слабо притеснително чувство, което се въртеше отзад в главата ми, започна да се движи малко по-енергично, когато тя подаде маяка на Джай.

— Единият е готов, остават два — каза Джакон или по-скоро наполовина го каза и наполовина го изръмжа.

— Тестът не може да е толкова лесен — измърмори разочаровано Джозеф.

Исках да кажа: „Това е, това е... Не сваляйте гарда...“, но не бях сигурен *защо* искам да го кажа. Тогава видях един от онези лъскави въздушни кораби да пикира край прозореца и разбрах.

Но вече беше твърде късно.

Завъртях се към другите, успях да кажа: „Това е капан!“ Но нищо повече, защото в този момент всичко — *се промени*.

Беше като да гледаш вълничка, която тръгна от маяка в ръката на Джо — вълна, която се разпространяваше навън във всички посоки и заливаше всичко по пътя си, включително и нас. Не усетих нищо освен мигновен хлад и дезориентация. Никой от спътниците ми също не изглеждаше засегнат.

Но всичко друго беше засегнато. Несекващата вълничка се превърна в прозрачна вълна, която премина през оборудването и научните джунджурии, преобразявайки всичко по пътя си. Суровият флуоресцентен блясък се превърна в трептяща жълтеникава светлина

от свещи. Дългата редица контролни монитори примигна и се превърна в кристална топка. Рамката с химикали и разтвори в стъклени реторти и епруветки се превърна в дъбов шкаф, пълен с глинени гърненца и стъкленици, пълни с различни прахове, соли и еликсири. Камерата за радиоактивни и токсични материали се превърна в кръг от златни тухли, вдълбани в пода и покрити със защитни кабалистични символи. Вълната — всъщност разширяващият се мехур, в чийто център се намирахме ние — се ускоряваше с разрастването си и след секунди футуристичната лаборатория бе изцяло превърната в бърлога на магьосник.

Но нещата не спряха дотук. Като погледнах през прозореца, видях вълната да се разпространява във всички посоки на града, като при взрив на атомна бомба. Небостъргачите и кулите в стил арт деко се набръчкаха, размазаха се и станаха готически кули от зидан камък. Изчезнаха въздушните рампи и тръби, а прелитащите въздушни кораби се превърнаха в крилати драконоподобни същества, които носеха човеци на гърбовете си.

За по-малко от минута лъскавият научнофантастичен град се превърна в средновековно градче със замък в центъра, а ние се намирахме в най-високата му кула. Дори прозореца, през който гледах, сега бе неостъклен отвор, запрещен с железни пръчки. Всичко се бе променило.

Не — помислих си тогава — *не се бе променило*. Не можеш да промениш нещо, което винаги си е било, а това открай време си е бил свят, управляван с магия, не с наука. Подсъзнанието ми го беше разбрало, когато Джо полетя, за да вземе маяка. Крилете ѝ бяха твърде малки, за да я издържат само чрез подемна сила и въздушно налягане. Народът на Джо беше еволюирал в свят, където магията бе в самия въздух, в който летяха, така че тя можеше да се издигне единствено когато бе налична такава необикновена мощ.

Както тук.

— Обратно на покрива! — изкрещях и се обърнах към асансьора, но вместо него видях тясно стълбище, претъпкано със стражи с копия, мечове и арбалети, насочени към нас.

Нарекох се идиот по шест различни начина. Нищо чудно, че наоколо нямаше хора с изключение на далечните образи във въздушните кораби. Нищо чудно, че целият град изглеждаше толкова

чист и спретнат. Всичко бе покрито с блясък само в наша чест — магия за виждане, която хипнотизира очите и мозъка да възприемат фалшива картина. Когато взехме първия маяк — който вероятно беше талисман, маскиран като маяк — сме задействали развалянето на магията и сме сигнализирали МАГ, че сме попаднали в мрежата им.

Нищо чудно, че всичко беше толкова лесно!

Ню кръжеше тревожно над мен и спътниците ми. В този момент въоръжените стражи отстъпиха встрани и направиха път на двама души, които си мислех, че никога повече няма да видя — Скарабус, Илюстрираният човек, и Невил, онази ходеща, говореща, лепкава версия в реален размер на Видимия човек, комплект за игра, който веднъж получих за Коледа. Те слязоха по стълбите и застанаха от двете страни на входа. Изглежда чакаха някого и никак не ми беше трудно да се досетя кого.

Чу се шумолене на копринени поли и от мрака на стълбите се появи фигура с наметало. Тя пристъпи под трепкащата светлина на свещниците, отметна качулката си и ни огледа. Погледът ѝ се спря на мен и тя се усмихна.

— Добра среща отново, Джоуи Харкър — каза лейди Индиго. — Каква приятна изненада. И я виж ти! Този път си довел и приятели.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

— Застанете зад мен! — извика Джай, като отново доказа, че може да каже точно каквото мисли, когато се налага.

Той се рееше на около петнайсет сантиметра от пода. Вдигна и двете си ръце и пред нас се оформи нещо като огромен прозрачен чадър. Психокинетичните способности на Джай не зависеха нито от магия, нито от наука, ми каза той веднъж, въпреки че са по-силни в магически светове. Те, каза ми той, са *духовни*. В този момент това ми беше все едно. Просто се надявах, че способностите му, каквито и да са те, могат да държат лейди Индиго настрана.

Дъжд от арбалетни стрели се блъсна в щита и се разпиля по пода.

Лейди Индиго направи знак и огърлица от яркочервени пламъци увисна над дланта ѝ. Тя я приближи до устните си и духна. Пламъците изфучаха към чадъра-щит на Джай и щом го достигнаха, избухнаха в нещо като сиропен пурпурен пламък. Джай стисна зъби. Започна да се поти, а после и да трепери. Усилието да удържа щита на място му струваше доста.

После се чу „пук!“ и щитът изчезна в ярката светлина на пурпурния огън. Джай се срина на пода.

Чух ръмжене. Джозеф бе вдигнал Джакон, момичето-вълк, и я хвърли, почти като при игра на боулинг, към стълбището. Все едно играехме в База Прим, само че този път беше наистина. Тя събори дузина стрелци и се претърколи като гимнастик. После скочи от стълбите върху Невил. Мисля, че очакваше да го събори на пода, но докосна желираната му плът и замръзна, като човек, парализиран от опарване на медуза. Той я вдигна като детска играчка, разтърси я силно и я хвърли. Джакон повече не помръдна.

Джозеф изръмжа и замахна към Невил. Сигурно би било като да те удари танк, но желираният човек всъщност изобщо не се трогна. Джозеф заби юмрука си дълбоко в огромния корем на Невил, който просто се разтегли като на забавен кадър, без явно изобщо да смути Невил.

Желираният човек се засмя с гръмък, кален, бълбукащ смях.

— Изпращат деца насреща ни! — каза той. После протегна ръце — желираната плът се изстреля напред и покри лицето на Джозеф. Виждах как той се бори да диша, очите му се разшириха. После и той се строполи в безсъзнание.

Джо запърха нагоре, докато стигна гредите на тавана. Застана в най-горния ъгъл, далеч от обсега на стрелите.

Лейди Индиго щракна с пръсти и Скарабус коленичи в краката ѝ. С един пръст тя докосна татуировката, която се гънеше по гръбнака му — рисунка на дракон.

И тогава Скарабус изчезна, а на негово място се появи огромен съскащ дракон, създание с криле и дълги нокти в комплект с кошмарно питоноподобно тяло. Той полетя със светкавична скорост към Джо. Тя ужасено запърха с криле в стената.

Той се уви около нея почти мързеливо, после я блъсна в стената и се спусна към пода, понесъл отпуснатото ѝ тяло. Когато се сви на земята и се отърси, пак си беше Скарабус. Джо лежеше на пода до него.

Възцари се тишина.

Исках да направя нещо, но какво? Нямах специални умения или сили, като другите, и не носех оръжия — никой не носеше, с изключение на Дж/О, чиито оръжия бяха вградени. Това все пак беше само тренировъчна мисия.

— Имаш много сладки приятели — каза лейди Индиго. — И всички те също са Бродещи, в известен смисъл. Никой не е толкова силен или способен като теб, но като ги сварим и бутилираме, всеки ще захрани по един-два кораба. Нали?

Отнема известно време да ви го разкажа, но всичко се случи за няколко секунди. Бяхме останали само аз и Дж/О. Може и да си бях имал проблеми с малкото келеме — предполагам, че и аз съм бил същия на неговата възраст, но точно сега бяхме само двамата — и Ню, който се бе свил до размера на топка за боулинг с ужасен нюанс на полупрозрачно сиво.

— Не смятам така! — отвърна Дж/О на въпроса на лейди Индиго и насочи лазерната си ръка към нея. На връхчето ѝ се появи нежен рубинен блясък, но нищо друго. Реших, че не му е сега времето да

изтъквам, че отвъд определен предел технологията не работи в изцяло магичен свят.

Дж/О каза дума, която сигурно бе взел от някой от речниковите си програми, защото не я беше научил от мен.

После лейди Индиго също каза дума, която няма да намерите в нито един речник, махна с ръка и Дж/О застина. По лицето му се появи глуповато изражение.

— Откарайте ги в тъмницата! — нареди тя на войниците. — Всеки да бъде затворен в отделна килия. И ги оковете. — Тя пристъпи към Дж/О. — Иди с тези добри мъже до килията, която са ти приготвили и им помогни да те оковат. Ще дойда да те видя, след като всички се настаните.

Той погледна към нея като шпаньол, който гледа Господ. Догади ми се, защото знаех, че сигурно и аз съм изглеждал така, когато Джей ме спаси от пиратския кораб.

Но знаете ли от какво ми се догади още повече? Ще ви кажа. Ето от какво — оставиха ме последен, защото не се боях от мен. Всеки друг бе проблем, който трябваше да бъде решен, или неприятност, която да се отстрани. Аз бях тривиалност. Не бях важен.

— Ами аз? — попитах.

— А, да! Малкият Джоуи Харкър! — лейди Индиго приближи до мен, застана дори прекалено близо. Усещах парфюма ѝ, който бе нещо като смесица от рози и гнилоч. — Какво съвършено подходящо време. Надявах се да хвана първокласен Бродещ в малкия ни капан, но ти си повече, отколкото смеех да се надявам. Имат нужда от теб на МАГ. Много е спешно. Всеки момент ще започне голямо нападение. А ти можеш да захраниш *флота* от бойни кораби. След час тръгва куриерска шхуна и ти ще бъдеш на борда ѝ. Разбира се, ще бъдеш парализиран. Скарабус!

Татуираният мъж кимна.

— Всичко е готово, милейди!

— Добре — каза тя и ми прати някаква магия.

Предполагам, че трябваше да е парализиращата магия, но не можах да разбера със сигурност, защото, преди да ме докосне, Ню се спусна надолу и прихвана магията. Заклинанието го удари, пръсна се в рой златни искри и се изпари.

Ню придоби точно същия цвят като пухкавите розови хавлии в банята на лейди Индиго. Зачудих се дали това не е някаква морфожка шега.

На лейди Индиго обаче не ѝ беше забавно. Тя погледна към главорезите си.

— Какво е това създание? Невил?

— Не съм виждал такова преди — каза желираният мъж и метна голям зелен каноп по Ню. Канопът поспря, когато докосна повърхността на морфожа, застина за момент във времето и пространството, а после изчезна напълно. Зелено, златно и розово се завихриха по прозрачната кожа на Ню, подобно на сапунен мехур, а после той стана съвсем бял.

За известно време съществуването просто си висеше във въздуха. Явно гледаше хората в стаята и се опитваше да реши какво да прави.

И после се спусна право към мен.

За миг докосвах повърхността на Ню, студена и хлъзгава, но — много странно, не беше противна — а после светът експлодира.

Видях много неща наведнъж, сякаш бяха наложени едно върху друго — видях лейди Индиго и килията, видях научнофантастичния бляскав свят, видях пленените ми спътници. Виждах всички от всички възможни ъгли, отгоре и отдолу, отстрани и отвътре навън, виждах ги и през времето — всички стечения на обстоятелствата, които ги бяха докарали дотук.

После се плъзнах в свят, който бе точно както трябва. Беше си на фокус, съвсем разумен и напълно логичен. На някакво ниво на съзнанието си знаех, че сега съм в Промеждутъка. Но Промеждутъка от гледна точка на многоизмерна форма на живот. Точно както го виждаше Ню.

Съзнанията ни се докосваха. И започнах да придобивам малка, но разрастваща се представа какво всъщност е Ню...

... и...

Паднах върху това, което минава за земя в Промеждутъка. В този случай беше тънък филм от медни пръски, които явно се задържаха заедно от повърхностното напрежение. Ято от противоположно въртящи се вихрушки премина през небето.

Мястото отново не беше логично, което за мен бе страхотно облекчение. Ню се рееше загрижено във въздуха край мен. Или може

би Ню с размера на Върмонт бе на хиляди километри от мен, светец в топъл и успокояващ нюанс на синьото. Той протегна един псевдопод и внимателно го разпери във ветрило от пръстоподобни форми, раздвижи ги в разкаяна дъга и ги погълна обратно в мехурестото си тяло.

— Благодаря ти, че ме измъкна оттам — казах аз. — Но ще трябва да се върна и да ги освободя. Те са моят отбор.

Ако безформено цветно мехурче може да свие рамене, то Ню безразлично сви рамене.

Аз се съсредоточих върху координатите на света-портал... и нищо не се случи. Сякаш светът вече не съществуваше. Сякаш координатите бяха безсмислени.

Концентрирах се по-силно. Нищо не се случи.

— Ню, къде бяхме? Какво се случи там?

Ню изглежда беше загубил интерес към мен. Завъртя се, избоботи нещо като неясна мелодия на тръбни камбанки и изчезна.

— Ню! Ню! — извиках аз, но нямаше полза. Морфожът го нямаше.

Опитах за последно да достигна света, в който отведох съотборниците си, но безрезултатно.

Тогава, с натежало сърце, помислих: $\{MC\} = \Omega/\infty$ и поех към базата, за да се опитам да взема подкрепления, да се опитам да измъкна моя отбор от ноктите на лейди Индиго.

Базата беше претърпана със завръщащи се от рутинната мисия отбори, понесли триумфално маяците си. Видях кентавъра Дж'р'охохо да препуска покрай мен, а на гърба му имаше момче, което можеше да съм аз.

Изтичах при първия офицер, когото видях, и й разказах моята история. Тя пребледня, повика някого и започнаха да се съвещават.

После ме заведе в стаята зад складовете, което бе най-близкото подобие на затворническа килия в Базата. Извади нещо, много приличащо на стандартен земен пистолет, каза ми да седна на пластмасовия градински стол, единствената мебел в стаята, а тя самата застана на вратата с насочено към мен оръжие.

— Опитай се да Бродиш и ще ти пръсна главата! — каза ми тя, а интонацията й не подсказваше да се шегува.

По-лошото беше, че някъде в безкрайността на възможните светове, в каменно подземие под рова на някакъв замък, моят отбор страдаше окован, ранен и изоставен.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Дойдоха и ми задаваха въпроси, а аз им отговарях колкото успявах. Приличаше малко на доклад, но много повече — на разпит.

Бяха трима — двама мъже и една жена. И тримата бяха мен, но по-възрастни.

Задаваха ми едни и същи въпроси отново и отново. „Къде ги отведе?“ „Как се измъкна?“ и пак и пак — „Къде са те?“

И аз им казвах отново и отново как мислех, че вода екипа на правилното място, как Ню, малкият морфож, ме измъкна оттам, как се опитах да се върна и да ги открия, но не можех да стигна...

— Виж, ние вече пратихме спасителен отряд в този свят. Това си е просто обикновен техно свят, подобен на сто хиляди други. Казват, че отборът ви изобщо не е пристигал там. Не са ви виждали.

— Може би не сме отишли там. Знам, че изглеждаше като мястото, чиито координати получих. Приличаше на техно свят, но после се промени и те ни хванаха. Но аз не го направих нарочно. Кълна се!

Разпитваха ме в продължение на часове, а после си тръгнаха, като заключиха вратата след себе си.

Не можах да разбера защо заключиха вратата. Можех да Бродя навън — планетите от МеждуСвят имат потенциални портали навсякъде. Може би беше символично. Но и в двата случая аз просто нямаше къде да отида.

На другата сутрин вратата се отвори и ме изведоха навън. Запримигвах на светлината, която влизаше през купола.

Отведоха ме в кабинета на Стареца. Бях ходил там само веднъж. Бюрото му заема по-голямата част от стаята и е покрито с купчини листове и папки. Не се виждаха никакви компютри или гадателни топки, но това не означаваше, че ги няма.

Старецът изглежда на около петдесет години, но всъщност е много по-стар, дори в линейно време. Преживял е доста неща и

въпреки клетъчната реконструкция е доста очукан. Лявото му око е техноконструкт. Вътре в него примигват светлинки — зелени, виолетови и сини. Носят се какви ли не легенди за това какво може да прави — да излъчва лазерни снопове или трансфигуриращи магии, да чете и най-съкровените ти мисли, да вижда през стени — каквото се сетиш. Може и да може да прави всички тези неща, а може да не прави нито едно. Аз знам само, че когато те погледне, искаш да си признаеш всяка грешка, която си извършил, и да добавиш още няколко, които не си, просто за всеки случай.

— Здравей, Джоуи — каза Старецът.

— Не го направих нарочно! Не исках да се изгубим, сър! Наистина, не исках! И се опитах да се върна там.

— Надявам се да не си го направил нарочно — отвърна тихо той. После замълча. — Знаеш ли... някои хора тук имаха съмнения относно приемането ти за чирак Бродещ след смъртта на Джей. Казах им, че си млад, неизпитан и действаш прибързано, но имаш потенциал да станеш един от най-добрите. А и в известен смисъл, точно както той пожела, замествах Джей. Един за един. Но се оказа, че си един за шест... а това е твърде висока цена. Отведе ги на грешното място, изгуби ги и изглежда си избягал, за да спасиш кожата си.

— Знам как изглежда отстрани, но не стана така. Вижте, мога да ги намеря — само ми позволете да опитам!

— Не! — той поклати глава. — Страхувам се, че не мога да ти позволя. Приключваме с това. Няма да завършиш, ще ти отнемем спомените за това място. Ще ти отнемем спомените за всичко, което ти се е случило, след като напусна своята Земя. И ще отстраним способността ти да Бродиш.

— Завинаги ли? — не би могло да прозвучи по-зле, дори да бяха казали, че ще ми отнемат очите.

— Страхувам се, че да. Виж, не искаме да се нараниш. Ако започнеш да Бродиш, ще станеш истински маяк. Ще ги доведеш право в твоя свят — или в МеждуСвят. Затова те връщаме обратно на твоята Земя. Дори няма да настройваме темпоралния диференциал. Той ще работи в твоя полза — няма да си отсъствал твърде дълго.

Опитах да измисля какво да кажа в своя защита, но се сещах само за: „Но аз *наистина* ги заведох на координатите, които ми бяха

дадени. Знам, че е така. И не избягах от тях.“ Но вече го бях казвал предишния ден на твърде много хора твърде много пъти.

Вместо това попитах:

— Кога ще ми отнемете спомените?

Той ме погледна с огромно съжаление.

— Вече е сторено — рече ми.

Аз озадачено вдигнах поглед към странния човек с различните очи.

— Кой...? — казах.

— Съжалявам! — отвърна той.

И после всичко потъна в мрак.

— Амнезията е много странно нещо — каза лекарят. Той беше нашият семеен лекар доктор Уидърспуун. Беше изродил хлапето, лекува Джени, когато хвана шарка, и ми заши крака миналата година, след като бях толкова тъп, че да се спусна по водопадите на Гранд Ривър във варел. — Искам да кажа, че в твоя случай си загубил около трийсет и шест часа... Ако не се преструваш...

— Не се преструвам! — уверих го аз.

— И аз смятам така. Да ти кажа, целият град полудя да те търси. Не мисля, че дори Димас ще може да си запази работата след *такава* глупост. Да ви праща вас, децата, в града и да ви каже да си намерите пътя обратно... ами така де. — Той се взря в очите ми, светна с фенерче в тях. — Не виждам никакви следи от сътресение. Не си ли спомняш *нещо* от времето, преди да влезеш в полицейското управление?

— Последното, което си спомням — му казах аз, — е, че се загубих с Роуина. А после всичко е много шантаво, като да се опитваш да си спомниш някой сън.

Той погледна папката пред себе си и стисна устни. Телефонът до леглото изписука и той го вдигна.

— Да — каза в слушалката. — Изглежда добре... Скъпа госпожо, той е тийнейджър. Те са практически нунищожими. Не се притеснявайте. Разбира се, елате да го вземете след около час. — Лекарят затвори телефона. — Беше майка ти — каза той и отбеляза нещо в картоната ми.

— Е — продължи след малко, — може би паметта ти ще се върне. А може би трийсет и шест часа от живота ти ще са изгубени завинаги. Няма как да се каже отсега.

— Изглеждаш по-слаб, отколкото си те спомням — додаде след малко. — Тревожи ли те нещо? Искаш ли да поговорим?

— Имам чувството, че съм загубил нещо — казах аз, — но не знам какво.

Някои мислеха, че се преструвам. В училище чух една история как съм пътувал на стоп до Чикаго, което си беше доста притеснително — все пак, откъде да знам, може и да съм пътувал на стоп до Чикаго или да съм отишъл още по-далече.

В местните новини в единайсет развиха темата, направиха интервюта с кмета Хенкъл, с началника на полицията и с един старец, който демонстрира с макет как съм бил отвлечен от летяща чиния.

Димас не си загуби работата. Оказа се, че всяко от картончетата, които ни беше дал, преди да потеглим, е с вграден чип. Така че знаел къде е всеки от нас във всеки един момент.

С изключение на мен, разбира се. Моята малка мигаща червена светлинка изчезнала от екрана на лаптопа му (той обикалял из улиците със своя джип, за да е сигурен, че никой от нас не се качва на автобус, нито се обажда у дома да го вземат) и повече не се появила. Това бе едно от нещата, които човекът с летящата чиния изтъкна като доказателство, че съм бил отвлечен в космоса.

Тед Ръсел реши, че е невероятно смешно. Започна непрекъснато да ме нарича „момчето от летящата чиния“ и „космически капитан“, също и „Оби Уан Харкър“ и други подобни. Стараех се, колкото можех, да не му обръщам внимание.

Станах доста популярен, но по начин, по който става популярна мечка в клетка. Някои деца искаха да са новите ми най-добри приятели, а други ме запяха и ме сочеха с пръст от другия край на столовата.

Роуина Денвърс дойде при мен след часа по математика, няколко дни по-късно.

— Е, къде отиде онзи ден? — попита ме тя. — Летяща чиния ли беше? Или отиде до Чикаго?

— Не знам — казах ѝ аз.

— На мен можеш да кажеш. Все пак аз те чаках половин час на онзи тъп уличен ъгъл. Няма да кажа на никого.

— Не знам — отвърнах. — Ще ми се да знаех.

Очите ѝ проблеснаха гневно.

— Добре, щом така искаш! Мислех, че сме приятели! Не е нужно да ми се доверяваш, ако не искаш. И без друго не ми пука за теб!

И тя си тръгна, но аз си мислех само едно: „Знам как би изглеждала, ако косата ти е подстригана много, много късо.“. После се зачудих защо си помислих това.

Един ден — беше няколко дни, след като излъчиха онова предаване в местните новини — Тед Ръсел отиде твърде далеч. Мисля, че не му харесваше колко много внимание получавам. Или може би си беше гаден като скункс със зъбобол, а и наскоро не беше правил нищо гаднярско.

Както и да е, в едно междучасие се приближи към мен изотзад и ме изненада, като ме удари силно с юмрук в бъбрека.

И тогава всичко стана много бързо.

Свалих центъра на тежестта си с леко присвиване на колене, направих крачка назад и плъзнах другия си крак в модифицирана котешка позиция (не ме питайте откъде знам, че се казва така). Сграбчих китката му, извих я по един от малкото начини, по които китките не са направени да се извиват, дръпнах го към мен и стоварих ръба на другата ми длан върху тила му. За не повече от секунда Тед се превърна от човек, който ми причинява болка, в човек, който се гърчи в агония на земята в краката ми. Изключих автопилота, поел управлението, точно навреме, за да не извърша последното движение от поредицата, което знаех (пак не питайте как), че ще доведе до един много мъртъв Тед.

Той скочи на крака и ме зяпна, сякаш ми бяха пораснали зелени пипала. После изтича от стаята, което беше добре, защото аз пък бях съвсем вцепенен. Не знаех какво съм направил. Не знаех как съм го направил. Сякаш мускулите ми знаеха какво да правят и нямаха нужда от мен.

Просто се радвах, че никой друг не видя.

Нещата продължиха така около две седмици.

— Трябва по-често да те отвличат извънземни — каза баща ми една вечер на масата.

— Защо?

— Пълни шестици, за пръв път в човешката история. Впечатлен съм!

— О!

Някак си това не изглеждаше толкова готино. Сега училището беше много просто: сякаш знаех колко трудно може да е и какво съм способен да постигна. Чувствах се като порше, което е научило, че вече не е велосипед, но все още участва в състезания за велосипеди.

— Какво означава „о“? — мама веднага се хвана за това.

— Ами... — направих неопределен жест със стъблото на едно броколи. Ако го размахваш достатъчно, понякога не забелязват, че не го ядеш. — Това са просто математика, английски, испански и такива неща. Не е като хипердимензионна геометрия или нещо такова.

— Не е като какво?

Замислих се за това, което казах.

— Не знам... Съжалявам...

През повечето време забравях за трийсет и шестчасовата ми загуба. Но когато нощем заспивах и, понякога, когато се будех сутрин, усещах нещо отзад в главата ми. То сърбеше. То гъделичкаше. То пробуждаше и смъдеше. Сякаш ми липсваше един крайник, сякаш око, което е било отворено, бе затворено завинаги.

Бях си добре, освен ако не лежах на тъмно. Защото тогава *наистина* болеше. Бях загубил нещо огромно и важно. Просто не знаех какво.

— Джоуи? — повика ме мама. После додаде: — Ставаш твърде голям, за да си Джоуи. Скоро ще ти викаме Джо.

По горната част на ръката ми пробягаха тръпки. Ето го пак. Каквото и да беше то.

— Да, мамо?

— Можеш ли да гледаш брат си за няколко часа? С баща ти отиваме при доставчика на бижутерски камъни. Имало някакъв

полускъпоценен камък от Финландия, за който никога не съм чувала, той казва, че е идеален за мен.

Споменах ли, че майка ми прави бижута? Първо беше хоби, което обаче излезе извън контрол и от него дойдоха парите за разширението на къщата.

— Разбира се — отвърнах аз.

Хлапетото е готино малко дете. Всъщност е доста забавен за осемнайсетмесечен. Не мрънка (много) и не плаче, освен ако не е изморен, а и не върви след мен твърде много. Пък и винаги изглежда доволен, когато си играя с него.

Качих се в стаята му в пристройката. Всеки път, когато тръгнах по тези стълби, започвах да се чудя дали детската стая все още ще си е там този път.

Беше като онези странни параноични мисли, които ти минават през главата, когато не се случва кой знае какво, когато си в автобуса на връщане от училище и се чудиш дали родителите ти случайно не са се преместили, без да ти кажат. И на вас също ви се е случвало. Едва ли само аз си мисля такива неща.

— Хей, хлапетийо — казах аз, — ще те гледам няколко часа. Искаш ли да правиш нещо?

— Балончета — каза той, само че го произнесе по-скоро като „бал-чета“.

— Хлапе, в началото на декември сме. Никой не прави сапунени мехури в такова време.

— Бал-чета — повтори тъжно хлапетото.

Истинското му име е Кевин. Изглеждаше толкова нещастен.

— Ще си облечеш ли палтото? — попитах аз. — И ръкавиците?

— Добре — съгласи се той.

Аз слязох в кухнята и направих в една кофичка сместа за балончета, като използвах веро, капка глицерин и малко мазнина за готвене. След това си облякохме палтата и излязохме на двора.

Хлапетото имаше две огромни пластмасови пръчици за правене на мехурчета, които не беше използвал от септември насам, което означаваше, че трябва да ги намеря, а след това да ги измия, защото бяха покрити със засъхнала кал. Докато се приготвим да издухваме мехурчетата, започна да вали сняг на едри парцали.

— Хи-и! — изписука хлапетото. — Бал-чета! Хо!

Така че потопих пръчицата в кофичката и я размахах. Огромен цветен сапунен мехур се отдели от пластмасовото кръгче и полетя във въздуха. Хлапето надаваше щастливи звуци, които не бяха съвсем думи и не бяха съвсем не-думи. Снежинките докосваха мехурите и пукаха малките, понякога падаха върху по-големите и се плъзваха надолу по тях. Всеки сапунен мехур, докато се отдалечаваше във въздуха от мен, ме караше да мисля за...

... нещо...

Подлудяваше ме, че не можех да кажа за какво.

После хлапето се засмя, посочи едно подскачащо мехурче и каза:

— Ню-о!

— Прав си — казах. — Наистина прилича на Ню.

Така си и беше. Бяха взели всичко от главата ми, но не можеха да ми отнемат Ню. Този балон изглеждаше точно като...

... точно като морфожа, който беше...

„... Това е многоизмерна форма на живот...“

Чувах гласа, който произнасяше тези думи, под плуващото, изрисувано с пръсти небе...

Джей!

Спомних си го, как лежи окървавен на червената земя след като чудовището го нападна...

И тогава всичко се върна.

Всичко се върна, рязко и бързо, докато стоях на снега с малкия си брат и правех сапунени мехури.

Спомних си! Спомних си *всичко!*

ЧАСТ 3

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Отново можех да Бродя.

Не ме питайте как. Може би имаше повреда в джаджата, с която изстъргаха мозъка ми. А може би Ню беше непредвидена променлива, за която не бяха ме програмирали (или депрограмирали)... Все едно. Знам само, че докато стоях навън, в задния двор, докато треперех под снега, който се сипеше и докато гледах как малкия ми брат весело преследва балончетата, в главата ми избухнаха фойерверки и всеки от тях осветяваше спомен, който допреди малко бе скрит от мен.

Спомних си всичко — изтощителните дни и нощи на учене и упражнения, безкрайното разнообразие на съучениците ми и всички те — вариации на тема „Джоуи Харкър“, мъничките свръхнови, които пламваха сякаш безразборно в изкуственото око на Стареца, кипящата разноцветна лудост в Промеждутъка...

И рутинната мисия, която се обърка — как лейди Индиго отново ме плени, а после как Ню ме спаси...

Стоях на двора, треперех от студ, който нямаше нищо общо със снега, механично потапах пръчицата в сапунения разтвор, издихвах мехури и се чудех какво да правя сега.

Помня срама и безпомощността, които ме обзеха, когато се върнах без другарите си. Какво им се беше случило? Какво ли са сторили с тях лейди Индиго и лорд Сатър? *От* тях? Отчаяно исках да разбера. И знаех, че мога. Знаех, че отново мога да Бродя, че мога да се върна през Промеждутъка. Формулата за намиране на Базовия град пламтеше ясно и ярко в съзнанието ми. Можех да стигна там!

Но исках ли?

Ако пак напусна своята Земя, може *никога* да не се върна. Всеки път, когато отварях портал, все едно стрелях със сигнален пистолет за МАГ и Бинарните и поемах риска да привлека лошите насам. Бяха ми казали, че всеки Бродещ има уникален психичен почерк, който може да се проследи. Вероятно Бинарните имат хиляди секвенирани схеми, търсещи моята конфигурация, точно както МАГ поддържат фаланга от

магьосници на 24-часова служба по същата причина. Не можех да изложа семейството и приятелите си на такава опасност.

Ако никога отново не се опитах да Бродя, шансовете бяха трилион към един която и от двете враждуващи страни някога да реши да завладее точно този свят. Буквално беше сигурно, че ще порасна, ще се оженя, ще имам деца, ще остаряя и ще умра, без никога отново да чуя за Алти-лената.

Но никога да не Бродя...

Не знам дали съм споменавал, че Броденето е като всяко друго умение, в което те бива и ми харесваше. Чувствах се добре, чувствах, че е *правилно* да използвам съзнанието си, за да отворя Промеждутъка, да преминавам от свят в свят. Майсторите на шах не играят за пари, нито дори заради състезанието — те играят от любов към играта. Математиците не получават прозренията си, докато градинарстват — те жонглират с теории в главите си или бленуват „пи“ с безброй знаци след десетичната запетая. Подобно на трениран гимнастик, след като си припомних умението, не можех да устоя на изкушението да го използвам.

Не можех да си представя да живея цял един живот без отново да Бродя.

Но не можех да си представя и цял един живот без да видя отново мама и татко или Джени и хлапето. Веднъж се бях съгласил на това, но тогава го направих най-вече от чувство за вина след смъртта на Джей — изобщо нямах представа в какво се забърквам.

Този път знаех много добре.

Веднъж вече ме изгониха — втори път нямаше да ме оставят да се измъкна толкова лесно. Показах ли си носа в Базовия град, вероятно щяха да ме изправят пред военен съд. О, може и да го наричат другояче, но отряд за разстрел под друго име пак си остава група мъже с насочени към теб пушки. Не знам дали бих поискал да ми завържат очите или не и нямах особено желание да разбирам.

Но ако останех тук, трябваше да живея със знанието, че съм изоставил в беда хора, на които държа, докато аз самият съм спасил задника си.

Щеше ми се тези проклетите сапунени мехури да не бяха включили незначайната електрическа верига, върнала спомените ми.

Невежеството може и да не беше блаженство, но поне не беше кашата от съжаления, в която се озовах сега.

Снегът бе преминал в студен дъжд. Можех да обясня сам на себе си, че оттам идваше водата, стичаща се по бузите ми, но от небето не вали топла солена вода, нали? А и достатъчно вече се заблуждавах.

Загледах се в един сапунен мехур, който Кевин преследваше. Летеше по-високо от другите, на нивото на покрива на гаража. Понесе се към голите клони на близкия дъб и очаквах да видя как изчезва с безшумно пръсване.

Но не!

Вместо това той се порея за малко, после бавно се понесе към мен. Хлапето тичаше след него и викаше ядосано и безпомощно, защото не можеше да го стигне. Мехурчето се приближи с лекия повей, който се изви, после спря и започна да потрепва пред мен.

Аз казах:

— Здравей, Ню!

Морфожът се набръчка с оранжеви вълнички от удоволствие, после профуча край главата ми и над покрива. Аз се обърнах, за да го проследя, но той вече беше изчезнал.

— Бал-че? — жално попита Кевин. — Бал-че? Ню-у?

Кимнах.

— Точно така, хлапе — погледнах надолу към брат си, гледах го как изтрива нос с ръкава на палтенцето си и казах: — Време е да се прибираме.

Не спях почти цялата нощ, тревожех се за проблема първо от единия край, после — от другия. Можех да говоря с мама или с татко — те са страхотни родители, но и двамата заедно не биха събрали толкова въображение, че да се справят с един допълнителен Джоуи, какво остава за безкрайно много такива. С кого друго можех да поговоря? Определено не и със съучениците си. Миналия срок откриха училищния съветник да подсмърча тихичко в кабинета си и все още не му бяха намерили заместник. Повечето от учителите ми бяха ограничени. След пет месеца тормоз в Базовия град знаех повече, отколкото всеки от тях някога щеше да знае или би понесъл да узнае.

От целия учителски състав имаше само един човек, който може би щеше да ме изслуша, без веднага да повика хората с бели престилки.

Господин Димас се облегна на стола и се загледа в някаква точка над мен. Изражението му беше леко изумено и не можех да го виня — все пак вероятно не чуваше всеки ден история като тази, която му разказах.

След минута ме погледна.

— Когато започнахме разговора — каза меко той, — ти ме помоли да смятам това, което ще ми кажеш, за изцяло хипотетично. Предполагам, че все още е така?

— Ами да, господине — бях решил, че ако му разкажа историята с главен герой неназован въображаем приятел, вместо с моя милост, ще я преглътне по-леко. — Този, ъ-ъ, мой приятел, е между Сцила и Харибда^[1].

Той ми метна пронизателен поглед и аз осъзнах, че съм използвал израз, който бях научил в Базовия град, а не тук.

— Както и да е — побързах да продължа, — какво смятате, че трябва да направи?

Димас запали лулата си, без да каже и дума. Когато най-накрая отвори уста, зададе въпрос.

— Значи според инструкторите в Базовия град вселената произвежда дублиращи се светове само когато се взимат *важни* решения, така ли?

— Като цяло да. Само че е много трудно веднага да прецениш кое е важно и кое — не. Казват, че ако пеперуда пърха в Бомбай, в Тексас може да се образува торнадо. Ако настъпите пеперудата, преди да е успяла да полети...

Той кимна. После ме погледна и каза:

— Знам, че ще прозвучи странно, но ще ми направиш ли една услуга, Джо? — напоследък хората започнаха да ми викат Джо, не знам защо. Отне ми известно време да свикна.

— Разбира се, господин Димас — казах аз.

— Свали си тениската.

Примигнах, после свих рамене. Не бях сигурен какво цели с това, но — и това беше донякъде тъжно — знаех и че не може да се

мери с мен в какъвто и да е бой, честен или не.

Така че си свалих якето и широката тениска, която носех под него. Известно време господин Димас ме гледаше, без да каже нищо, после ми даде знак да се облека.

— Доста си отслабнал — заключи той. — Станал си и помускулест — колкото може да е някой на твоята възраст, което изобщо не е много — и все още си генетично програмиран да станеш по-скоро висок, отколкото едър.

Реших, че е най-добре да си мълча и да чакам. Надявах се накрая да отговори на въпроса ми.

И той го направи.

— Що се отнася до хипотетичния ти приятел, съгласен съм с теб — решението е много трудно. Но ако се върнем към същността на нещата, струва ми се, че въпросът, на който приятелят ти трябва да си отговори, е, дали щастието на един човек, или дори животът на един човек, тежи повече от съдбата на безброй много светове?

— Но аз... искам да кажа, *той* не е сигурен, че точно така ще стане!

— *Той* знае, че съществува такава възможност. Не ме разбирай погрешно — съчувствам му за болката от това решение. А и някои мъже изглеждат добре с бради — той видя объркването по лицето ми и продължи: — Не им се налага никога да се поглеждат в огледалото, защото не се бръснат.

Кимнах. Разбих какво ми казва и знаех, че е прав. Така ми се изясни какво трябва да сторя. Не ми стана по-лесно, не, в никакъв случай. Но ми се изясни.

Изправих се.

— Господин Димас, вие сте адски добър учител!

— Благодаря ти. Училищното настоятелство не винаги е на същото мнение. Използвали са думите „Джак Димас“ и „ад“ в едно и също изречение. Доста често.

Усмихнах се и се обърнах да си вървя.

Той попита:

— Да те очаквам ли в час утре сутрин?

Аз се поколебах, после поклатих глава.

— И аз така си помислих. Успех, Джоуи! Успех на всички ви!

Исках да кажа нещо умно, но не можах да се сетя какво, затова просто стиснах ръката му и се изнизах колкото можех по-бързо.

Седнах на ръба на леглото и подадох старата ми пластмасова броня и лъчев пистолет от „Звездни бластери“ (и двата комплекта) на хлапето. Лъчевият пистолет излъчваше инфрачервен лъч, а сензор на гърдите на бронята го улавяше и го регистрираше.

Хлапето беше въодушевено — отдавна ги искаше.

— Джо-и-и! Лаго-даля!

Беше твърде малък за тях, но щеше да порасне.

В известен смисъл, казах си, щях да помогна това да се случи.

Казах на Джени, че може да вземе колекцията ми от дискове и дивидита, каквото ѝ хареса. С нея имаме доста подобен вкус за филми — ако нещо завършва със Звездата на смъртта или с разумен еквивалент, който се взривява наистина зрелищно, ние сме доволни. Музиката е проблематична, но това, което не ѝ хареса, можеше или да го продаде, или по-късно да оцени.

Разбира се, тя се отнесе доста скептично към внезапната ми щедрост. Казах ѝ, че трябва да посети някой по-отдалечени издънки на семейството и не съм сигурен кога ще се върна. Не добавих „ако изобщо се върна“. Може би трябваше, но ако си мислите, че е лесно да се сбогуваш с по-малките си братя и сестри и то може би завинаги — ами не е лесно.

С мама и татко беше още по-трудно. Не можех просто да им кажа, че заминавам, може би завинаги, а от друга страна исках да знаят някак си, че ще съм добре (въпреки че аз самият не бях сто процента сигурен в това).

В края на краищата доста оплесках нещата. Казах им, че отивам „в нещо като“ армия. Татко каза: „Не ми харесва това и е нужно да проведе само няколко телефонни разговора, за да не позволя *това* да се случи, младежо.“ Мама най-вече плачеше и питаше къде се е провалила като родител.

Мисля, че не биваше да се учудвам, че не успях — все пак дотогава не се славах с отлична репутация в грижата за близките си. Накрая обещах „да не вземам прибързани решения“ тази вечер и че „ще го обсъдим по-подробно на сутринта“.

Но не можех да чакам до сутринта. Трябваше да го направя бързо, докато здравият разум е взел връх, както обичаше да казва дядо. Останах буден до два през нощта, дълго след като всички други заспаха, после се облякох и слязох долу.

Мама ме чакаше.

Седеше във фотьойла до студената камина, увита в халата си за баня. Отначало ме обзе ужасното чувство, че в съня си някак си съм Бродил и съм се плъзнал в друга паралелна Земя, защото мама пушеше, а беше отказала цигарите от поне пет години.

Замръзнах, спипан на светлината на холната лампа като заек в светлината на фаровете. Тя ме погледна и в очите ѝ нямаше гняв — само примирение, което, разбира се, беше десет пъти по-лошо от какъвто и да е гняв.

Накрая се усмихна, но не и с очи, и каза:

— Що за майка бих била, ако не мога да прочета намеренията ти след толкова време? Мислиш ли, че не бих разбрала, ако заминаваш? Или че ще отида да спя и ще изпусна шанса си да се сбогувам?

През главата ми минаха хиляди отговори, някои истини, други — лъжи, повечето комбинация между двете. Накрая казах:

— Мамо, обяснението ще отнеме твърде дълго време и няма да повярваш на нито...

— Пробвай — каза тя. — Просто ми кажи. Кажи ми всичко. Но ми кажи истината.

И аз го направих. Казах ѝ всичко, за което можех да се сетя. Разказах ѝ всичко, от начало до край. Тя седеше и пушеше, и кашляше, и изглеждаше, сякаш леко ѝ се гади (а аз не знаех дали това е защото не бе пушила от толкова много време или заради това, което ѝ разказвах).

После аз свърших и двамата седяхме в мълчание.

— Кафе? — попита мама.

— Не мога да го понасям — отвърнах. — Знаеш това.

— Ще свикнеш — каза тя. — Аз свикнах.

Тя стана, отиде до кафе машината и си наля чаша кафе.

— Знаеш ли кое е най-лошото — каза внезапно тя, бързо, сякаш се бяхме карали за нещо и тя атакуваше с разбиващ довод, — най-лошото е, че не се тревожа дали полудяваш или не, дали ме лъжеш или такива глупости. Защото ти не ме лъжеш. Познавам те от много дълго

време, Джоуи. Знам какво правиш, когато лъжеш. Не ме лъжеш — тя отпи от кафето. — И не си луд. Познавам луди хора. Ти не си от тях.

Извади още една цигара от пакета, но вместо да я запали, започна да я къса, докато говореше, първо обели хартията, после извади тютюна, разпарчетосваше я на хартия, тютюн и филтър, всичко в спретната купчинка в пепелника.

— Значи малкото ми момче отива на война. Ясно е, че не съм първата майка в историята, на която ѝ се случва. И според това, което казваш, аз дори не съм първата — първото аз, на което му се случва. Но най-лошото е, че от мига, в който излезеш през онази врата, за мен ти ще си мъртъв. Защото никога няма да се върнеш. Защото ако... ако те убият, докато спасяваш приятелите си, докато се биеш с врага или в твоя Промеждутък... аз никога няма да науча. Спартанските майки казвали: „Върни се с щита си или върху него“. Но ти вървиш по свой път и аз никога повече няма да те видя, с щит или без. Никой няма да ми прати медал или — какво правят сега, телеграми ли пращат? — или съобщение, в което да пише: „Скъпа госпожо Харкър, със съжаление ви информираме, че Джоуи загина като... загина като...“

Помислих, че ще се разплаче, но тя си пое дълбоко въздух и просто поседя малко.

— Пускаш ли ме? — попитах.

Тя сви рамене.

— Цял живот се надявах, че ще имам деца, които знаят разликата между правилно и грешно. Които, когато се наложи да вземат решения, големи решения, ще постъпят правилно. Вярвам в теб, Джоуи! Ти постъпваш правилно. Как бих могла да те спра сега? Където и да отидеш, каквото и да ти се случи, знай едно, Джоуи — обичам те, винаги ще те обичам и мисля... *знам*, че постъпваш правилно. Просто... ме боли, това е.

И после тя ме прегърна. Лицето ми беше мокро, но не знаех дали от нейните, или от моите сълзи.

— Никога повече няма да се видим, нали? — попита мама.

Аз поклатих отрицателно глава.

— Заповядай — каза тя. — Направих го за теб. За сбогуване. Не знам какво друго мога да ти дам.

Тя измъкна от джоба си малко камъче на верижка. Изглеждаше черно, но когато върху него попадна светлина, заблестя в синьо и

зелено, като крило на скорец. Тя го закопча на врата ми.

— Благодаря — казах аз. — Прекрасно е... — После добавих: — Ще ми липсваш!

— Не можех да заспя — обясни тя. — Така имаше с какво да се занимавам. — После добави: — И ти ще ми липсваш. Върни се, когато можеш... След като спасиш вселената.

Кимнах.

— Ще кажеш ли на татко? — попитах я аз. — Кажу ми, че го обичам. И че беше най-добрият татко, на когото някой би могъл да се надява.

Тя кимна.

— Ще му кажа. Мога да го събудя, ако искаш?

Аз поклатих глава.

— Трябва да тръгвам.

— Ще почакам тук — каза тя. — За малко. В случай, че се върнеш.

— Няма — казах аз.

— Знам, че няма — отвърна мама. — Но ще почакам.

Аз излязох в нощта.

Навън бе под нулата. Плъзнах се в умствена настройка, която би трябвало да е изтрита от главата ми, и започнах да се оглеждам за потенциален портал.

Надявах се наоколо да има някой — не ми харесваше идеята да бродя (без главно Б) твърде далеч в такова време. Не мога просто да отворя портал към Промеждутъка, където ми се прииска. Ще ми се да можех, но не става така. Трябва да има известни сходни точки в пространство-времето, а те идват и отминават. Все едно да си хванеш такси — ако имаш късмет, някое ще спре пред дома ти, но е вероятно да почакаш известно време, дори да се наложи да идеш до най-близкия хотел или ресторант, където има пиаца за таксите. Има такива места, където е твърде вероятно да намериш потенциални портали. За съжаление, те не винаги са край ресторанти или хотели.

Може да звучи странно, но не си позволих да мисля за разговора с мама. Просто трябваше да се справя с твърде много изненади — усещах как клапите в мозъка ми заплашват да избухнат и при най-

малкия намек да се замисля. Затова се концентрирах върху търсенето на портал.

Не почувствах слабото смъдене в главата, което обикновено указва, че наблизо има такъв, затова поех надолу по улицата, а дъхът ми излизаше от устата като облачета. Улових се как се чудя какви ли биха били сапунените мехури, които по-рано правех за хлапето, при температури под нулата.

Миг по-късно разбрах — в известен смисъл.

Ню се появи изневиделица в нощта и се зарея над мен. Пулсираше в тревожен спектър: зелено, оранжево, жълто, перлено. Мина ми през главата, че шарките му може да са дори още по-сложни, отколкото бях предполагал — че вместо да са симптом на основни емоционални състояния, може всъщност да са език. Защото той определено искаше да ми каже нещо.

Когато се увери, че привлече вниманието ми, той духна напред, спирайки от време на време, за да е сигурен, че го следвам. Което аз правех. Стигнахме до малък парк — на практика нищо повече от морава без къща в дъното — намираше се на шест пресечки от дома ми. Ню изглежда ме чакаше.

Знаех какво иска. Опипах за зараждащ се портал и знаех, че ще има такъв. Открих го.

Погледнах към Ню, който търпеливо плуваше във въздуха.

— Благодаря, приятел! — казах.

Настроих съзнанието си към това транспространствено сходство като ключ към ключалка, отключих и отворих широко вратата.

Зад нея се намираше променлив, неустойчив пейзаж, който изглеждаше като от комикс за „Доктор Стрейндж“. Изправих рамене, огледах се за последно, поех дълбоко въздух — и започнах да Бродя.

[1] В древногръцката митология Сцила и Харибда са морски чудовища, стоящи от двете страни на Сицилийския пролив и поглъщащи цели преминаващите кораби. Единствените успели да преминат оттам са Одисей, както и аргонавтите, предвождани от Язон.

↑

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Влязох в Промеждутъка. Ню не се виждаше никъде, от което, честно казано, ми стана по-леко.

Не ме разбирайте погрешно — бях благодарен на мъничето, но ако не го бях срещал... ами, животът ми щеше да е невъобразимо по-прост. Джей щеше още да е жив, например. И може би аз все още щях да съм щастлив у дома със семейството си, а не да се опитвам да спася Алти-лената или каквото и всъщност да се опитвах да направя.

Застанах на една скала, която усещах по начина, по който мирише пресен риган, и която се премяташе през лудостта на Промеждутъка в трещящо арпеджио от боботеца музика. Яхнах я, както сърфист яхва сърфа, и се замислих накъде да тръгна след това.

Казах, че си спомних всичко, но не беше съвсем така. Спомних си *почти* всичко. Но колкото и да ровех из главата си, не можех да открия ключа, който ме пуска до Базовия град. (Имаше нещо... някакъв начин... но ми се изплъзваше като името на човек, което си знаел и със сигурност започва със „с“... освен ако не започва с „л“, с „в“ или с „у“. Нямах го. Предполагам, че беше логично — от всичките ми спомени именно ключът към МеждуСвят Прим би бил най-голямата тайна.)

Междувременно, някъде отзад в главата ми, един глас шептеше: „Готови сме да нападнем светове на Лоримаре. Илюзорните входи, които ще създадем, ще направят контраатаката или спасението невъзможни. Когато се захранят, обичайните координати на Лоримаре ще отключат въображаеми сенчести царства под наш контрол. Когато имаме на разположение още един качествен Харкър, ще разполагаме с цялата нужна мощ, за да изпратим флотата. Императорът на светове на Лоримаре вече е един от нашите...“

Думите на лорд Сатър не ми говореха нищо, когато ги чух за пръв път от устата на Скарабус — бяха просто поредното от твърде много неща, които не разбирах. Но сега, в светлината на случилото се, звучаха със свършена и ужасяваща логика.

Илюзорни входи, водещи към въображаеми сенчести светове.

Сенчести светове, като онзи, в който се озоваха шест деца, тръгнаха на тренировъчна мисия да намерят сигнален маяк. Мислехме, че отиваме в един от световите на Лоримаре, а вместо това се пъгнахме в сенчесто измерение. Тази тема бе спомената като теоретична възможност в един от часовете в Базовия град. Наричаха ги „крайречни светове“ по подобие на езерата със странна форма, които понякога се образуват, ако меандрираща река пресече част от самата себе си. Мислете за реката като за времеви поток, а за крайречното езеро като за отрязък от реалността, който някак си е прищипан и обречен да се върти в една и съща затворена линия на съществуване отново и отново. Тази реалност може да съществува от секунди до години, дори до векове. Работата е там, че е откъсната от Алти-лената и може да бъде засечена или достигната не по-лесно от теоретична вселена във вътрешността на черна дупка.

Ако магьосниците на лорд Сатър някак са успели да отворят път към тези сенчести измерения, можеха да им направят заблуждаваща магия и така да ги накарат да изглеждат както те поискат — а после да ни изтеглят оттам в някой от световите на МАГ. И точно това бяха сторили. Нямаше никакъв начин да засечем измамата, нито чрез инструменти, нито чрез Бродене. Съвършен капан!

Но след като веднъж е отворено, това сенчесто царство вече не е недостъпно. Все още помнех как да стигна до него.

Не можех да се върна в МеждуСвят. Нямах нужното знание. Е, добре тогава, това не означава, че не мога да започна да търся приятелите си.

Представих си координатите, които ни отведоха в капана, и внимателно ги отворих със съзнанието си.

Огромна, яйцеподобна врата се появи на няколко метра пред мен със скърцане и с аромат на горчив шоколад.

Не минах през нея. Просто гледах и чаках. След миг вратата отново се затвори, после се сви до размерите на едно нищо и изчезна. Обаче там, където бе стояла, остана тъмно място като сянка, което се набръчка и заплющя, подобно на знаме под бурен вятър.

Това беше вратата към капана. Това беше порталът, който водеше към сенчестото измерение, в което отведох отбора си.

Там отивах сега.

Пристъпих към Бродене към сенчестата врата. Но преди да успея да вляза, внезапно нещо ми се изпречи, подскачайки в пространството. Беше балон с размерите на голяма котка, който ми препречи пътя.

— Ню — казах аз.

Бутилково зелено и неоново розово запрепусаха по повърхността му като предупреждение.

— Ню, трябва да мина оттам!

Повърхността на Ню се промени, свиваше се и се разтегляше, докато пред очите ми се появи нещо, което приличаше на балонеста карикатура на лейди Индиго. После образът с плясък се превърна пак в балон.

— Не успях да се върна там, защото ти ми пречеше, нали?

Дълбоко утвърдително завихряне.

— Виж, *трябва* да се върна! Те може отдавна да са умрели или да са били оковани едва преди пет минути — знаеш колко шантаво е времето, пътуваш ли от свят в свят, особено в тези сенчести измерения. Но те бяха моите хора и аз ги отведох там. Най-малкото, което мога да направя, е да ги измъкна или да умра, докато се опитвам.

Той се сви, сякаш мислеше. После се понесе нагоре и ми освободи пътя. Изглеждаше леко натъжен.

— Но, хей, ако искаш, ела с мен — винаги е добре да си с приятел.

Ню премина през палитра от ярки цветове, които не мисля, че можете да видите извън Промеждутъка, спусна се към мен и закръжи над лявото ми рамо.

Заедно пристъпихме в сянката.

Тогава за миг стана студено, като да стъпиш в река посред горещ ден, а после светът затрептя и се възстанови.

Стоях на покрив, в свят, който приличаше на нещо, излязло от „Дъ Джетсънс“. Ню заплава пред лицето ми, превърнал се в подобие на голяма леща. Погледнах света през огромния мехурест морфож и видях...

... сиво небе. Видях, че стоя на оръдейната кула на унил замък. Цялото място приличаше на празна сценична площадка, която отдавна не се използва. Наоколо не се мяркаше жива душа.

— Така — казах на Ню. — Да намерим тъмниците.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Ето как можете да намерите подземията, ако някога ви се случи да имате приятели, хвърлени в мрачна тъмница в някакъв замък.

Гледайте да не ви забележат. Намерете задното стълбище. После продължавайте да се спускате, докато вече не може по-надолу, дотам, където коридорите са тесни и миришат на влага и мухъл, и е толкова тъмно, че без странната светлина, която се носи с вас (ако имате големия късмет да ви придружава морфож) не виждате абсолютно нищо. Стигнете ли до това място, гарантирам ви, че тъмниците са точно зад ъгъла.

Замъкът бе почти пуст. Притаих се, когато чух стъпки в другия край на коридора, но това беше всичко. А хората, които преминаваха, приличаха по-скоро на хамали — бяха в бели дрехи и носеха столове и лампи. Сякаш изпразваха и затваряха сградата.

Намерих тъмниците за около двацет минути без никакъв проблем.

Всъщност само с един малък проблем — бяха празни.

Имаше девет килии, девет дупки без прозорци, издълбани направо в скалата, с тежки железни врати с по едно малко запречено с решетки прозорче. И всички бяха празни. Единствените звуци, които долитаха, бяха драскането и шумоленето на плъховете и капещата по плесенясалите камъни вода. Рискувах и извиках имената им: „Джай! Джо! Джозеф!“ Но отговор не последва.

Седнах на камъните на пода на тъмницата. Не се срамувам да призная, че очите ми плувнаха в сълзи. Ню изплува иззад мен и заподскача във въздуха, докато по повърхността му преминаваха сияйни петна.

— Закъснях, Ню! — проговорих аз. — Сигурно вече са мъртви. Или са ги сварили, както казаха онези от МАГ, или са умрели от старост, докато ме чакат да се върна. И всичко това е... — щях да кажа „по моя вина“, но всъщност не бях сигурен дали е така.

Ню се опитваше да привлече вниманието ми. Носеше се пред лицето ми, пускайки малки многоцветни псевдоподи.

— Ню — казах, — досега ми помогна много. Но мисля, че вече стигнахме предела.

Раздразнено алено порумени балончестата повърхност на малкия морфож.

— Виж! — натъртих аз. — Изгубих ги! Какво ще направиш? Ще ми кажеш къде са ли?

Повърхността на Ню заблещука, после се превърна във вихри и гроздове звезди сред нощно небе отгоре и отдолу. Разпознах мястото. Джей и лейди Индиго го бяха нарекли Абсолютното нищо. Бинарните го наричаха Статика. Под каквито и имена да беше известно, то си оставаше граничният район на Промеждутъка, дългият път между равнините.

— Добре, дори и да са там — казах аз, — няма начин да ги последвам.

Но Джей ме беше последвал, нали? Беше ме измъкнал от „Лакрима Мунди“.

Значи можеше да бъде направено.

Но не знаех как да го направя. Можех да Бродя през самия Промеждутък. А за да достигна Абсолютното нищо, щях да имам нужда от съвсем различен набор многопространствени координати, дадени ми от някой, запознат с тези нива на реалността...

Вдигнах поглед.

— Ню? — повиках го аз.

Морфожът бавно се отдалечи, стъпка по стъпка, докато стигна края на влажния коридор. После се засили към мен, по-бързо от саксия, падаща от перваз, и въпреки че знаех какво ще направи, не можах да се въздържа да не се отдръпна назад, когато изпълни полето на зрение ми и се чу...

пукккк!

... а светът ми се разпука на звезди.

Морфожът не се виждаше никъде. Вместо това всичко ми се струваше много познато. Имах deja вю за *бил съм тук и преди*, но, разбира се, това не беше вярно, последния път, когато падах през Абсолютното нищо, Джей падаше с мен — всъщност двамата заедно падахме от „Лакрима Мунди“.

Сега вятърът между световите шибаше лицето ми и насълзяваше очите ми, а звездите (или каквото и да е това там в Абсолютното нищо)

се размиваха, докато профучавах край тях. И аз падах, ужасен от празнотата на нищото, но всъщност бях дори още по-ужасен, защото сега не падах от нещо.

Сега падах към нещо.

Представете си поничка или вътрешна тръба — основната тороидна форма. Оцветете я с нещо черно и слузесто. Сега вземете пет такива и ги усучете, огънете ги и ги оформете заедно като онези балони, които уличните артисти понякога правят за децата — въпреки че ако направите за някое дете балон, който изглежда така, то ще се разплаче и ще избяга. Още ли ме следвате? Сега направете цялото това нещо с размера на супертанкер. Накрая покрийте всяка извита повърхност на това, с което разполагате сега, тоест с голямо, черно, тръбно зло *нещо*, с кранове, кули и стени с бойници, с балисти, топове, и...

Схванахте ли идеята?

Това не беше нещо, към което ви се ще да падате. Повярвайте ми! То бе нещо, *от* което бихте искали да падате и то възможно най-бързо.

Но аз нямах избор.

Присвих очи срещу вятъра. Около голямото черно нещо имаше две или три дузини по-малки кораба — галеони, като „Лакрима Мунди“, и кораби, които бяха по-малки и по-бързи от него. Приличаха на патици, ескортиращи кит.

Знаех, че гледам атакуващата армада и флагмана на лорд Сатър. Само това можеше да е. Нападението на светове на Лоримаре бе започнало.

Най-накрая бях открил къде държат затворени приятелите ми — ако предположим, че още не бяха сварени на супа от Бродещи. Проблемът беше, че след около минута щях да се разбия като пъпеш, пуснат от небостъргач, и не можех да направя абсолютно нищо. Абсолютното нищо не е откритият космос. В него си има въздух и нещо като гравитация. Ако ударя кораба, съм мъртъв. Ако го пропусна — а шансът ми беше точно толкова, колкото мравка да пропусне футболно игрище — щях да падам вечно, освен ако не успея да отворя портал към Промеждутъка, а нямаше гаранция за това. Миналия път успях да се справя само защото Джей беше с мен.

Какво би направил Джей? — попитах се аз.

Мислех, че никога няма да попиташ, отвърна един глас в главата ми. Звучеше като моя глас, само с десет години по-стар и безкрайно по-мъдър. Не беше Джей, нито неговият призрак, нито нещо подобно. Бях си просто аз, така мисля, но открил глас, в който да се вслушам.

— Сега си във Вълшебен регион — продължи гласът на Джей. — Нютоновата физика е по-скоро предложение, отколкото непоклатим закон. Важна е силата на волята.

Това беше преразказ на лекция по Практическо чудотворство, или, както го наричахме, „Вълшебство 101“. „Вълшебството е просто начин да говориш на вселената с думи, които тя не може да пренебрегне — беше казал инструкторът ни, цитирайки някой, чието име вече бях забравил. — Някои части от Алти-лената слушат — това са вълшебните светове. Някои не го правят и предпочитат ти да ги слушаш — това са научните светове. Разберете ли това, всичко става доста просто.“

Разбира се, „доста просто“ е относителна идея в училище, където дори часовете за изостанали биха накарали Стивън Хокинг и Мерлин Магьосника да се изпотят здраво. Все пак бях научил достатъчно, за да знам, че мястото, където се намирах сега, е място на сурова и неконцентрирана магия. „Подпространство“, което работеше по-скоро по законите на колективното съзнание, отколкото според механистични принципи.

Воля. Това беше ключът.

Схвана идеята — похвали ме Джей някъде в главата ми. — Сега я приложи!

Огромната зла преплетена поничка се уголемяваше, докато падах към нея. Не изглеждаше много мека и беше дяволски трудно да не я уцелиш.

Добре тогава, реших аз. Ще я уцеля. Но не падах към нея — *издигах* се бавно към нея. Издигах се толкова бавно, толкова леко, че когато докосна повърхността ѝ, сякаш пухче ще докосне тревата, сякаш перо ще полегне на възглавницата — тъй деликатно, че почти няма да се усети.

Трябваше само да убедя тази част на Алти-лената, че не падам стремглаво към смъртта си.

Което означаваше да убедя себе си...

Не падам — казах си аз. — *Издигам се, лесно и леко. Меко и бавно...*

И успях да пренебрегна тънкия, разумен глас отзад в главата ми, който крещеше от страх.

Не падах. *Не падах...*

Стори ми се, че вятърът в лицето ми отслабна. После всичко внезапно преобърна перспективата си на сто и осемдесет градуса и докато стомахът ми все още се опитваше да се справи с това...

Ударих повърхността на кораба доста по-силно, отколкото пухче, докосващо тревата — всъщност беше достатъчно да ми изкара въздуха и да се задъхам. Но нямах нищо счупено. Благодарих на гласа на Джей в главата си, докато лежах на палубата, вкопчен в едно въже в опит да си поема дъх.

Накрая успях да седна и да се огледам. Ню не се виждаше никъде — беше изчезнал още откакто по някакъв начин ме премести от тъмницата в Абсолютното нищо. Добре, бях съвсем сам и бях на кораба.

Сега какво?

Отговорът не се забави много. Изведнъж една ръка ме сграбчи за врата. Още ръце ме издърпаха за крака. Извиха ми ръцете зад гърба и ме повлякоха към една кула, надолу по десетина тесни стъпала, дълбоко във вътрешността на огромния флагман към обширно помещение, което изглежда бе отчасти стая с карти, отчасти инквизиция и отчасти аудитория в гимназия.

В стаята миришеше така, сякаш нещо бе умряло преди месеци и още не бяха открили какво е, за да го изнесат. Миришеше на гнило, на разложение и на мухъл.

Лейди Индиго и Невил Желирания човек бяха там, заедно с около петдесетина други, които не бях виждал. Някои изглеждаха като нормални хора — други бяха *много* по-екзотични.

А имаше и един, който не бях виждал досега, но познах в мига, в който влязох. Не бях виждал по-едър човек от него — толкова едър и с такива съвършени пропорции, че пред него всички други в стаята изглеждаха като малки деца. Бе облечен с роба в черно и алено. Тялото му — тази част, която виждах — беше човешко и мускулесто като на Давид на Микеланджело. Безупречно тяло.

Но лицето му...

Как да го опиша? Ако го видите, никога няма да можете да го забравите. Лицето му ще изплува пред погледа ви, започнете ли да заспивате, и ще се будите с писъци.

Представете си човек, който е започнал да се превръща в хиена, както върколак се превръща във вълк. Представете си го застинал наред трансформацията — лицето му наполовина муцуна, брадата му наполовина с кучешка козина, зъбите му — остри и създадени да разкъсват. Имаше свински очички, които светеха в червено, с хоризонтални цепки, като на пор, сплескан нос и челюст, постоянно изкривена в противна пародия на усмивка.

По някакъв изопачен начин ми напомняше на изображенията на Анубис, египетският бог с глава на чакал, който съпровожда душите на мъртвите до съда в отвъдния свят. Може би това е по-доброто описание, защото горе-долу същото щеше да направи и с мен.

Но не видът му обещаваеше кошмарите. А усещането за това, което се крие зад ужасното му мутирало лице. Знаех, че за това чудовище, кошмарите са приятно забавление. Те са като танците в парка на Мери Попинс от филма на Дисни.

Лорд Сатър ми се усмихна с остри зъби и проговори с глас като меден блатен газ:

— Бяхме разочаровани, че те изпуснахме миналия месец от клопката, Джоузеф Харкър. Толкова ти благодарим, че се върна. — Той извърна главата си на хиена. — Беше права, лейди Индиго. Най-силният Бродещ на десетилетието! Подушвам го! Ще стане чудесно гориво за „Малефик“.

Отново се обърна към мен и аз за малко да изкрещя, когато противните му очи ме пронизаха.

— Имаш късмет — каза ми той. — Няма друг кораб, който може да те лиши напълно от всякаква външна материя, да ти смъкне цялата плът, кости, коса и мазнини, да те сведе до абсолютната ти същност — силата, която ти позволява да Бродиш от свят в свят, силата, която дава възможност *на нас* да пътуваме из Абсолютното нищо. Никой друг кораб не би могъл да го направи, освен „Малефик“. Отведете го — нареди той и няколко слуги се спуснаха към мен. Хванаха ме и ме завлачиха надалеч от лорд Сатър.

Внезапно над главата ми избухнаха разноцветни искри. Разпознах завихрянцията в цветовете на дъгата и сърцето ми подскочи с

облекчение. Ню се беше появил и се спускаше към мен. Надявах се някак си и да ме телепортира оттук, както беше направил преди, когато попаднахме с отбора ми в капана на лейди Индиго.

Лейди Индиго каза:

— Морфожът, милорд.

В гласа ѝ нямаше притеснение.

— Точно така — потвърди спокойно лорд Сатър с неговия плътен, гърлен глас. — Както очаквах.

Той протегна ръка, в която държеше малка стъклена пирамида. Постави я на пода, отстъпи крачка назад и в същото време произнесе една-едничка дума. Тя звучеше като „смъкълтфоръо-гобслоч“, но вероятно не беше това. Блесна светлина, черна светлина — не като пурпурната светлина, с която се осветяват афишите, за да засияят цветовете, а истински черна, като обсидианов лъч, като крушка в негатив. Тя обгърна Ню, който започна да побелява, да се свива и да се променя.

Знаех, че ако Ню можеше да крещи, щеше да го направи.

— *Не!* — изкрещях аз, но нямаше значение.

Сноповете чернота някак си *компресираща* малкия морфож, натъпкаха го в трите измерения на този свят. После черните лъчи засветиха надолу към малката призма и след секунди изчезнаха, като след себе си оставиха единствено бял послеобраз върху ретината ми.

Лорд Сатър взе пирамидата. Дори от мястото, където стоях, виждах вътре в нея малко мехурче, което преминаваше от ядосани червени към бесни алени оттенъци.

— Казаха ми, че това създание се е привързало към теб, момче — засмя се той. — Затова взех едно резервоарче за него. Използвахме ги — о, преди толкова много години, когато се опитахме да колонизираме част от лудостта между световите. Тези същества бяха голяма досада. Резервоарчето няма да го задържи задълго — десет, най-много двайсет хиляди години — но предполагам, че никой от нас няма да е тук, когато накрая се счупи.

Той пъхна пирамидата в джоба си.

— Често ми се е искало... — започна лорд Сатър, като се обърна към мен.

Не мисля, че някога изобщо бих могъл да опиша колко е ужасно, когато той говори сякаш само на мен и ме гледа право в очите. Беше си

достатъчно зле, когато се обръщаше към всички в стаята, но когато ме погледна, се почувствах така, сякаш знае всяко едно лошо нещо, което съм сторил. И не само това, а също и че смята лошите ми постъпки за единствената част от мен, която има значение, а всичко останало е незначително и глупаво.

— Често ми се е искало — повтори той, — да можем да впрегнем морфожите. Ако успеем да използваме енергията им по начина, по който използваме тази на Бродещите, с лекота ще управляваме всеки свят и всяка вселена — славният паноптикум на създанието ще бъде наш. Но, уви, това не изглежда осъществимо. Имаше един такъв опит, но сега там, където някога се намираще Земята, върху която бе направен този експеримент, има единствено космически прах. От нея не остана парче по-голямо от бейзболна топка. Не, ще трябва да се задоволим с жизнената същност на деца като теб. — И той ми намигна, сякаш ми разказваше леко мръсен виц. Той бе нещото, което миришеше, сякаш е умряло преди много време, миризмата, която усетих, когато влязох в огромната зала. Усецаше се дъх на гнилост.

Никога в целия си живот не съм бил толкова уплашен *от каквото и да било*, както ме плашеше той. Може би в страха ми бе имало мъничко магия. Но дори и така да беше, аз нямах нужда от нея.

— В живота, който тепърва ти предстои — каза лорд Сатър, — или, да го кажем по друг начин, момче, в следващите трийсет-четирийсет минути, можеш да се утетиш с това, че същността ти — душата ти, ако предпочиташ, заедно с още много от вас, малки Бродещи, ще захрани корабите и плавателните съдове, които ще дадат възможност на моя народ и на моята култура да спечелят превъзходство във всичко, превъзходство, което справедливо заслужаваме. Това радва ли те, момче?

Аз не казах нищо.

Жълтите зъби се оголиха в пародия на дружелюбна усмивка.

— Знаеш ли какво? — каза той. — Падни на колене пред мен! Целуни ми краката! Обещай да ми служиш винаги и навсякъде. Тогава ще ти пощадя живота. Имаме достатъчно гориво за това нападение. За това начинание сме докарали всяка една бутилирана душица. Какво ще кажеш? Цуни краченце? — и той помахна пред мен огромния си крак, покрит с черна козина, а ноктите му бяха като на граблива птица.

Тогава разбрах, че ще умра, защото нямаше да му целувам краката. Погледнах го в очите и казах:

— Така и така ще ме убиеш, нали? Просто искаш първо да ме унижиш.

Той се засмя и стаята се изпълни с вонята на гранясало месо, започна да пляска по бедрото си с ръка, сякаш бях казал най-смешния виц на света.

— Точно така! — избоботи той между изблиците смях. — *Наистина щях да те убия при всички положения.* — После си пое дъх. — Ох, имах нужда от това. *Толкова се радвам, че реши да наминеш.* — После продължи: — Свалете го долу в стаята за топене! Време е да изрежем и да стопим него и останалите. Няма нужда да е безболезнено. — Той отново се обърна към мен, пак ми смигна и ми обясни словоохотливо: — Смятаме, че голямата болка, причинена на Бродещите по време на процеса на топене, разбунва духовете им и повишава енергията им. Сигурно защото болката е нещо, върху което могат да се съсредоточат. Е, довиждане, момче — и той протегна огромна ръка и ощипа бузата ми, почти любящо, като стар чичо.

После започна да стиска, все по-силно и по-силно. Обещах си да не викам, но болката стана непоносима.

Изкрещях.

Той ми намигна още веднъж, сякаш си бяхме разменили шега, която никой друг в стаята не схваща, и пусна бузата ми.

Извиха ми ръцете и ме поведоха навън. С такова облекчение се отдалечавах от лорд Сатър, че, поне за няколко мига, изобщо не ме интересуваше, че ме водят към стаята за топене.

Всеки път, когато в някоя книга се натъкна на фразата „участ, по-лоша от смъртта“, се замислям. Все пак, смъртта е възможно най-лошото нещо, и възможно най-окончателното спрямо обичайното развитие на нещата.

Но идеята да бъда убит, сварен и редуциран до това, което ме прави *мен* — а после да прекарам остатъка от вечността в бутилка, използван като някакво космическо хранване...

От тази перспектива смъртта изглеждаше доста добре, да знаете. Наистина.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Докато слизахме от ниво на ниво, коридорите ставаха все по-тесни и по-тъмни. Ставаха и по-топли, сякаш огромният флагман се задвижваше с пара, което засилваше чувството ми, че се спускам в ада. От мига, в който стъпих на „Малефик“, мрачното и тъмното царуваха навсякъде и докато се спускахме в утробата му, положението само се влошаваше.

Слизахме по още по-тесни стълбища — „стаята за топене“ сигурно беше на едно от най-долните нива на кораба. Бях благодарен за това. Даваше ми повече време да мисля. Пред мен вървяха двама стражи, зад мен още двама. Коридорите и стълбите вероятно нарочно бяха изградени като лабиринт и знаех, че съм безнадеждно загубен.

Но колкото и тесни и ограничаващи да бяха тези коридори, те бяха нищо в сравнение с хамстеровия лабиринт, из който търчеше собственият ми мозък.

Лорд Сатър беше наредил да ме убият заедно с „другите“. Това означаваше само едно — моят екип може би все още беше жив.

И ако беше така, все още имахме някакъв незначителен шанс.

Пет хванати в капан версии на самия мен срещу кой знае колко хиляди войници на МАГ, вълшебници и демони... честно казано, би било голям късмет, ако срещу нас се изправят само лорд Сатър и лейди Индиго. Без помощта на Ню шансовете ни бяха точно колкото... ами колкото една нула.

Това го знаех, разбира се. Въпреки това вероятността те все още да са живи, ми повдигаше духа.

Имаше нещо определено адско в долните нива на „Малефик“. Започна да ми се струва, че надушвам сяра във въздуха. После стражите пред мен отвориха тежка дървена врата, обкована с бронз, и грубо ме бутнаха през нея — тогава миризмата се усили.

Представете си ада такъв, какъвто са ни го описвали още от детството ни. Сега си представете, че най-ужасната яма за мъчение там е стая, не по-голяма от гимназиална класна стая. Представете си, че е проектирана от някой, който е гледал твърде много евтини стари

филми на ужасите, от онези черно-белите, каквито показват късно вечер. Това беше стаята за стопяване.

Помещението беше без прозорци, точно както девет десети от останалите, които бях виждал. По стените висяха най-различни инструменти и сечива — страшни, остри и огромни. Не ги разгледах много отблизо, но изглежда служеха да „бъдем досварени“, след като вече сме втели известно време в казана. В дъното на стаята, кацнал върху издигната решетка, се извисяваше истински готварски казан, покачен на три тънки метални крачета, изкован от бронз и широк поне три метра, подобно на огромен котел или канибалски казан от рисуваните филмчета. В него врише някаква течност — от миризмата заключих, че най-вероятно не е вода. Миришеше на течна сяра, на амоняк и саламура. Мисля, че вътре имаше и кръв — магията на този кораб черпи много мощ от кръвта. Огънят отдолу се подхранваше с различни соли и прахове. Веднъж гореше в зелено, после в червено, после в синьо, добавяха ли се различните химикали. Димът и пушекът изпълваха въздуха, щипеха очите и дробовете ме заболяха. Едно дребно създание, което приличаше малко на жаба и малко на джудже, подхранваше огъня с праховете и внимаваше да не сипе повече от една малка шепа едновременно.

Никое от съществата наоколо не беше човек. Детайлите се различаваха трудно, тъй като голяма част от светлината идваше от пламъците под казана, но съществата имаха пипала и антени. Не знаех дали са от граничните светове далеч от Арката или са хора, превърнати в неща, на които не им пречи гъстият химичен дим, нито горещия въздух, нито това, което трябваше да правят с нас. Предполагам, че няма значение. Стражите ми, от друга страна, имаха много против пушека и въздуха. Двама спряха отвън, по един от всяка страна на затворената врата. Другите двама, които ме въведоха в стаята, държаха кърпички пред устата и носа си, а по лицето им се стичаха сълзи.

Едно нещо приближи към нас. Може да беше богомолка, ако богомолките ставаха толкова големи и имаха човешки очи. Забъбри неодобрително към похитителите ми.

— Не влиза тук! — каза им то. — Не за дишане! Топене скоро започва. Махай се! Върви си оттук. *Тц-тц-тц!* Тук сега не за твоя раса.

После димът се разсея за миг и ги видях от другата страна на казана. Сърцето ми подскочи. Бяха със завързани ръце и крака, положени на земята, като зайци, готови за котела — моите съотборници.

Веднага видях, че всички са там — Джай, Джакон, Дж/О, Джо и Джозеф. Всички бяха в съзнание. Изглеждаха изтощени и отчаяни. Не знаех колко време бе минало за тях — дни? седмици? месеци? — но изглежда престоят им хич не е бил приятен. Всички бяха отслабнали, дори малкият Дж/О. Освен това не ми се струваха изненадани, че ме виждат. Може би мълвата, че съм заловен, вече бе стигнала дотук, или просто го очакваха. Достатъчно неща бях объркал досега, беше си направо очевидно, че ще го направя пак, този път за последно. Те просто ме гледаха и примирението, изписано по лицата им, ме клъвна в сърцето.

Лошото беше, че знаех, че са прави. От такова място не правиш геройски измъквания в последния момент. На такова място умираш — болезнено, бавно и с голямо съжаление.

Един от стражите ми ме пусна, пристъпи напред и каза:

— Водим още един за казана. Заповед на лорд Сатър.

От пламъците под котела избухна сярата и другият ми страж също ме пусна, за да си избърше насълзените очи.

Точно тогава се втурнах към действие.

Е, „втурнах се“ не е точната дума, но звучи по-добре от „залитнах и ритнах“, което всъщност направих. Залитнах напред, после ритнах, колкото можах по-силно, най-близката подпора от триножника, поддържащ огромния казан.

Ще ми се да можех да кажа, че имах блестящ план. Нямах. Просто исках да спечеля малко време. Или да направя *нещо*, при всички положения.

Все едно участвах в автомобилна катастрофа. Всичко се случи толкова бавно, после...

Кракът на триножника се наклони и се измести.

Видях, че стражите ми, кашляйки и плюейки, се втурват към мен.

Казанът започна да се накланя.

Жабоподобното нещо, което толкова внимателно хвърляше различни соли в огъня, изпусна подноса с химикали, отскочи и нацели

най-близкия страж, който изпсува и се препъна в богомолката отзад.

Хвърлих се встрани от казана, когато праховете в пламъците изригнаха като миниатюрни фойерверки...

И бавно, величествено и необратимо, котелът се прекатури.

Никога няма да забравя как стражът вдигна ръка, сякаш да спре казана да не падне върху него, и как казанът продължи да пада. Никога няма да забравя разтопеното съдържание на котела, което се разплиска и изтече, нито писъците на създанията, когато течността ги достигна. Тя прогаряше и продължаваше да прогаря, дори и костта.

Задушавах се. Едва дишах. Всичко се въртеше пред очите ми и усещах как по бузите ми се стичат сълзи. Но продължавах.

Взех от пода нещо, което изглеждаше като нож за обезкостяване, и започнах да режа въжетата на съотборниците си. Първо скочих при Джо, освободих крилете ѝ, после извадих кърпата, запушила устата ѝ.

— Благодаря — каза тя.

— Криле — задъхвах се аз. — Въздух! Раздухай го! Въздух!

И се преместих при Джакон.

Джо кимна, после разпери криле и започна да пляска с тях, издухвайки задушаващия дим далеч от нас. През решетката навлизаше свеж въздух — предполагам, за да подхранва огъня — и аз го вдишах на големи глътки, изтрих очите си и продължих да разрязвам въжетата с ножа. Джакон изглеждаше в най-добра форма от целия екип, въртеше се и се усукваше в примката, така че скочи на крака и разкъса останалите въжета още преди да успея да ги срежа.

После оголи зъби, заръмжа гърлено и скочи към мен.

Аз залегнах.

Вълчото момиче прелетя над главата ми и разкъса богомолката, която се бе засилила към мен с един сатър.

С гневно движение ѝ откъсна главата, а тялото ѝ залитна, размахало сатъра, сяпало и бясно.

След това освободих Джозеф. Въжетата му бяха дебели като корабни. Освободих ръцете му, после му подадох нож и му казах сам да среже тези на краката си. Той разтри ръцете си с гримаса, после срязва въжетата два пъти по-бързо от мен.

С крайчеца на окото си видях как Джакон ни пази като вълчица своите малки, всеки косъм на главата ѝ беше изправен, зъбите ѝ оголени, а Джо, която все още раздвижваше въздуха и беше грабнала

една пика от стената, наръгваше с нея всяка гадина, осмелила се да я доближи. Не че мнозина го правеха. Повечето се бяха скупчили в ъгъла и се опитваха да се предпазят от пламтящата разтопена река между нас и тях.

Освободих Джай.

Той се претърколи неудобно на земята.

— Изпитвам парестеза — каза той. — Целият съм изтръпнал. Освен това съм ти дълбоко, безкрайно признателен.

— Няма проблем — отвърнах аз.

Отпуших устата на Дж/О.

— Типично! — обади се той. — Оставяш ме последен! Просто защото съм най-малкият. Предполагам, че смяташ това за честно. *Ммммф, ммф, мф, мммммммммммф!* — това последното го каза, защото пак затъкнах кърпата в устата му.

— Всъщност — обясних му аз, — ти искаше да кажеш: „Благодаря“. И ако не го кажеш, ще забравя да те освободя и ще те оставя тук, случайно нарочно.

Извадих превръзката. Очите му изглеждаха много големи и много кръгли.

— Благодаря ти — каза той с тъничък гласец, — че се върна и че ме освободи. Благодаря!

— Няма за какво — отвърнах аз. — Нищо работа!

И освободих краката, а после и ръцете му.

Димът беше започнал да се разрежда и огънят се държеше повече като огън и по-малко като Везувий. Събрахме се със съотборниците ми. Предположих, че в стаята за топене има силна огнеустойчива магия — пламъците не се разпростираха по стените, тавана или пода. И започнаха да утихват.

— По необходимост се налага да инспектираме с цялата възможна бързина — каза Джай. — Несъмнено внезапният ни революционен подем е активирал многобройни сигнални вещерски магии.

— Няма да успеем да си проправим път през целия кораб — каза Джо, — но да загинеш в битка е по-добре, отколкото да умреш в казан с вряща кръв.

— Няма да умираме нито в битка, нито в кръв — казах й аз. — Просто няма да стане! Но единствената врата е от другата страна на

огъня.

— Всъщност — каза Дж/О с известна нотка на самодоволство, — ето тук има една скрита врата. Видях едно от гърчещите се създания да излиза от нея, когато ни доведоха.

— Браво на теб! — казах аз. — Но как се отваря? Сигурно е защитена от магии или заклинания, нали?

От другата страна на пламъците стражът, който все още стоеше на краката си, и другите гадини се събираха, гледаха ни и говореха. Изненадата вече не беше на наша страна. Трябваше да действаме, по един или друг начин.

Джозеф сви рамене. После си плю на ръцете, протегна се и затегли. Вените на врата му се издуха. Засумтя от усилие, после се отдръпна. Виждаха се очертанията на вратата, там, където решетката се опираше в стената. Той се ухили, после стовари отгоре ѝ огромния си крак с всичка сила.

В стената се появи дупка с размера на порта.

— Магиите са едно — каза той, — но суровата сила е нещо съвсем друго. Да вървим!

Тези от нас, които нямаха оръжия, си взеха от стената в стаята за топене. Аз поспрях за малко и вдигнах кожена торбичка, пълна с някакъв прах.

— Какво е това? — попита Дж/О.

— Нямам представа — казах. — Но предполагам, че това хвърляха в огъня. Някакъв барут. Няма да навреди.

Той се намръщи.

— Не мисля, че е барут. Нещо магическо е. Око от тритон или нещо подобно. Най-добре го остави тук.

Това наклони везните. Пъхнах кесията в джоба си и после минахме през дупката и се озовахме в тесен проход, не по-голям от вентилационна шахта.

Дж/О водеше, а Джакон завършваше колоната. Останалите се стараехме да се държим възможно в средата, като се бутяхме непрекъснато в тъмното.

— Доста се позабави — каза Джо. Чух шумоленето на перата, когато събра крилете си.

— Дойдох веднага, щом успях. Какво стана с вас?

— Отведоха ни в някакъв затвор — каза Дж/О. — Бяхме в отделни килии. Не ни беше разрешено да говорим с никого, нито да четем, нищо. А храната — ъхх! В моята намерих буболечка.

— Буболечките бяха най-хубавото — каза Джакон. — Дори не си направиха труда да ни разпитат. Беше очевидно, че сме за казана. — Тя се поколеба и усетих как потрепери в тъмното. — Видях лорд Сатър. Той каза, че ще страдаме, че той лично ще се погрижи.

Спомних си онова отвратително таласъмско лице, как ми се хили насреща.

— Каза същото и на мен — обясних им аз. — Така горивото достигало максималната си ефективност. — Радвах се, че в тъмното никой не вижда лицето ми.

— Надявахме се, че ще се върнеш за нас — каза Джо, — или че ще се върнеш на МеждуСвят и те ще изпратят спасителен отряд. Но седмиците минаваха, ти не идваше и започнахме да губим надежда. А когато ни отведоха на МАГ Прим и ни качиха на „Малефик“, мисля, че всички разбрахме, че сме мъртви.

Обясних им накратко какво се беше случило — как МАГ е използвал сенчесто царство, за да ни отклони от следата и как ме бяха уволнили и изтрили паметта ми, как после си я възвърнах благодарение на Ню. Точно когато приключих разказа си, Дж/О видя светлинка пред нас.

Минаха още десет минути, преди и ние да я видим — киберзрението на Дж/О е много по-чувствително към светлината от обикновените очи. Но накрая всички излязохме от тунела на светло и зяпнахме със страхопочитание.

Стояхме на площадка, от която се виждаше залата с двигателите. Не съм сигурен как лети „Малефик“, но ако размерът значи нещо, двигателите имаха повече от излишна мощ. Бяха гигантски. Залата вероятно заемаше цялото най-долно ниво на кораба. Под нас имаше огромни бутала, клапи и въртящи се зъбни колела, големи колкото градската ротонда в Грийнвил. От огромни контролни клапи излизаше пара, а разни лостове се блъскаха с оглушителен трясък. Това ми напомни на изображенията, които бях виждал от котелното на стари океански лайнери като „Титаник“ — само че в онези кораби машините не са били поддържани от тролове и таласъми.

Джай докосна ръката ми и посочи встрани. Обърнах се и видях какво охранва двигателите — огромна стена, натъпкана от пода до тавана с нещо, приличащо на аптекарски шишета или старовремски бутилки за сайдер от дебело стъкло. Във всяко едно имаше светлинка като от светулка, само че светулка нямаше — нежна луминесценция, която лекичко пулсираше в ритъм с оглушителните машини. Имаше най-различни цветове, от светулчесто зелено до флуоресцентно жълто и оранжево и очеизбодно лилаво. От горната част на всяка бутилка се спускаше тръбичка и стигаше до огромна тръба на тавана, която се проточваше до центъра на двигателя.

— Това са нашите братя! — прошепна Джай.

— И сестри — додаде Джакон.

Докоснах страната на една студена стъкленица и тя засия в ярко оранжево, сякаш ме позна. В тези бутилки се криеше горивото, което задвижваше флагмана — есенцията от Бродещи като мен, лишени от телата им, бутилирани и заробени.

Стъклото — или какъвто и да беше този материал — сякаш леко вибрираше. В главата ми се въртеше само онази сцена от стотици различни филми на ужасите, в която някой, обладан от демон, в кратък миг на просветление и здрав разум се моли: „Убийте ме!“

— Това можеше да сме ние — изръмжа Джакон.

— Все още е възможно — избоботи Джозеф.

— Отвратително е — каза Джо. — Ще ми се да можем да направим нещо за тях.

— Можем — каза Джай. Устните му се бяха превърнали в тънка гневна чертица. Джай винаги изглеждаше много мил. Сега усещах гнева му във въздуха, като статично електричество преди буря.

Той смръщи вежди и впери поглед в стъклена бутилка над нас. Мисля, че го видях как потрепери. Концентрира се още повече, затвори очи — и стъклото се пръсна, експлодира с „пук!“ като фойерверк. Светлинката затрептя във въздуха там, където се намиреше бутилката, стрелкайки се нервно, сякаш несвикнала със свободата.

Погледнах другите. Всички мислехме еднакво.

Желязното нещо, което бях взел от стаята за топене, приличаше на алебарда — от едната страна имаше острие, а от другата — тъп чук. Най-подходящото оръдие за тази работа, както би казал татко.

Пристъпих напред. Изкрещях, докато замахвах — дивашки вик, който почти потъна в звука от разбиване на стъкло. Около пет стъкленици се пръснаха при първия удар. Светлинките в тях заблестяха ярко, достатъчно, че да оставят послеобраз.

Останалите от отбора продължиха със същия, ако не и по-голям ентузиазъм. Въздухът се изпълни с летящи стъкла и стрелкащи се светлини. Метнах поглед през рамо — в залата с двигателите настана истински хаос. Огромните бутала се запъваха, излизаха от ритъм или напълно спираха. Парата избиваше все по-бясно от различни клапи, експлодираше от тръбите. Таласъми, гномчета и друга измет от вълшебните приказки се суетяха като плъхове върху горещата ламарина, изпаднали в паника.

Великата машина спираше.

В момента изобщо не ми пукаше. Интересуваше ме само това да освободя душите на всички различни мои версии от техните стъклени затвори. С всяка разбита бутилка се чувствах все по-добре, по-силен и по-завършен.

По-жив.

Осъзнах, че Джозеф всъщност пее, докато разбива. Гласът му беше ясен и красив. Беше някаква песен за една стара жена, за носа ѝ и за много херинги... зачудих се от какъв ли свят идва той.

После забелязах нещо.

Светлинките не изчезваха. Оставаха тук и се рееха във въздуха. Даже напротив, ставаха по-ярки, пулсираха в светулчестите си цветове и се сбираха точно над главите ни. Не знаех дали това, което е останало от тях, може да оцени какво сме направили или не. Но това нямаше значение. *Ние* знаехме.

Джакон разби последната бутилка, тя се пръсна, душата вътре беше свободна и се зарея с другите.

Всичко се наелектризира. Казвам го буквално — сякаш въздухът бе свръхзареден — всеки косъм по тялото ми бе щръкнал. Страх ме беше да докосна каквото и да било, за да не бъда мигновено изпепелен. А светлинките трепкаха над нас.

Може би си въобразявахме, но ако беше така, то всички си въобразявахме едно и също. На някакво много истинско ниво, те всички бяха нас, или са били някога нас, преди да бъдат избити и използвани да охраняват този кораб, който се движеше между

световете и затова струва ми се стана така, че това, което мислеха, се изля върху ни.

Те мислеха „отмъщение“.

Мислеха „унищожение“.

Мислеха „омраза“.

А, гледайки към нас, пулсираха в нещо, което много силно се усещаше като „благодаря“.

Светлинките на душите започнаха да светят по-ярко, толкова ярко, че всички ние, с изключение на Джакон и Дж/О, бяхме принудени да отвърнем погледи. А после полетяха и ми се стори, че чувам как вятърът свисти при движението им.

Долу при двигателите троловете и таласъмните търчаха във всички посоки — ужасени и паникьосани. Нямаха никакъв шанс. Когато светлинките се стовариха върху тях, всеки избухна в нещо подобно на рентгеново изображение, което припламна и после изчезна.

Светлинките достигнаха двигателите.

Предполагам, че и аз бих мразил тези двигатели, ако ги бях задвижвал с всичко свое, с всичко, което бях. Когато искриците докоснаха двигателите, в миг изчезнаха. Сякаш стоманата, желязото, бронзът и парата някак си ги бяха всмукали.

— Какво правят? — попита Дж/О.

— Тихо! — каза Джакон.

— Не искам да развалям момента с практични наблюдения — казах аз, — но лорд Сатър и лейди Индиго вероятно в момента изпращат за нас още войски по онзи тунел. Всъщност съм изненадан, че не са...

— Мълчи! — срязва ме Джо. — Мисля, че ще гръмне.

И тогава корабът гръмна и беше чудесно. Като светлинно шоу и шоу с фойерверки и унищожението на кулата на Саурон... всичко, което можете да си представите. Двигателите на „Малефик“ сякаш започнаха да се *разтварят* в светлина, в пламък, в магия, а после, с тътен, който се извиси до праисторически рев, те се *взривиха*.

— Това несъмнено е открояващ се с превъзходството си пожар — въздъхна Джай с широка усмивка на лицето.

— Готино! — съгласи се Джозеф. — Красиво!

Ако двигателите на „Малефик“ имаха гаранция, то тя в момента определено стана невалидна.

После, когато прахът се слегна, го усетих със съзнанието си. Там, където досега под нас стояха двигателите, имаше портал към Промеждутъка — най-голямата порта, която някога бях виждал.

— Тук долу има портал — казах аз. — Предполагам, че цялата тъкан на пространство-времето е било под натиск от двигателите. Сега тях ги няма и оставиха място, през което можем да минем.

Джакон изръмжа гърлено.

— Тогава по-добре да побързаме — каза тя. — Надушвам цял батальон от онази паплач — идват към нас, долу през прохода.

— А освен това — каза Джай, — мисля, че приятелите ни едва сега започват битката.

Погледнах — той беше прав, защото искрите на душите сега бяха дори още по-ярки, издигайки се от мястото, където бяха двигателите и минавайки през тавана на горното ниво.

— Мога да прелетя с Дж/О надолу — каза Джо. — Джай може да се телепортира и вероятно да носи Джоуи или Джакон. Но Джозеф е твърде едър, за да го носим.

Джозеф сви рамене.

— К'во толкова — каза. — Мога да скоча.

Всички знаехме, че ще оцелее. Единственото ми притеснение бе, че може да мине през пода и да пропадне в Абсолютното нищо.

Но нямаше време за колебания или премисляне. Чувах тропота от ботуши в тунела — приближаваше към нас. Трябваше да се махаме. А и порталът нямаше да е отворен много дълго — усещах, че е нестабилен.

Оставаше само един проблем.

— Приятели — казах аз. — Лорд Сатър хвана Ню. Няма да тръгна без него. Той няколко пъти ми спаси живота. Спаси всички ни. Съжалявам! Ще ви прекарам през портала, ако искате. Но аз оставам да намеря Ню.

Точно тогава първите войници минаха през вратата.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Над нас се чу грохот и една голяма тръба се откъсна и се разби в пода. Не беше много близо до нас. Чудех се какво ли правят освободените души с остатъка от кораба. После се обърнах към настоящото бедствие.

Когато първият войник влезе през отвора, Джозеф го грабна, както дете хваща пластмасова фигурка, и го пусна от площадката. Той попищя малко, докато падаше.

— Значи — обърна се Джай към мен — отхвърляш възможността да ни придружиш до дома, за да пропилееш глупаво живота си в опит да спасиш домашния си любимец — многоизмерна форма на живот от... — той замлъкна, защото още една шепа изумително грозни войници дойдоха откъм коридора и също бяха грабнати, пренесени и съборени през парапета, за да паднат на пода под нас в различни стадии на размазване.

— Да — отвърнах аз. — Предполагам, че да.

Той въздъхна. После погледна Джо.

— Звучи ми добре — каза тя.

— И на мен — съгласи се Джозеф. — Навит съм — хей, не толкова бързо! — и той хвърли един от войниците обратно в коридора, събаряйки останалите като кегли.

— Кажу „моля“ — обади се Дж/О.

— Какво?

— Кажу „моля“ и ще ти помогна да си върнеш животинчето.

— Моля — каза аз. Замахнах с алебардата и още едно създание войник падна с крясък. После зачаках, но друг не мина по коридора. Явно се бяха отказали от тази идея.

— По-добре да побързаме — каза Джакон. — Не мисля, че този кораб ще издържи още дълго. А лорд Сатър ще се махне още преди корабът да се разпадне. Познавам ги тия като него.

Казах:

— Все още никой не е споменал истинския проблем.

Джай се усмихна.

— За кой точно истински проблем става дума?

— Намираме се на дъното на кораба. Трябва да се качим на горната палуба. А най-бързият начин е вероятно да се върнем през коридора, през който преди малко слязохме.

— Не е задължително — каза Джо и посочи надолу. — Погледни натам.

Към залата с двигателите водеше голяма врата, нещо огромно, направено от месинг, и сега тя се отваряше, много бавно, задвижвана с колела или крикове, и скърцаше и се оплакваше като Злата вещица от Запада. Щом се отвори, малка фаланга от войници на МАГ влязоха с маршова стъпка и се подредиха в редици. Обаче не предприеха нападение. Просто образуваха стена от плът и оръжия пред нас.

В продължение на един напрегнат миг никой не помръдна. После войниците на МАГ разделиха редиците си и там се появи един-единствен мъж. Мъж, по чиято гола кожа пълзеше стълпотворение от кошмари.

— Здравей, Скарабус! — извиках аз в опит да звуча уверено, въпреки че по кожата ми пълзяха почти толкова неща, колкото по неговата. — Харесва ли ти пътешествието? По-късно ще има игра на карти и бинго.

— Още отначало смятах, че Невил и лейди Индиго те подценяват, момче — отвърна ми той. — Щях да се радвам, ако се беше оказало, че греша.

Той постави ръка върху една малка рисунка на ятаган, татуирана върху левия му бицепс, и изведнъж в дясната му ръка се появи истински ятаган, а извитото му острие светеше злонамерено.

— Ти унищожи „Малефик“ — каза той. — Завладяването на световите на Лоримаре се провали. Лорд Сатър възнамерява да се справи с теб лично. Повярвай ми, всеки от вас би желал вместо това да бяхте отишли в казана.

Добре, помислих си аз. Лорд Сатър все още беше на кораба.

Джай ме потупа по рамото и аз му направих път. Той погледна към Скарабус и каза, без да повишава глас, но определено се чу из цялата огромна зала:

— Искаме да ти предложим сделка. На всички ви.

— Не мисля, че сте в положение да предлагате сделки — Скарабус разсече въздуха с ятагана си.

— Но го правим — каза Джай. — Един от нас ще се бие с теб. Ако нашият избраник те победи, ти ще ни заведеш при лорд Сатър като свободни хора. Ако избраникът ни загуби, можеш да ни отведеш при лорд Сатър като твои затворници.

Скарабус зяпна Джай за миг, после започна да се смее. Беше очевидно защо. От негова гледна точка, независимо дали спечелим или загубим, ще се озовем в лапите на лорд Сатър. Аз също не виждах каква е разликата. Лорд Сатър можеше да бъде наречен по много начини, повечето от които оскърбителни и в никакъв случай не в негово присъствие, но „глупав“ не беше сред тях.

— Извикайте вашия шампион! — извика Скарабус.

Джай поклати глава.

— Трябва ти и твоите хора да се закълнете, че няма да ни навредите, ако нашият шампион победи.

Войниците погледнаха Скарабус. Той кимна.

— Заклевам се! — извика той.

„И аз! И аз!“, повториха войниците един по един. Изглеждаха извънредно развеселени.

— Готов съм! — каза Джай. Знаех, че има план, и просто се надявах да науча навреме какъв е.

— Ти ли? — в гласа на Джакон се долавяше насмешка. — Дай на мен, ще му разкъсам гърлото.

— Простете? — каза Джозеф. — Най-едрият? Най-силният? Хайде де, приятели, приложете малко многоизмерна математика.

— Тук не става въпрос за сила — каза Дж/О. — Въпросът е във фехтовалното умение. Някой от вас изобщо изправял ли се е срещу ятаган? — Никой не отговори. — Така — продължи той, — а аз съм фехтовач на олимпийско ниво. И съм участвал в исторически възстановки на бой с мечове, със саби с широко острие, с къси саби и с ятагани.

— Мястото е магическо — каза Джай. — Със силна магия. Вие вече сте слаби, а ти си най-малкият от нас, Дж/О. Този свят не разпознава способностите ти.

— Не става въпрос за наномрежи и подсилени рефлексии — контрира Дж/О. — Става дума за умения. Мога да се справя!

Всички ме погледнаха, а аз погледна към Джай. Той кимна.

Дж/О изглеждаше толкова самодоволен, колкото може да е една киборгска физиономия.

— Джо, можеш ли да ме отнесеш долу?

Тя кимна.

— Тогава им поискай меч.

Аз свих рамене.

— Хей! — провикнах се. — Да ви се намира един меч за нашия шампион?

Един от войниците извади меч, пристъпи няколко крачки напред, остави го на земята и пак се върна назад. Смехът стана по-силен.

— Благодаря! — казах аз. — Наслаждавайте се на шоуто! Не забравяйте да оставите бакшиш на сервитьора!

Тогава Джо подхвана Дж/О и прелетя с него до пода. Той взе меча си — който бе дълъг почти колкото него — и се поклони на Скарабус.

Войниците се засмяха още по-силно. Ако беше възможно да разсмееш някого до смърт, вече щяхме да сме спечелили. Скарабус ни погледна.

— Какво? — попита. — Працата ми най-малкото дете с надеждата да се смиля? — и се ухили широко. — Няма да има милост! — изкрещя той, вдигна ятагана и нападна.

Той беше добър. Беше много, много добър!

Проблемът беше, че за всички ни бе очевидно — дори за него, дори за войниците — че Дж/О беше по-добър. От първия миг, в който остриетата се кръстосаха, той бе по-бърз. Много по-бърз. Сякаш знаеше къде точно се намира ятаганът на Скарабус във всеки един момент от битката и затова вече беше на друго място.

Главното, което помня, е колко шумна беше битката. Всеки път, когато остриетата се удряха, в залата отекваше звука на метал върху метал. Все още го чувам.

Скоро Скарабус заряза цялата идея за интелигентна фехтовка и се опита да спечели, като се възползва от размера и силата си, нанасяйки на Дж/О страхотни удари, които моето кибер-аз едва успяваше да парира или блокира.

После Дж/О се спъна и Скарабус нападна, стоварвайки острието с всичка сила, с триумфален крясък — а Дж/О се отмести встрани, бърз като мисълта, като същевременно вдигна меча си.

Татуираният мъж се наниза на меча на Дж/О.

Победният вик на Скарабус бе прекъснат. Той не извика — не се чу и звук. Просто сграбчи металната дръжка и зяпна Дж/О с изумление.

После падна на пода — и тогава адът се отвори.

Кожата му закипя. Сякаш всичките му татуировки са били пленени в плътта му и смъртта му ги освободи. Чудовища, демони, неща, които не можеш да назова — всички се надигнаха и побягнаха от него, разширяваха се и ставаха все по-плътни...

А после потрепериха и за миг застинаха наред полета си.

След това сякаш гледах филм на обратно. Татуировките бяха засмукани обратно във водовъртеж от мастило и очертания, и след секунди отново бяха върху кожата му. Скарабус се надигна на лакът, изкашля червена кръв и я избърса с изрисуваната си ръка.

— Току-що ти ми коства един живот — обърна се той към Дж/О.
— Един живот! Ти, малко чудовище!

От мястото си до мен Джай попита спокойно:

— Сега ще ни придружиш ли до лорд Сатър, без да ни навредиш?

— Нямам избор — отвърна Скарабус. — Дадох клетва. Във въздуха има твърде много сурова магия, за да се отметна.

Двама войници му помогнаха да се изправи, докато Джай, Джозеф, Джакон и аз слязохме при Дж/О и Скарабус в залата с двигателите.

— Добра работа! — казах на Дж/О. Наистина го мислех.

Той сви рамене, но очите му заблестяха от удоволствие.

Затичахме се, колкото можехме по-бързо, нагоре по тесните дървени стълби. Всяка палуба, през която минавахме, бе в истински хаос — хора и неща, които не бяха хора, изпадаха в паника, бягаха, крещяха.

Скарабус ни проклинаше и искаше да забавим ход. Той бе някъде зад нас. Не му обърнахме внимание. „Малефик“ нямаше да издържи още дълго.

— Прилича повече на „Титаник“, отколкото на „Малефик“ — казах на Джо, докато опитвах да си поема дъх. Стълбите бяха много.

— Титаник ли?

— Голям кораб от моята Земя. Ударил се в айсберг. Потънал. Някъде около хиляда деветстотин и дванайсета.

— А, ясно — каза тя. — Като катастрофата с „Кинг Джордж“.

— Все тая — отвърнах, когато голям къс от кораба се отчупи встрани от нас и се запремята надолу към Абсолютното нищо.

Продължихме да тичаме нагоре по стълбите, по коридорите и пак по стълбите. После пристигнахме пред аудиторията — мястото, където за последно видях лорд Сатър, преди около час.

И аз спрях.

Другите също спряха.

— Хей — каза Джозеф. — Проблем ли има?

— Той е вътре — отвърнах аз. — Не ме питайте как знам.

Джай кимна.

— Много добре — каза той.

Джозеф ритна вратата и всички влязохме.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Залата беше тъмна, единственият източник на светлина бе светулково-зелено зарево в другия ѝ край. Стояхме край вратата — никой не искаше да направи и крачка навътре — докато очите ни свикнат с чернотата.

После от мрака се чу някакво медено ръмжене.

— Здравейте, деца! — каза лорд Сатър. — Дошли сме да злорадстваме, така ли?

Пристъпихме навътре. На фона на зеленото сияние се очерта черна фигура.

— Не — каза Джо, — ние не злорадстваме. Ние сме от добрите.

Изсумтяване. Светлината от заревото стана малко по-ярка.

Сега видях какво беше това. Душите на Бродещите, онези от стъклениците, висяха във въздуха, притиснати една към друга като огромен рояк пчели. А пред тях, бръкнал дълбоко в центъра на рояка, стоеше лорд Сатър. Изглежда държеше душите на едно място, но усилието явно му струваше доста енергия и сила. Хриптеше повече от обикновено и не се обърна да ни погледне, когато приближихме.

— Вие, създания, ми причинихте страшно много проблеми! — рече задъхано лорд Сатър. — Освобождаването на тези призраци ми струваше кораба и завладяването на Лоримаре.

— И МразоНощ ли? — попитах аз.

Тогава той се обърна и ни погледна, а роякът запулсира по-ярко. Една светлинка се откъсна от цялото, изсвистя към лицето на Сатър и ожули бузата му. Лордът сякаш се олюля, но после стъпи здраво на краката си и изръмжа:

— Не, МразоНощ ще продължи по план, каквото и да се случи с мен!

Всичко потрепери, чу се трясък и нещо под нас се разпадна. Не се изненадахме — корабът се разпадаше.

— Защо още сте тук? — попитах лорд Сатър. — Не трябваше ли вече да сте в спасителната лодка?

Гласът му прозвуча като мучене на бик или рев на тигър.

— Не виждаш ли, момче? Тази нелепа блещукаща топка духове ме е хванала! — Той изпъшка и се дръпна в напразен опит да се измъкне.

Светулково-зелената светлина засия още по-силно. Започваше да пълзи по ръцете му, процеждайки се бавно като зелено масло. Така беше редно. Ако той беше държал мен затворен в бутилка в продължение на години, като преди това ми бе причинил смазваща съзнанието болка, за да се „съсредоточа“, знам какво бих искал да направя — да го нараня точно така, както той е наранил мен. Щях да го държа на кораба, докато плавателният съд не се взриви, срути или каквото там правят корабите в Абсолютното нищо.

Джозеф докосна рамото ми.

— Джоуи? Това е твоята битка. Каквото и да правиш, трябва да е бързо!

Кимнах. Поех си дълбоко дъх и пристъпих напред. Изправих се пред тези очи, с цвят на рак, на жлъч, на змийска отрова. Погледнах в тях, въпреки че всяка клетка от тялото ми казваше да бягам, и заявих:

— Искам си морфожа!

Огромното му хиенско лице се изкриви за кратко в развеселено изражение. Виждах го как пресмята, осъзнал, че притежава нещо, което аз желая.

— Ах-х-х! Не си дошъл чак дотук само за да гледаш как умирам, така ли? Искаш си и съществуването?

— Да!

В рояка от души проблесна светлина и лорд Сатър трепна.

— Тогава ме измъкнете отук и ще ти върна малкото ти приятелче. Но трябва да ме освободиш. Точно сега не бих могъл да взема призмата, дори и да исках. Ръцете ми са заети.

— Защо да ти вярваме? — извика Джакон.

— Не можете да ми вярвате. А и не би трябвало. — Той млъкна, изпухтя и се опита да се съсредоточи. После изстена. Това бе най-близкото подобие до звук на слабост и болка, което някога бях чувал от него. Трябва да призная, че не ми достави толкова задоволство, на колкото се надявах. Но все пак бях твърде далеч от това да го съжалявам.

— Ако си искаш животинчето, тогава, в името на всичко свято — каза той, — *помогни ми!* Няма да издържа още дълго. Болката е по-

голяма от тази, която мога да понеса. А аз мога да понеса *много* болка...

Поколебах се.

— Дори не знам дали мога да ти помогна. Ами ако просто си вземем призмата?

— Тогава — задъха се той, — ще имаш призма с пленен в нея бръмбазък. Трябва аз да я отворя.

Корабът внезапно се наклони под четирийсет и пет градуса. Изгубих опора на хлъзгавия дървен под и се треснах в стената. Изтърколих се оттам и на косъм избегнах лорд Сатър, който се удари в същото място, само че много по-силно. Изохка и пак се изправи на крака.

Колемливо протегнах ръка и я пъхнах в бляскавата светлина.

Омраза.

Омраза изпълни ума ми.

Желание за отмъщение.

Всеки от духовете, а в този рояк те бяха стотици, все още се извиваше, въртеше се и се вихреше в болка. Бяха изпълнени с омраза — омраза към кораба, омраза към МАГ, омраза към лорд Сатър, омраза към лейди Индиго — омразата бе единственото, което ги разсейваше от болката.

Беше ужасно. В цялото ми съзнание стотици версии на *мен* крещяха.

Трябваше да ги спра.

— Всичко свърши — казах им аз, като почти не знаех какво говоря. — Вече никой няма да ви нарани. Свободни сте! Откъснете се! Продължете нататък!

Опитах се да мисля за хубави неща, за да подкрепя мислите, които им пращах. Горещи летни дни. Топли зимни нощи край огъня. Гръмотевични бури. След малко ми свършиха обичайните затрогващи неща и се съсредоточих върху семейните спомени. Ароматът на татковата лула. Усмивката на хлапето. Камъчето на шията ми, което мама ми даде, преди да тръгна.

Камъчето...

Не мога да кажа по каква причина бръкнах под тениската и го извадих. То легна в ръката ми, отразявайки проблясъците и пулсациите на душите. Тогава забелязах нещо особено — камъкът не просто

отразяваше светлините: той резонираше с тях, хармонизираше някак си с мъждукащите цветове. И видях как светулковите светлинки се променят. Започнаха да пулсират и да проблясват в синхрон. Ако вместо светлина имаше звук, щях да чуя две различни мелодии, които бавно се сливат.

Те бяха почти готови да ми повярват. Някак си го знаех. Почти, но не съвсем.

— Престани да се бориш с тях! — казах аз на лорд Сатър.

— *Какво?*

— Докато се бориш с тях, те ще продължат да се опитват да те унищожат. Просто престани да се бориш с тях и те ще те пуснат.

— Защо — задъха се той, — защо трябва да ти вярвам?

— Това вече го минахме! Сега спри да се бориш с тях!

И той го направи. Отпусна всеки свой мускул и аз почти чух как напрежението заглъхва. „Виждате ли? — казах на искриците в главата ми, като почти не осъзнавах, че не говоря на глас. — Сега го пуснете.“

Светлината започна да пламти все по-ярко и изпълни залата с ослепително сияние. Затворих очи, стиснах ги силно, но светлината изпълваше главата и съзнанието ми. Стори ми се, че чух нещо да казва „довиждане“, но може да съм си го въобразил. После светлината угасна, същото направи и камъкът на мама.

Цялата зала потъна в мрак.

— Дръж! — каза гласът на лорд Сатър.

Нещо остро и студено се докосна до дланта ми.

— Благодаря! — издишах аз без да мисля.

Нещо проблесна и един близък свещник изригна в пламъци. Лорд Сатър стоеше до мен. Дъхът му беше мор, а чистата омраза, която струеше от очите му, можеше да угаси и слънцето. Той оголи зъби, толкова близо до лицето ми, че можех да видя как разни неща, дребни, почти микроскопични личинки, пълзят по тях.

— Не ми благодари, момче! — изшептя осакатената му зурла. — Следващия път, когато се срещнем, ще ти отхапя лицето! Ще си почистя зъбите с вътрешностите ти. Ти ми струваше ужасно много. Така че недей — *никога* — да ми благодариш!

Той наклони глава, сякаш се вслушваше в нещо, и после зави високо, като полудял вълк.

— Другарите ми идват! — каза той.

— Отвори призмата на Ню — отвърнах аз, — или ще извикам духовете обратно!

Острите му зъби просветнаха на светлината на свещите.

— Лъжеш! Не можеш да го направиш!

Разбира се, той беше прав. Не можех, но той пък не можеше да е сигурен. Обгърнах медальона със свободната си длан.

— Да проверим тогава — казах.

Червените му очи прогориха моите, но той мигна пръв. Призмата започна да става леденостудена, като корпуса на космическа совалка.

— Няма да се отвори напълно в мое присъствие — изръмжа лорд Сатър. После ме сграбчи и ме вдигна във въздуха. — Така че, за съжаление, ще трябва да си вървиш, *Бродещ!*

Той ме метна така, както копиехвъргач олимпиец небрежно подхвърля клонче. Прелетях през цялата огромна зала със сила, достатъчна да начупи половината ми кости, ударя ли далечната стена. За щастие Джо се хвърли на пътя ми и използва крилете си, за да ни забави. Приземихме се меко на палубата и миг по-късно отборът ми ме заобиколи. Изправих се и щях да падна пак, когато палубата рязко се наклони, ако Джакон не ме беше сграбчила. Сега всичко се тресеше. Виждах как нитовете се трошат и части от корпуса се изкривяват.

Сатър пак нададе вой и далечната стена избухна сред рой дървени частици. Нещо висеше в не-пространството край кораба, нещо, което приличаше на вълшебен килимче, подобро до съвременна спасителна лодка. Различих лейди Индиго, Скарабус, Невил и няколко други същества, които сигурно бяха големи клечки от МАГ.

Лорд Сатър изръмжа и скочи към лодката, приземи се отгоре ѝ така тежко, че запрати едно същество зад борда ѝ, пищящо в Абсолютното нищо.

А после, като лош спомен, лодката изчезна, а „Малефик“ се разпадаше на парчета около нас.

— Къде е порталът? — извика Джай.

Понечих да му кажа, че е под нас, но после осъзнах, че вече не е там. Намираше се някъде вдясно от мен, на около стотина метра.

— Някъде там е! — извиках и посочих.

Горе-долу тогава таванът започна да се срутва.

Ние побягнахме.

— *Навън!* — изкрещя Джозеф. — Към палубата! Това е единственият ни шанс!

— По-малко приказки, повече тичане! — отвърна Джакон.

Призмата в ръката ми стана по-студена. После стана влажна. Чувството беше странно, познато, но не можех да спра, за да разтворя длан и да погледна. Тичах и се опитвах да не изоставам от останалите.

Призмата започна да прокапва от ръката ми, сякаш се топеше. В този миг осъзнах шокиран, че е от лед. Просто топящ се лед. Надявах се, че това не е някакъв трик от страна на лорд Сатър.

Част от пода започна да се срива под нас. Дж/О, Джакон, Джай и Джо успяха да го прекосят до близкото стълбище. Джозеф и аз не успяхме. Сега там имаше дупка, широка поне три метра, от която изригваха пламъци. Пламъци се простираха и по пода зад нас.

— Никога няма да се измъкнем живи оттук — каза някой. Мисля, че бях аз.

Дъските зад мен започнаха да се тресат. Отстъпих назад върху нещо, което се надявах да е по-стабилна основа. Не беше.

Зад мен имаше само огън. Но преди да падна в него, някой ме вдигна, като ме сграбчи за колана, докато цялата палуба бе погълната от пламъците.

— Хей — каза Джо. — Спокойно или ще те изпусна.

Усмирих се. Пляскайки с криле, тя се издигна над дупката и ме положи върху незасегнатата част от палубата. После се обърна и се спусна пак, за да спаси Джозеф, който висеше от една мачта.

— Добре ли си? — попита Джакон. Аз кимнах. После разтворих длан, там, където беше призмата. В нея нямаше нищо.

— Той ме измами — казах аз. — Излъга ме!

Джакон се усмихна.

— Не мисля така — и посочи над мен.

Вдигнах поглед. Ню висеше във въздуха. Беше блед и сив, но все пак беше там. Почувствах как ме залива облекчение.

— Ню! Ти се върна! Добре ли си?

Слаба розова вълна се разля по мехурчестата повърхност на морфожа.

— Мисля, че тя може би е ранена — каза Джакон.

Зачудих се за местоимението „тя“, но нямаше време да навлизаме в нещо толкова потенциално сложно.

— Най-бързият път е оттук — казах и посочих стената. Дж/О пристъпи напред и се прицели с бластерната си ръка. Не видях какво направи, димът бе станал толкова гъст, че нищо не виждах, а и не можех да дишам много добре.

— Побързай! — казах кашляйки. После през затворените си клепащи видях проблясък алена светлина, чух нещо като „ффзззжжшшт!“ и изведнъж ме лъхна свеж въздух. Някой ме бутна напред и аз се запрепъвах по предната палуба на „Малефик“.

— Ето го портала — каза Джозеф. — Виж!

Виждаше се на почти стотина метра от едната страна на кораба, мъжделеещ насред странността на Абсолютното нищо.

— Как ще стигнем там?

Джай каза:

— Джо, можеш ли да навигираш през етера?

— Дали мога да прелетя дотам? — тя се поколеба. — Не знам. Вероятно не.

— Това е лудост — изръмжа Джакон. — Ще умрем на този тъп кораб, а порталът е пред очите ни.

Пак вдигнах поглед към „дупката“ в небето. Изглеждаше по-малка, сякаш се бяхме отдалечили доста. Не. Не ние се отдалечавахме.

Порталът се свиваше.

Погледнах нагоре към Ню.

— Ню! Можеш ли да ни измъкнеш оттук?

Той запулсира в тъжно сиво. Явно беше ранен от престоя в призмата.

— Добре. Можеш ли да ни закараш до портала?

Отново посърнал сив пулс. Не. Не можеше да направи дори това.

— Добре тогава, можеш ли да закараш *един* от нас до портала?

Пауза. После положително синьо пропълзя по повърхността на морфожа.

— Супер — каза Дж/О. — Значи ти ще живееш, а ние ще умрем. Просто супер, с което искам да кажа, че всъщност е гадно, в случай, че се чудиш.

— Знаеш ли какво — казах му аз, — тъкмо бях започнал да те харесвам след боя с мечовете. *Всички* ще се измъкнем. А този, когото искам Ню да пренесе, е Джозеф.

— Мен ли? — веждите на Джозеф се издигнаха.

— Точно така — казах му аз. Под нас се разнесе нова експлозия и още едно парче от кораба се отчупи.

— Бързо! — извиках им и се огледах. — Трябват ни онези въжета и ей там има част от мачта. Донесете ги тук!

Джакон грабна въжетата — мрежоподобна плетеница с размера на няколко чаршафа. — Джай, с малко усилия, левитира единия край на счупена мачта изпод купчина греди и рейки, Джо подхвана другия край, биейки силно с криле, а аз и Джозеф я добутахме над мястото, което бях посочил.

Увих въжетата около мачтата, завързах ги за горния и долния ѝ край. Не би могла да спечели награда за дизайн, но щеше да свърши работа. Поне се надявах да свърши.

— Добре — казах. — Да се надяваме, че в Абсолютното нищо няма много инерция. Джозеф, как си в хвърлянето на копие?

— Защо?

— Защото — отвърнах му — искам да ни метнеш през портала.

Всички ме зяпнаха с онзи особен поглед, запазен за човек, на когото си възлагал последните си надежди, но накрая откриваш, че е непоправимо луд.

— Ти си ненормален! — отсече Джакон. — Луната ти е отнела разсъдъка!

— Не — казах ѝ, всъщност го казах на всички тях. — Има си съвършена логика. Ще се хванем за въжетата, а Джозеф ще засили мачтата през портала. Той все още е доста голям, въпреки че бързо се свива. Достигаме го, отварям го и Ню ще пренесе Джозеф през него.

Те се спогледаха.

— Така казано, звучи много просто — промърмори Джо.

— Звучи така, сякаш червеи са ти изгризали мозъка — заяде се Джакон.

— Чиста лудост! — съгласи се Дж/О. — Срив на нервните системи!

— Джозеф — каза Джай, — ще можеш ли да ни хвърлиш толкова далеч?

Джозеф се протегна и претегли дължината на мачтата. Тя беше дълга като телефонен стълб, но по-тънка. Той изсумтя с усилие, после кимна.

— Да — каза. — Така мисля. Може би...

Джай затвори очи. Пое си дълбоко дъх няколко пъти, сякаш медитираше. После каза:

— Много добре! Да бъде както казва Джоуи.

— Ню — казах аз. — Трябва да останеш тук, на палубата, и да пренесеш Джозеф при нас, след като потеглим. Ще се справиш ли?

В едно малко балонесто тгълче се появи зелено сияние.

— Откъде си сигурен, че изобщо те разбира? — попита Джо.

— Да имаш по-добра идея? — отвърнах ѝ аз.

Тя поклати глава.

Избутахме мачтата към борда на кораба с връх, насочен леко нагоре и към портала, който пулсираше като холографска мъглявина в пустошта на стотина метра от нас.

— Хайде! Да го направим! — казах на Джо.

Всички с изключение на Джоузеф се струпаха около мачтата и здраво се хванаха за въжетата.

— Добре! Джоузеф, давай!

Той затвори очи. Изсумтя. После *бутна*.

Бавно започнахме да се отдалечаваме от кораба. Падахме, летяхме, приближавахме портала, движехме се из Абсолютното нищо.

— Получава се! — изкрещя Джакон.

Сър Айзък Нютон е първият човек (поне на Земята), който е обяснил законите на движението. Нещата са доста лесни — един обект (да вземем например една мачта с петима млади междудимензионални командоси, висящи по нея), ако е оставен сам на себе си, според първия закон ще поддържа състоянието си неизменно. Съгласно втория закон промяна в движението означава, че нещо (като Джозеф) е въздействало върху обекта, а третият закон постановява, че за всяко действие има противодействие със същата сила, но с противоположна посока.

Първият закон, така, както го виждах аз, означаваше, че трябва просто да се носим към бързо свиващия се портал, докато стигнем там. Наистина, имаше въздух или етер, или нещо, което можехме да дишаме, но простото атмосферно триене не би ни забавило толкова, че да ни спре, преди да я достигнем. Така че планът ми беше непоклатим, нали?

Проблемът е, както казах преди, че има някои места, където научните закони са само възможности и то доста спорни възможности

и където вълшебната мощ може да е по-силна от законите на науката. Абсолютното нищо бе едно от тези места.

И членовете на МАГ го знаеха.

Все още бяхме на трийсет метра от портала, когато спряхме. Просто спряхме и увиснахме в пространството.

А после, някъде иззад гърба ни, долетя глас, сладък като отровен бонбон. Глас, заради който бих умрял, и то не толкова отдавна, само и само да чуя една-едничка похвала. А от израженията на другите разбрах, че някога и те са се чувствали по същия начин.

— Не, Джоуи Харкър — каза гласът. — За теб няма измъкване в последния момент.

Всички заедно, и петимата, както и Джоузеф на „Малефик“, като един се обърнахме, и видяхме лейди Индиго.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Тя се рееше във въздуха, между нас и „Малефик“, но встрани, едната ѝ ръка все още бе повдигната, все още в позата, с която бе направила магията, с която ни бе спряла. Докато говореше, вдигна и другата си ръка и започна да се отдалечава от „Малефик“ и да приближава към нас.

— Поздравявам те, Джоузеф Харкър! — каза тя, когато ни доближи. — Направи нещо, което никой не смяташе за възможно. Унищожил „Малефик“ и мисията му. Лорд Сатър вече се върна в МАГ Прим. Натовари ме със задачата да те върна при него. Нямам търпение да го направя, повярвай ми. След като завладяването на световите на Лоримаре бе спряно, единственото, което изпълва времето му, е мисълта как да ти отмъсти.

Лейди Индиго кацна в края на мачтата и започна да изписва във въздуха светлинната следа на същия онзи знак, който бе използвала върху мен — отдавна, в един от безбройните алтернативни Грийнвилли. Докато жестикулираше, започна да произнася Думата, която щеше да ни постави в нейно подчинение.

Знаех, че трябва да сторя нещо или всичко щеше да е свършено. След като завоевателната му мисия бе унищожена, нищо не можеше да спре лорд Сатър да не използва всичките си умения и знания, които притежава, за да изтръгне тайната на МеждуСвят от умовете ни. Ако лейди Индиго завършеше тази магия, всичко приключваше, *за всекиго*.

Но не знаех как да я спра. Един поглед към съотборниците ми показва, че те вече попадат под нейното чародейство — очите им ставаха стъклени, мускулите им се втвърдяваха. И аз усещах как ме гъделичка в ъгълчетата на съзнанието ми, съблазнително нашепва колко лесно и *правилно* би било да правя всичко, което ми каже...

Магията ѝ бе почти завършена. Думата отекваше във въздуха, пулсираше в ритъм със светещия Знак. Усетих как ръката ми се вдига, започва да оформя жест на подчинение към нея, към лорд Сатър, към МАГ...

Трябваше някак си да я разсея. Огледах се за нещо, което да метна по нея, да наруша концентрацията ѝ. Бръкнах с лявата ръка в джоба си, като знаех, че е безполезно — и юмрукът ми се склочи около кесийката с прах.

Почти спрях да мисля. Вместо това просто действах — измъкнах кесията от джоба и я метнах.

Не знаех какво ще стане — ако изобщо стане нещо. Това си беше чисто и просто жест на отчаяние. Както казах, надявах се най-много за малко да наруша концентрацията ѝ.

Но се случи много повече.

Кесията я удари и *се изпари*, като изпусна странна пурпурна пудра.

Червеният прах се завихри около лейди Индиго и я обгърна в миниатюрна вихрушка. Тя изглеждаше изумена — а после, уплашена. Махна с ръка в предпазен жест, отвори уста да изрече отблъскващо заклинание, но нищо не излезе. Прахът се вихреше все по-бързо и по-бързо и усещах, че мощта на чародейството ѝ отслабва. Погледнах към другите и видях, че и те се оствестяват. Което означаваше, че имаме шанс — един и само един — да се измъкнем.

В котелното порталът беше дълъг около трийсет метра. Стана около петнайсетина, когато потеглихме. Сега започваше да се изпарява в нищото.

— Джо! — извиках аз. — Започни да биеш с криле! Джай, можеш ли да ни левитираш към портала?

— Не съм съвсем сигурен — призна той.

— Бъди сигурен! — казах. — Дай всичко от себе си!

Колкото до мен, аз се концентрирах върху портала. Аз съм Бродещ все пак. Опипах и бутнах. Протегнах се със съзнанието си. И с всичките си налични сили задържах портала отворен.

И бавно, о, толкова ужасно, *ужасно* бавно, като влак, преминаващ през малък град в американския Юг през горещ летен ден, мачтата започна да се движи към портала.

— Получава се! — изкрещя Дж/О.

Хвърлих бърз поглед към лейди Индиго, за да се уверя, че тя продължава да не е проблем. Не изглеждаше да е. Сега в пурпурната вихрушка проблясваха светлини и всяка една сякаш я осветяваше отвътре, сякаш плътта ѝ за миг бе станала прозрачна, излагаща костите

й на показ. Сега тя се мяташе като в агония, устата ѝ бе отворена в крясък — крясък, който никой не можеше да чуе.

Но порталът се затваряше и аз не можех да направя нищо повече, за да го държа отворен.

— Дж/О! Джакон! — извиках. — Помогнете ми! Трябва да задържим портала отворен!

Усетих съзнанията им да бутат заедно с моето, докато порталът продължаваше да се свива и избледнява.

Нямаше да успеем навреме. Нямаше да...

„Малефик“ се взриви.

Облакът от експлозията беше огромен, черен и мазен, разширяващ се като гъба във всички посоки. Мисля, че ако се беше случило в Статика или в някой свят, където науката работи по-добре, ударът щеше да ни убие. Дори и сега усетих страхотният взрив от свръхнагрят въздух, който запрати мачтата и нас, увиснали на нея, право в портала — и през него!

Лесно като нож в масло ние се плъзнахме през портала в приветливата лудост на Промеждутъка.

Мачтата и въжетата се изпариха, превърнаха се в неща, които се пръснаха като паяци с диви, комиксоподобни зъби от грейпфрутов аромат. Погледнах назад през стесняващия се процеп на портала. Лейди Индиго — или това, което бе останало от нея — не се виждаше никъде. После порталът примигна и угасна. И до днес не знам какво се случи с нея.

— Ами Джозеф? И Ню? — попитай Джо.

Долетя съскащ звук и изблик от изумрудени искри и Джозеф падна от небето пред нас, заобиколен от тънко балонче, което се сви пред погледа ни. То дойде към мен и се вписа в лудостта, като започна да подскача като топка в пролетния ветреца.

— Тук съм — каза Джозеф. — Да се прибираме у дома!

У дома? Усетих силна болка, когато се сетих за майка ми, за баща ми, за брат ми и сестра ми. Хора и места, които вероятно никога повече нямаше да видя. Протегнах ръка и докоснах камъка, който мама ми даде през последната ми нощ там. „Постъпваш правилно“, каза тя в спомените ми.

„Благодаря, мамо!“, помислих аз и болката отслабна, въпреки че никога нямаше напълно да изчезне.

После помислих за дома си. За новия ми дом.

{МС}: = Ω/∞ можеше да ни върне отново там, където и да се криеше той.

Започнах да Бродя, а останалите от екипа ме последваха.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Всички седяхме в преддверието на кабинета на Стареца — Джай, Джозеф, Джо, Джакон, Дж/О и аз. Чакахме там вече почти час. Призовките пристигнаха точно преди закуска и ние веднага слязохме. И оттогава чакахме.

И чакахме.

Най-накрая от кабинета долетя изписукване. Асистентката на Стареца влезе вътре, после излезе. Дойде при мен.

— Искан да говори първо с теб — каза тя. — Останалите чакайте тук.

Усмяхнах се на приятелите си, докато влизах. Не се чувствах, сякаш летя, може би защото се чувствах направо на седмото небе. Направо в стратосферата. Искан да кажа — може да не съм бил дълго време част от МеждуСвят, но аз — ние — направихме нещо невероятно. Ние шестимата унищожихме завоевателната флотилия на МАГ. Разрушихме „Малефик“. Поне дузина светове ще запазят свободата си благодарение на нас.

Не искам да се хваля, но за такива неща се получават медали.

Чудех се какво ли да кажа, ако ме закичи с медал. Дали просто да кажа „благодаря“ или нещо от сорта, че за мен е чест и че съм сторил само това, което и всеки друг би направил? Дали ще заеквам сконфузено като актьорите, които печелят Оскари... или изобщо нищо няма да кажа?

Нямах търпение да разбера.

А какво да кажем за повишение? Да си го кажем правичката — от мен би излязъл страхотен лидер. Леко вдигнах глава, издадох брадичка напред. Бях замесен от офицерско тесто.

В кабинета на Стареца нищо не се беше променило. Там си беше голямото бюро, което заемаше по-голямата част от стаята, все още имаше листове, папки, дискове, натрупани навсякъде на купища и купчини. А зад бюрото седеше Стареца и си водеше бележки. Изглежда не ме забеляза, когато влязох, затова спрях на място. Стоях

така няколко минути. Накрая той затвори папката пред себе си и ме погледна.

— Аха! Джоуи Харкър.

— Да, сър — опитах се да звуча смирено. Не беше лесно.

— Прочетох доклада ти, Джоуи. Едно нещо не можах да си изясня. Какъв точно беше стимулт, който ти върна паметта?

— Паметта ми ли? — въпросът ме свари неподготвен. — Сапуненото мехурче, сър. То ми напомни за Ню, а след Ню си спомних и за останалото.

Той кимна и отбеляза нещо в доклада.

— Ще трябва да го вземем предвид за бъдещи амнезийни настройки — каза той. — Много неща не знаем за морфожите. Засега ще ти бъде позволено да задържиш създанието с теб в базата. Позволениято може да бъде оттеглено по всяко време.

Светодиодното му око просветна. Той нанесе още една бележка.

Аз си стоях там. Той продължаваше да пише. Чудех се дали не е забравил, че съм в стаята.

Нещата не се развиваха точно по начина, по който си ги представях.

— Сър?

Той вдигна поглед.

— Питам се... ами мислех, че, може би, ще получим някакво... искам да кажа, нали, ние взривихме „Малефик“ и...

Замлъкнах. Определено *не* вървеше както си го представях.

Той въздъхна. Въздишката му беше дълга, изморена и всеобхватна. Така си представяш, че би въздъхнал Бог, след шест дни усилена работа, когато очаква време за сериозна космическа почивка, а вместо това един ангел му подава доклад за проблем с някой си, който изял една ябълка.

После Стареца извика:

— Пратете и другите при мен!

Всички влязоха в кабинета и се засуетиха, за да си намерят място.

Той ни гледаше отгоре. Добре осъзнавах, че седеше той, а ние стояхме прави. Но се чувствах сякаш е обратното. Чувствах се така, сякаш той ни гледа отгоре.

Джозеф, Джо и Джакон изглеждаха доволни от себе си. По лицето на Дж/О като фъстъчено масло се бе размазала усмивка. Единственият, който не изглеждаше развълнуван, беше Джай.

— Така! — каза Старецът. — Джоуи изглежда смята, че вие шестимата трябва да получите някакъв медал или поне някакво официално признание за отличната работа, която сте свършили. Всички ли тук споделят това мнение?

— Да, сър! — каза Дж/О. — Той разказа ли ви как победих Скарабус на фехтовка? Бяхме *страхотни*!

Другите измърмориха в съгласие или просто кимнаха.

Старецът кимна. После погледна Джай.

— Е? — каза той.

— Мисля, че извършихме нещо забележително, сър.

Окоето на Стареца проблесна.

— О, така ли? — попита той.

После си пое дълбоко дъх и започна.

Каза ни какво мисли за екип, който не може да завърши обикновена тренировъчна мисия без катастрофа. Каза ни, че всичко, което сме постигнали, се дължи на чист глупав късмет. Че сме нарушили всяко съществуващо правило и даже няколко, които никога не е и помислял, че трябва да се формулират, защото са си обикновен здрав разум. Каза, че ако има справедливост в който и да е от хилядите светове, всички е трябвало да бъдем стопени и напъхани в бутилки. Че сме били свръхуверени, глупави и невежи. Че сме поели идиотски рискове. Каза, че изобщо не е трябвало да се забъркваме в неприятностите, в които сме се забъркали. Че, след като сме го направили, е трябвало *незабавно* да се върнем у дома...

И продължи така известно време.

Той не повишаваше глас. Нямахме нужда.

Бях влязъл, реейки се в стратосферата, а когато той приключи, се чувствах по-нисък от окосена, изсушена на слънцето трева. Горедолу колкото праха по земята.

Когато той приключи, тишината бе толкова плътна, че можеше да изпълни цял океан и да остане достатъчно за няколко големи езера и вътрешно море. Той мълчаливо ни оглеждаше един по един. Ние се съсредоточихме много силно, за да не го гледаме — или да се споглеждаме.

А после той каза:

— И все пак, по отношение на екипа, вие шестимата може би имате потенциал. Браво! Свободни сте!

Ние се изнизихме от кабинета, без да срещаме погледите си.

Застанахме на плаца. Слънцето бе изминало половината си път в небето и през Базовия град преминаваше хладен повей. Вечно плаващият град се носеше над гъста гора, която изглеждаше, сякаш се простира на цели левги — и вероятно бе точно така. Подминахме една полянка и същество, подобно на свръхголям носорог с два рога един до друг, вдигна очи към нас.

Мисля, че бяхме в шок.

Ню се рееше бавно във въздуха на около десет метра височина. Когато ни забеляза, се спусна, докато не се озова на трийсетина сантиметра над лявото ми рамо.

Някой трябваше да каже нещо, но никой не искаше да е пръв.

Най-накрая Джозеф тръсна глава.

— Какво *се случи* там? — попита той.

Джай се ухили внезапно и разкри съвършени бели зъби.

— Той каза, че сме екип.

Кратко мълчание.

— И каза, че имаме *потенциал* — гордо обяви Джакон.

— Каза, че мога да задържа Ню — съобщих им аз.

— Тогава в екипа сме седмина — замислено отбеляза Джо, разперила криле под утринното слънце, — а не шестима. И каза „браво“, нали? Старецът каза „браво“. На *нас*!

— Чу ли това? — попитах Ню. — Ти също си част от екипа.

Ню бавно закръжи, като доволно оранжево и пурпурно се стрелкаха по повърхността му. Нямах представа дали разбира нещо или не. Но съм сигурен, че разбираше.

— Все още мисля, че сме страхотни — каза Дж/О. — И, все пак, имаме потенциал. На кого са му притрябвали медали? Във всеки един случай бих предпочел потенциал пред медал.

— Чудя се дали е останала някаква закуска — отрони Джозеф. — Умирам от глад.

Всички умирахме от глад, може би с изключение на Ню. Затова тръгнахме да закусим.

Почти бяхме приключили с храната, когато се включиха алармените сигнали. Изтичахме към екрана в дъното на столовата и загледахме как се сменят и оформят образите върху него.

— Има екип в беда — каза Джозеф. — Бинарно нападение над коалицията Римуърлд. Това са Джерзи и Дж'р'охохо.

Гласът на стареца се изля от високоговорителя:

— Джоуи Харкър, съберете екипа си за незабавни действия.

Погледнах своя отбор. Те всички бяха готови. Както и аз.

Равновесието трябва да се поддържа. Съсредоточих се, Промеждутъкът разцъфтя пред нас и ние пристъпихме към Бродене.

ПОСЛЕСЛОВ

Започнахме да говорим за „МеждуСвят“ за пръв път през 1995-а, когато Майкъл работеше върху приключенски анимационни сериали за „Дрийм Уъркс“, а Нийл правеше в Лондон телевизионния сериал „Никъде, никога, никой“. Решихме, че от това ще излезе забавно телевизионно приключение. После, към края на деветдесетте години, опитахме да обясним идеята си на хора от телевизиите, да им разкажем за организацията, изцяло съставена от десетки Джо/у/и Харкървци, които се опитват да запазят равновесието между вълшебство и наука в безкрайния брой възможни реалности. И виждахме как погледите им се плъзгат неразбиращо. Решихме, че има идеи, които можеш да прокараш пред хората, които правят телевизия, и идеи, които не можеш. След това деветдесетте приключиха и на един от нас му хрумна да го напишем като роман. Ако просто разкажем историята, ясно и лесно, тогава дори телевизионен директор ще може да я разбере. Затова един снежен ден Майкъл се появи в Нийловата част на света, понесъл компютър, и докато навън фучаха зимни виелици, ние написахме книгата.

Скоро научихме, че телевизионните директори не четат книги, въздъгнахме и продължихме да си живеем живота.

„МеждуСвят“ седя на тъмно няколко години, но после, съвсем наскоро, го показахме на разни хора, които мислеха, че други хора може да искат да го прочетат. Затова го измъкнахме от мрака и го лъснахме. Надяваме се да ви е харесал.

Нийл Геймън и Майкъл Рийвс, 2007 г.

Издание:

Нийл Геймън, Майкъл Рийвс. МеждуСвят

Превод: Гергана Стойчева

ИК „Pro Book“, 2012 г.

ISBN: 978-954-2928-30-0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.